

Jack London

The God of His Fathers

And other tales of the Klondyke

Hans Fäders Gud

Och andra berättelsen från Klondyke

The God of His Fathers

I

On every hand stretched the forest primeval,--the home of noisy comedy and silent tragedy. Here the struggle for survival continued to wage with all its ancient brutality. Briton and Russian were still to overlap in the Land of the Rainbow's End--and this was the very heart of it--nor had Yankee gold yet purchased its vast domain. The wolf-pack still clung to the flank of the cariboo-herd, singling out the weak and the big with calf, and pulling them down as remorselessly as were it a thousand, thousand generations into the past. The sparse aborigines still acknowledged the rule of their chiefs and medicine men, drove out bad spirits, burned their witches, fought their neighbors, and ate their enemies with a relish which spoke well of their bellies. But it was at the moment when the stone age was drawing to a close. Already, over unknown trails and chartless wildernesses, were the harbingers of the steel arriving,--fair-faced, blue-eyed, indomitable men, incarnations of the unrest of their race. By accident or design, single-handed and in twos and threes, they came from no one knew whither, and fought, or died, or passed on, no one knew whence. The priests raged against them, the chiefs called forth their fighting men, and stone clashed with steel; but to little purpose. Like water seeping from some mighty reservoir, they trickled through the dark forests and mountain passes, threading the highways in bark canoes, or with their moccasined feet breaking trail for the wolf-dogs. They came of a great breed, and their mothers were many; but the fur-clad denizens of the Northland had this yet to learn. So many an unsung wanderer fought his last and died under the cold fire of the aurora, as did his brothers in burning sands and reeking jungles, and as they shall continue to do till in the fulness of time the destiny of their race be achieved.

It was near twelve. Along the northern horizon a rosy glow, fading to the west and deepening to the east, marked the unseen dip of the midnight sun. The gloaming and the dawn were so commingled that there was no night,--simply a wedding of day with day, a scarcely perceptible blending of two circles of the sun. A kildee timidly chirped good-night; the full, rich throat of a robin proclaimed good-morrow. From an island on the breast of the Yukon a colony of wild fowl voiced its interminable wrongs, while a loon laughed mockingly back across a still stretch of river.

In the foreground, against the bank of a lazy eddy, birch-bark canoes were lined two and three deep. Ivory-bladed spears, bone-barbed arrows, buckskin-thonged bows, and simple basket-woven traps bespoke the fact that in the muddy current of the river the salmon-run was on. In the background, from the tangle of skin tents and drying frames, rose the voices of the fisher folk. Bucks skylarked with bucks or flirted with the maidens, while the older squaws, shut out from this by virtue of having fulfilled the end of their existence in reproduction, gossiped as they braided rope from the green roots of trailing vines. At their feet their naked progeny played and squabbled, or rolled in the muck with the tawny wolf-dogs.

Hans Fäders Gud

I.

Åt alla håll sträckte sig urskogen, skådeplatsen för bullersamma lustspel och tysta sorgespel. Här fortfor kampen för tillvaron att rasa i hela sin gamla brutalitet. Britter och ryssar hade ännu icke översvämmat landet vid regnbågens fot — här var just själva hjärtat av detta land — ej heller hade Nordamerikas guld ännu köpt dess stora vidder. Vargflockar förföljde ännu hjordar av vildrenar, utvalde de svaga och de dräktiga och fällde dem lika obarmhärtigt som för tusen och åter tusen generationer sedan. De tunnsådda infödingarna böjde sig ännu under sina hövdingars och medicinmäns välde; de utdrevo onda andar, brände häxor, slogos med sina grannar och åto upp sina fiender med ett välbehag, som vittnade om ypperliga magar. Men landets stenålder led nu mot sitt slut. På obanade vägar över okända vildmarker nalkades redan stålets bärare — ljushyade, blåögda, energiska män, inkarnationer av den rastlöshet, som utmärker deras ras. Av tillfällighet eller beräkning, en och en eller två och tre i sällskap, kommo de — ingen visste varifrån — kämpade, stupade eller gingo vidare, ingen visste varthän. Prästerna rasade emot dem, [6]hövdingarna samlade sina stridsmän och sten smattrade mot stål, men till föga gagn. Liksom vatten sipprar ut från en väldig reservoar, så trängde de fram genom de mörka skogarna och bergspassen, färdades över vattendragen i kanoter eller trampade med mockasinklädda fötter väg för sina varghundar. De stammade från ett stort släkte med talrika mödrar, men de pälsklädda invånarna i Nordlandet hade ännu icke lärt sig inse detta. Mången obesjungen vandringsman kämpade sin sista strid och lät sitt liv under norrskenets kalla flammor, så som hans medbröder gjorde på brännande sandslätter och i ångande djungler, och så som de skola fortfara att göra intill den tid, då deras släktes öde har nått sin fullbordan.

Det var nära midnatt. Utmed horisonten i norr låg ett rosenfärgat skimmer, som bleknade åt väster och blev djupare i öster, markerande den dolda punkt, där midnattssolen befann sig. Den försvinnande dagen och daggryningen stodo varandra så nära, att där icke fanns någon natt, utan endast ett sammansmältande mellan dag och dag, en knappt märkbar övergång mellan solvarven. Regnfågeln pep ett sakta »godnatt», och rödhakesångaren sjöng med full hals »god morgon». Från en ö midt i Yukon gav en koloni vildfåglar luft åt sitt ändlösa missnöje, medan en islom skickade sitt gäckande skratt tillbaka över en lugn sträcka av floden.

I förgrunden vid stranden, som här bildade en liten udde, lågo en del kanoter av björkbark i två- och tredubbla rader. Spjut med elfenbensklinga, pilar med benspets, bågar med bockskinnsremmar och simpla fällor av korgflätning utvisade, att laxen måste [7]hålla på att leka i flodens gytjtiga strömfåra. Från bakgrundens labyrint av torkställningar och djurhudstält hördes fiskarfolkets röster. Ynglingar rasade i upptåg med varandra eller nojsade med flickorna, och de äldre kvinnorna, som voro ur leken, emedan de redan fyllt sin tillvaros ändamål i fråga om släktets fortplantning, pratade, medan de flätade rep av slingervinrankans färska rötter. Vid deras fötter lekte och kivades deras nakna avföda eller tumlade omkring i smutsen med de brungula varghundarna.

To one side of the encampment, and conspicuously apart from it, stood a second camp of two tents. But it was a white man's camp. If nothing else, the choice of position at least bore convincing evidence of this. In case of offence, it commanded the Indian quarters a hundred yards away; of defence, a rise to the ground and the cleared intervening space; and last, of defeat, the swift slope of a score of yards to the canoes below. From one of the tents came the petulant cry of a sick child and the crooning song of a mother. In the open, over the smouldering embers of a fire, two men held talk.

"Eh? I love the church like a good son. *Bien!* So great a love that my days have been spent in fleeing away from her, and my nights in dreaming dreams of reckoning. Look you!" The half-breed's voice rose to an angry snarl. "I am Red River born. My father was white--as white as you. But you are Yankee, and he was British bred, and a gentleman's son. And my mother was the daughter of a chief, and I was a man. Ay, and one had to look the second time to see what manner of blood ran in my veins; for I lived with the whites, and was one of them, and my father's heart beat in me. It happened there was a maiden--white--who looked on me with kind eyes. Her father had much land and many horses; also he was a big man among his people, and his blood was the blood of the French. He said the girl knew not her own mind, and talked overmuch with her, and became wroth that such things should be.

"But she knew her mind, for we came quick before the priest. And quicker had come her father, with lying words, false promises, I know not what; so that the priest stiffened his neck and would not make us that we might live one with the other. As at the beginning it was the church which would not bless my birth, so now it was the church which refused me marriage and put the blood of men upon my hands. *Bien!* Thus have I cause to love the church. So I struck the priest on his woman's mouth, and we took swift horses, the girl and I, to Fort Pierre, where was a minister of good heart. But hot on our trail was her father, and brothers, and other men he had gathered to him. And we fought, our horses on the run, till I emptied three saddles and the rest drew off and went on to Fort Pierre. Then we took east, the girl and I, to the hills and forests, and we lived one with the other, and we were not married,--the work of the good church which I love like a son.

"But mark you, for this is the strangeness of woman, the way of which no man may understand. One of the saddles I emptied was that of her father's, and the hoofs of those who came behind had pounded him into the earth. This we saw, the girl and I, and this I had forgot had she not remembered. And in the quiet of the evening, after the day's hunt were done, it came between us, and in the silence of the night when we lay beneath the stars and should have been one. It was there always. She never spoke, but it sat by our fire and held us ever apart. She tried to put it aside, but at such times it would rise up till I could read it in the look of her eyes, in the very intake of her breath.

På ena sidan om lägerplatsen och påfallande avskilt från densamma fanns ett annat läger, bestående av två tält. Men detta läger var en vit mans. Det bevisades tydligt först och främst genom valet av plats. I händelse av anfall behärskade det indianlägret på ett avstånd av hundra yards; gällde det försvar, så hade det fördelen att ligga högt och ha en fri plats framför sig; och led man nederlag, så hade man endast tjugu yards utför sluttningen ner till kanoterna. Från ett av tälten hördes ett sjukt barns gnällande skrik och moderns gnolande sång. Ute i det fria sutto två män och pratade vid de falnande glöden av en eld.

»Vad? *Jag* kyrkan tillgiven som en god son? *Bien!* Hyser så stor kärlek till henne, att jag har använt mina dagar på att fly henne och mina nätter på att drömma om hur jag gjort räkenskap med henne. Hör på!» Mannen — bastard av vit och indian — höjde rösten så att den lät som ett ilsket morrande. »Jag är född vid Red River. Min far var vit, lika vit som ni. Men ni är yankee, och han var britt, en gentlemans son. Och min mor var dotter till en hövding, och jag var en man. Ja — och det var inte så lätt att se [8]vad slags blod som rann i mina ådror, för jag levde bland de vita och var en av dem, och min fars hjärta slog i mitt bröst. Och så var det så, att det fanns en flicka — en vit flicka — som såg på mig med milda ögon. Hennes far hade mycket jord och många hus, och han var en förnämlig man bland sitt folk, och han hade franskt blod i sina ådror. Han sade, att flickan inte visste vad hon ville, och han talade många ord med henne och blev vred över att hon hade fått sådana tankar.

Men hon visste vad hon ville, och vi skyndade oss till prästen. Men hennes far hade kommit till honom före oss med lögnaktiga ord eller falska löften — jag vet inte vad. Så att prästen var styvnackad och ville inte hjälpa oss att få leva tillsammans med varandra. Liksom det i begynnelsen var kyrkan, som inte ville ge sin välsignelse till min födelse, så var det nu återigen kyrkan, som vägrade mig giftermål och färgade mina händer med människors blod. *Bien!* På det sättet har jag ju all orsak att hysa kärlek till kyrkan. Nå — jag slog prästen på hans käringmun, och vi togo ett par raska hästar, flickan och jag, och redo till Fort Pierre, där det fanns en präst med godt hjärta. Men tätt efter oss följde hennes far och bröder och andra män, som han hade samlat omkring sig. Och vi kämpade medan hästarna flögo framåt, tills jag hade gjort tre sadlar tomma och våra övriga förföljare begåvo sig bort och fortsatte till Fort Pierre. Så styrde vi kurs österut, flickan och jag, till höjderna och skogarna, och där levde vi tillsammans, och vi voro inte vigda — och detta var ett verk av den goda kyrkan, som jag älskar som en son.

[9]Men märk nu väl — ty detta är en egenhet hos kvinnan, vars väsen ingen man kan förstå. En av sadlarna jag hade tömt var hennes fars, och de följande hästarna hade krossat honom under sina hovar. Det sågo vi, flickan och jag, men jag skulle ha glömt det, om hon inte haft det i minne. Och under aftonens stillhet, sedan dagens jakt var över, kom det emellan oss, och under nattens tystnad, då vi lågo under stjärnorna och skulle ha varit ett. Det fanns där alltid. Hon sade aldrig någonting om det, men det satt vid vår eld och skilde oss åt. Hon försökte hålla det tillbaka, men i sådana stunder reste det sig, tills jag kunde läsa det i hennes ögon och höra det på hennes andedrag.

"So in the end she bore me a child, a woman-child, and died. Then I went among my mother's people, that it might nurse at a warm breast and live. But my hands were wet with the blood of men, look you, because of the church, wet with the blood of men. And the Riders of the North came for me, but my mother's brother, who was then chief in his own right, hid me and gave me horses and food. And we went away, my woman-child and I, even to the Hudson Bay Country, where white men were few and the questions they asked not many. And I worked for the company a hunter, as a guide, as a driver of dogs, till my woman-child was become a woman, tall, and slender, and fair to the eye.

"You know the winter, long and lonely, breeding evil thoughts and bad deeds. The Chief Factor was a hard man, and bold. And he was not such that a woman would delight in looking upon. But he cast eyes upon my woman-child who was become a woman. Mother of God! he sent me away on a long trip with the dogs, that he might--you understand, he was a hard man and without heart. She was most white, and her soul was white, and a good woman, and--well, she died.

"It was bitter cold the night of my return, and I had been away months, and the dogs were limping sore when I came to the fort. The Indians and breeds looked on me in silence, and I felt the fear of I knew not what, but I said nothing till the dogs were fed and I had eaten as a man with work before him should. Then I spoke up, demanding the word, and they shrank from me, afraid of my anger and what I should do; but the story came out, the pitiful story, word for word and act for act, and they marvelled that I should be so quiet.

"When they had done I went to the Factor's house, calmer than now in the telling of it. He had been afraid and called upon the breeds to help him; but they were not pleased with the deed, and had left him to lie on the bed he had made. So he had fled to the house of the priest. Thither I followed. But when I was come to that place, the priest stood in my way, and spoke soft words, and said a man in anger should go neither to the right nor left, but straight to God. I asked by the right of a father's wrath that he give me past, but he said only over his body, and besought with me to pray. Look you, it was the church, always the church; for I passed over his body and sent the Factor to meet my woman-child before his god, which is a bad god, and the god of the white men.

"Then was there hue and cry, for word was sent to the station below, and I came away. Through the Land of the Great Slave, down the Valley of the Mackenzie to the never-opening ice, over the White Rockies, past the Great Curve of the Yukon, even to this place did I come. And from that day to this, yours is the first face of my father's people I have looked upon. May it be the last! These people, which are my people, are a simple folk, and I have been raised to honor among them. My word is their law, and their priests but do my bidding, else would I not suffer them. When I speak for them I speak for myself. We ask to be let alone. We do not want your kind. If we permit you to sit by our fires, after you will come your church, your priests, and your gods. And know this, for each white man who comes to my village, him will I make deny his god. You are the first, and I give you grace. So it were well you go, and go quickly."

Så födde hon mig till sist ett barn, ett flickebarn, och dog. Då gick jag till min mors folk för att barnet skulle bli lagt till ett varmt bröst och kunna leva. Men mina händer voro våta av människoblod, ser ni — för kyrkans skull — våta av människoblod. Och från Norden kommo ryttare för att söka efter mig, men min moders bror, som då var hövding efter sin far, gömde mig och gav mig hästar och föda. Och vi begovo oss av, mitt flickebarn och jag, ända till landet vid Hudson Bay, där vita män voro få och inte gjorde många frågor. Och jag arbetade för kompaniet som jägare, som vägvisare och hundkörare, tills mitt flickebarn hade växt upp till kvinna, lång och smärt och fager att skåda.

Ni vet, att vintern är lång och enslig och alstrar onda tankar och onda gärningar. Faktorföreståndaren var en hård man, och djärv. Och han var icke sådan, att en kvinna kunde finna behag i att se på honom. Men han hade kastat sina ögon på mitt [10] flickebarn, som nu var kvinna. Guds moder! Han skickade mig bort på en långfärd med hundarna, för att han skulle kunna — ja, ni förstår — han var en hård man och utan hjärta. Hon var så vit och hennes själ var vit, och hon var en god kvinna och — nåja, hon dog.

Det var en bister köld den kvällen jag kom tillbaka, och jag hade varit borta i månader, och hundarna haltade svårt då jag kom till fortet. Indianerna och männen av blandad ras sågo på mig under tystnad, och jag kände en fruktan jag vet inte för vad, men jag sade ingenting förrän hundarna hade fått sin föda och jag hade ätit så som det hövdes en man med arbete framför sig. Men då talade jag och begärde förklaring, och de ryggade tillbaka för mig i fruktan för min vrede och för vad jag skulle göra. Men historien kom fram, den eländiga historien, ord för ord och dåd efter dåd — och de förvånade sig över att jag kunde vara så lugn.

När de hade slutat, gick jag till föreståndarens hus, och jag var lugnare då än nu, då jag berättar om det. Han hade varit rädd och kallat halvbloden till hjälp, men de tyckte inte om hans dåd och hade låtit honom ligga som han hade bäddat åt sig. Så hade han flytt till en präst. Jag följde efter dit. Men när jag kom fram, stod prästen i min väg och talade milda ord och sade, att när en man var vred, skulle han varken gå åt höger eller vänster, utan rakt till Gud. Med en faders rättmätiga vrede fordrade jag, att prästen skulle gå ur vägen för mig, men han sade, att jag endast kunde komma fram över hans döda kropp och besvor mig att bedja. Ser ni, det var kyrkan igen — [11] alltid kyrkan — och jag gick över hans döda kropp och skickade föreståndaren att möta mitt flickebarn inför hans gud, som är en dålig gud — de vita männens gud.

Och så blev där stor uppståndelse och bud skickades till stationen nedanför, men jag kom undan. Genom Stora Slavsjöns land, utför Mackenzieflodens dal till den aldrig smältande isen, över Vita Bergen, förbi Yukons stora krökning ända hit till denna plats. Och från och med den dagen är ert ansikte det första jag har skådat av dem som tillhöra min fars folk. Måtte det också bli det sista! Folket här, som är mitt folk, är ett enkelt folk, och jag har blivit en hedrad man bland dem. Mitt ord är deras lag, och deras präster göra vad jag bjuder, i annat fall skulle jag inte kunna lida dem. Då jag talar på deras vägnar, talar jag på mina egna. Vi fordra att få vara i fred. Vi vilja inte veta av ert släkte. Om vi tillåte er att sitta vid våra eldar, så skulle er kyrka, edra präster och gudar snart komma efter er. Och kom ihåg, att varje vit man, som kommer till min by, skall jag tvinga att förneka sin gud. Ni är den förste, och jag ger er nåd. Men det är bäst att ni går — och gör det fort.»

"I am not responsible for my brothers," the second man spoke up, filling his pipe in a meditative manner. Hay Stockard was at times as thoughtful of speech as he was wanton of action; but only at times.

"But I know your breed," responded the other. "Your brothers are many, and it is you and yours who break the trail for them to follow. In time they shall come to possess the land, but not in my time. Already, have I heard, are they on the head-reaches of the Great River, and far away below are the Russians."

Hay Stockard lifted his head with a quick start. This was startling geographical information. The Hudson Bay post at Fort Yukon had other notions concerning the course of the river, believing it to flow into the Arctic.

"Then the Yukon empties into Bering Sea?" he asked.

"I do not know, but below there are Russians, many Russians. Which is neither here nor there. You may go on and see for yourself; you may go back to your brothers; but up the Koyukuk you shall not go while the priests and fighting men do my bidding. Thus do I command, I, Baptiste the Red, whose word is law and who am head man over this people."

"And should I not go down to the Russians, or back to my brothers?"

"Then shall you go swift-footed before your god, which is a bad god, and the god of the white men."

The red sun shot up above the northern sky-line, dripping and bloody. Baptiste the Red came to his feet, nodded curtly, and went back to his camp amid the crimson shadows and the singing of the robins.

Hay Stockard finished his pipe by the fire, picturing in smoke and coal the unknown upper reaches of the Koyukuk, the strange stream which ended here its arctic travels and merged its waters with the muddy Yukon flood. Somewhere up there, if the dying words of a ship-wrecked sailorman who had made the fearful overland journey were to be believed, and if the vial of golden grains in his pouch attested anything,--somewhere up there, in that home of winter, stood the Treasure House of the North. And as keeper of the gate, Baptiste the Red, English half-breed and renegade, barred the way.

"Bah!" He kicked the embers apart and rose to his full height, arms lazily outstretched, facing the flushing north with careless soul.

»Jag är inte ansvarig för mina bröder», svarade den andre mannen, i det han stoppade sin pipa med begrundande min. Hay Stockard var emellanåt lika betänksam i ord som han var övermodig i handling, men bara ibland.

»Jag känner ert släkte», förklarade den förste. »Edra bröder äro många, och det är ni och de edra som bana väg för dem att följa. Med tiden skall [12]landet komma i deras händer, men inte i min tid. Redan, så har jag hört, ha de nått den Stora flodens huvudflöden, och långt där nedanför äro ryssarna.»

Hay Stockard lyfte hastigt på huvudet. Detta var en överraskande geografisk upplysning. Vid Hudson-Baystationen Fort Yukon hade man en annan uppfattning av flodens lopp — trodde att den föll ut i Norra Ishavet.

»Yukon faller således ut i Behrings hav?» frågade han.

»Det vet jag inte, men nedanför äro ryssar, många ryssar. Och det finns det varken här eller där. Ni kan gå och se med egna ögon. Men uppför Koyukuk skall ni *inte* gå, så länge prästerna här och de stridbara männen göra vad jag bjuder. Delta befaller jag, Röde Baptiste, som är överhuvud för detta folk och vars ord gäller som lag.»

»Och skulle jag inte kunna gå ned till ryssarna eller tillbaka till mina bröder?»

»Då skall ni gå med snabba fötter till er gud, som är en dålig gud och de vita männens gud.»

Drypande blodröd höjde solen sig över horisonten i norr. Röde Baptiste steg upp, nickade kort och återvände till sitt läger genom purpurfärgade skuggor och under rödhakesångarnas kvitter.

Hay Stockard rökte slut på sin pipa vid elden. Stirrande på rökvirvlarna och kolen sökte han föreställa sig riktningen av Koyukuks okända övre lopp — den sällsamma strömmens, som här ändade sin arktiska färd och blandade sitt vatten med den gyttjiga Yukonflodens. Om man finge sätta tro till en skeppsbruten sjömans sista ord, som hade gjort den [13]fruktansvärda färden till lands, och om flaskan med guldstoff, som han hade i sin skinnväska, bevisade någonting, så skulle Norden ha sin skattkammare någonstades däruppe i detta vinterns land. Och som portvakt stod Röde Baptiste, den halvengelske bastarden och renegaten, på post för att stänga vägen dit upp.

»Ba!» Hay Stockard sparkade omkring glöden, reste sig i sin fulla längd, sträckte sig lättjefullt och vände sig sedan med obekymrat sinne mot den flammande norden.

II

Hay Stockard swore, harshly, in the rugged monosyllables of his mother tongue. His wife lifted her gaze from the pots and pans, and followed his in a keen scrutiny of the river. She was a woman of the Teslin Country, wise in the ways of her husband's vernacular when it grew intensive. From the slipping of a snow-shoe thong to the forefront of sudden death, she could gauge occasion by the pitch and volume of his blasphemy. So she knew the present occasion merited attention. A long canoe, with paddles flashing back the rays of the westering sun, was crossing the current from above and urging in for the eddy. Hay Stockard watched it intently. Three men rose and dipped, rose and dipped, in rhythmical precision; but a red bandanna, wrapped about the head of one, caught and held his eye.

"Bill!" he called. "Oh, Bill!"

A shambling, loose-jointed giant rolled out of one of the tents, yawning and rubbing the sleep from his eyes. Then he sighted the strange canoe and was wide awake on the instant.

"By the jumping Methuselah! That damned sky-pilot!"

Hay Stockard nodded his head bitterly, half-reached for his rifle, then shrugged his shoulders.

"Pot-shot him," Bill suggested, "and settle the thing out of hand. He'll spoil us sure if we don't." But the other declined this drastic measure and turned away, at the same time bidding the woman return to her work, and calling Bill back from the bank. The two Indians in the canoe moored it on the edge of the eddy, while its white occupant, conspicuous by his gorgeous head-gear, came up the bank.

"Like Paul of Tarsus, I give you greeting. Peace be unto you and grace before the Lord."

His advances were met sullenly, and without speech.

"To you, Hay Stockard, blasphemer and Philistine, greeting. In your heart is the lust of Mammon, in your mind cunning devils, in your tent this woman whom you live with in adultery; yet of these divers sins, even here in the wilderness, I, Sturges Owen, apostle to the Lord, bid you to repent and cast from you your iniquities."

"Save your cant! Save your cant!" Hay Stockard broke in testily. "You'll need all you've got, and more, for Red Baptiste over yonder."

He waved his hand toward the Indian camp, where the half-breed was looking steadily across, striving to make out the newcomers. Sturges Owen, disseminator of light and apostle to the Lord, stepped to the edge of the steep and commanded his men to bring up the camp outfit. Stockard followed him.

II.

Hay Stockard svor till barskt på sitt modersmåls enstaviga sätt. Hans hustru lyfte sin blick från grytor och pannor och lät den med ett skarpt forskande uttryck följa samma riktning som hans utåt floden. Hon var från Taslins Land och väl förfaren i sin mans uttryckssätt, då han gav luft åt häftig sinnesrörelse. Vad den än gällde — från en bristande snöskorem till och med faran för plötslig död — kunde hon mäta stundens vikt och betydelse efter kraften och antalet av hans svordomar. Och därför visste hon nu, att det var fråga om någonting som förtjänade att uppmärksammas. En lång kanot, från vars paddlande åror den sjunkande solens strålar återkastades, nalkades uppi från floden och styrde kurs mot landningsplatsen. Hay Stockard betraktade båten med spänd uppmärksamhet. Tre män lyfte och sänkte, lyfte och sänkte med taktfast säkerhet — men en röd [14] *bandanna*, lindad omkring ett av de tre huvudena, fångslade och kvarhöll hans blick.

»Bill!» ropade han. »Hallå, Bill!«

En slankig jätte med knekande gång tumlade ut från ett av tälten, gäspade och gnuggade sömnen ur ögonen. Så fick han sikte på den främmande kanoten och blev ögonblickligen klarvaken.

»Vid den hoppande Metusalem! Den fördömde himlalotsen!«

Hay Stockard nickade bistert och sträckte sig till hälften efter sin bössa, men så ryckte han på axlarna.

»Ge'n ett skott«, föreslog Bill, »så blir vi av me'n. Han kommer alldeles säkert att fördärva oss, om vi inte gör'et«. Men den andre avböjde detta drastiska förslag och vände sig om, tillsade kvinnan att återvända till sitt arbete och ropade sedan Bill tillbaka från stranden. De bägge indianerna i kanoten förtöjde farkosten nere vid stranden, medan den vite resenären i den granna huvudbonaden begav sig uppåt land.

»Liksom Paulus av Tarsus giver jag er min hälsning! Frid vare med eder och nåd inför Herren!«

Hälsningen mottogs buttert och utan ord.

»Till er, Hay Stockard, hädare och filisté, min hälsning! Ert hjärta är fångat av lusten till mammon, ert sinne behärskas av sluga djävlar, och i ert tält har ni denna kvinna, med vilken ni lever i lösaktighet. Och på grund av alla dessa synder kommer jag, Sturges Owen, Herrens apostel, till er här i vildmarken för att mana och bjuda er att ångra och övergiva edra missgärningar.«

»Spar ert pladder! Spar ert pladder!« utbrast Hay [15] Stockard vresigt. »Ni kommer att behöva allt vad ni kan och lite till för Röde Baptiste där borta.«

Han visade bortåt indianlägret, varifrån Röde Baptiste höll skarp utkik och försökte urskilja de nykomna. Sturges Owen, ljusspridare och Herrens apostel, gick fram till randen av branten och befallde sina män att bära upp vad som behövdes för att slå läger. Stockard följde efter honom.

"Look here," he demanded, plucking the missionary by the shoulder and twirling him about. "Do you value your hide?"

"My life is in the Lord's keeping, and I do but work in His vineyard," he replied solemnly.

"Oh, stow that! Are you looking for a job of martyrship?"

"If He so wills."

"Well, you'll find it right here, but I'm going to give you some advice first. Take it or leave it. If you stop here, you'll be cut off in the midst of your labors. And not you alone, but your men, Bill, my wife--"

"Who is a daughter of Belial and hearkeneth not to the true Gospel."

"And myself. Not only do you bring trouble upon yourself, but upon us. I was frozen in with you last winter, as you will well recollect, and I know you for a good man and a fool. If you think it your duty to strive with the heathen, well and good; but, do exercise some wit in the way you go about it. This man, Red Baptiste, is no Indian. He comes of our common stock, is as bull-necked as I ever dared be, and as wild a fanatic the one way as you are the other. When you two come together, hell'll be to pay, and I don't care to be mixed up in it. Understand? So take my advice and go away. If you go down-stream, you'll fall in with the Russians. There's bound to be Greek priests among them, and they'll see you safe through to Bering Sea,--that's where the Yukon empties,--and from there it won't be hard to get back to civilization. Take my word for it and get out of here as fast as God'll let you."

"He who carries the Lord in his heart and the Gospel in his hand hath no fear of the machinations of man or devil," the missionary answered stoutly. "I will see this man and wrestle with him. One backslider returned to the fold is a greater victory than a thousand heathen. He who is strong for evil can be as mighty for good, witness Saul when he journeyed up to Damascus to bring Christian captives to Jerusalem. And the voice of the Saviour came to him, crying, 'Saul, Saul, why persecutest thou me?' And therewith Paul arrayed himself on the side of the Lord, and thereafter was most mighty in the saving of souls. And even as thou, Paul of Tarsus, even so do I work in the vineyard of the Lord, bearing trials and tribulations, scoffs and sneers, stripes and punishments, for His dear sake."

"Bring up the little bag with the tea and a kettle of water," he called the next instant to his boatmen; "not forgetting the haunch of cariboo and the mixing-pan."

When his men, converts by his own hand, had gained the bank, the trio fell to their knees, hands and backs burdened with camp equipage, and offered up thanks for their passage through the wilderness and their safe arrival. Hay Stockard looked upon the function with sneering disapproval, the romance and solemnity of it lost to his matter-of-fact soul. Baptiste the Red, still gazing across, recognized the familiar postures, and remembered the girl who had shared his star-roofed couch in the hills and forests, and the woman-child who lay somewhere by bleak Hudson's Bay.

»Hör på», sade han, i det han grep missionären i axeln och svängde om honom, »sätter ni värde på att få behålla ert skinn?»

»Mitt liv är i Herrens hand, jag är en arbetare i hans vingård», svarade Sturges Owen högtidligt.

»Å, håll inne med det där! Har ni aptit på att bli martyr?»

»Om så är Herrens vilja.»

»Nå, det målet står er till buds här när som helst, men först vill jag ge er ett råd. Ni kan följa det eller inte, hur ni vill. Om ni stannar här, blir ni hejdad midt i er verksamhet. Och detta öde drabbar inte allenast er, utan också edra följeslagare, jämte Bill, min hustru...»

»... som är en Belials dotter och inte lyssnar till det sanna evangeliet.»

»... och mig. Ni bringar inte endast fördärv över er själv, utan även över oss. Jag var infrusen tillsammans med er förra vintern, som ni nog kommer ihåg, och jag vet att ni är en god människa och en dåre. Om ni anser det vara er plikt att arbeta med hedningarna, så kan det ju vara godt och väl; men gå förnuftigt till väga. Den där mannen Röde Baptiste är inte indian. Han tillhör vår gemensamma [16]ras och är lika stor tjurskalle som någonsin jag — lika ursinnig fanatiker åt den ena riktningen som ni åt den andra. När ni bägge drabba samman, blir det ett helvetes oväsen, och jag har ingen lust att bli inblandad i det. Förstår ni? Lyd mitt råd och ge er av härifrån. Om ni far utför strömmen, träffar ni på ryssarna. Det måste finnas grekisk-katolska präster bland dem, och de ska nog skaffa er lyckligt och väl fram till Behrings hav — där Yukon faller ut — och därifrån blir det inte svårt att komma tillbaka till civilisationen. Lita på mina ord och laga att ni kommer härifrån så fort vår Herre vill tillåta.»

»Den som har Herren i hjärtat och evangelium i sin hand fruktar varken människor eller djävul», svarade missionären ståndaktigt. »Jag vill träffa denne man och brottas med honom. Att återföra en avfalling till fårahuset är en större seger än att vinna tusen hedningar. Den som är stark i det onda kan bli lika mäktig i det goda, vilket bevisas av Saul, som reste upp till Damaskus för att föra kristna fångar med sig till Jerusalem. Och under vägen hörde han Frälsarens röst, som ropade: Saul, Saul — vi förföljer du mig? Varefter Paulus omvände sig till Herren och blev sedermera en av de verksamaste att frälsa själar. Och liksom denne Paulus av Tarsus arbetar jag i Herrens vingård; jag vill bära prövning och vedermöda, förakt och bespottelse, slag och pina för Herrens skull. — Bär upp den lilla påsen med te och en kittel vatten!» ropade han i nästa ögonblick till sina följeslagare. »Och glöm inte renköttet och pannan.»

Då hans män, som han själv hade omvänt, [17]kommo i land, föllo alla tre på sina knän med händer och ryggar lastade med lägerattiraljer och tackade Gud för sin lyckliga framkomst efter färden genom vildmarken. Hay Stockard betraktade dem med en min av hånfullt ogillande; det romantiska och högtidliga i deras förehavande gick förlorat för hans prosaiska sinne. Röde Baptiste fortfor att stirra tvärsöver den fria platsen; han kände igen de bedjandes välbekanta ställning, och han tänkte på den unga kvinnan, som på höjder och i skogar hade delat hans läger under stjärnevalvet, och på flickebarnet, som vilade någonstades vid den kulna Hundson's Bay.

III

"Confound it, Baptiste, couldn't think of it. Not for a moment. Grant that this man is a fool and of small use in the nature of things, but still, you know, I can't give him up."

Hay Stockard paused, striving to put into speech the rude ethics of his heart.

"He's worried me, Baptiste, in the past and now, and caused me all manner of troubles; but can't you see, he's my own breed--white--and--and--why, I couldn't buy my life with his, not if he was a nigger."

"So be it," Baptiste the Red made answer. "I have given you grace and choice. I shall come presently, with my priests and fighting men, and either shall I kill you, or you deny your god. Give up the priest to my pleasure, and you shall depart in peace. Otherwise your trail ends here. My people are against you to the babies. Even now have the children stolen away your canoes." He pointed down to the river. Naked boys had slipped down the water from the point above, cast loose the canoes, and by then had worked them into the current. When they had drifted out of rifle-shot they clambered over the sides and paddled ashore.

"Give me the priest, and you may have them back again. Come! Speak your mind, but without haste."

Stockard shook his head. His glance dropped to the woman of the Teslin Country with his boy at her breast, and he would have wavered had he not lifted his eyes to the men before him.

"I am not afraid," Sturges Owen spoke up. "The Lord bears me in his right hand, and alone am I ready to go into the camp of the unbeliever. It is not too late. Faith may move mountains. Even in the eleventh hour may I win his soul to the true righteousness."

"Trip the beggar up and make him fast," Bill whispered hoarsely in the ear of his leader, while the missionary kept the floor and wrestled with the heathen. "Make him hostage, and bore him if they get ugly."

"No," Stockard answered. "I gave him my word that he could speak with us unmolested. Rules of warfare, Bill; rules of warfare. He's been on the square, given us warning, and all that, and--why, damn it, man, I can't break my word!"

"He'll keep his, never fear."

"Don't doubt it, but I won't let a half-breed outdo me in fair dealing. Why not do what he wants,--give him the missionary and be done with it?"

"N-no," Bill hesitated doubtfully.

III.

»Nej, tusan, Baptiste — skulle aldrig kunna ha en tanke på det. Inte för ett ögonblick. Medger att karlen är en dåre och till föga gagn i världen, men jag kan i alla fall inte lämna ut honom, förstår ni!»

Hay Stockard gjorde ett uppehåll och försökte sedan kläda sin primitiva etik i ord.

»Han har förargat mig, Baptiste, både förr och nu, och vållat mig allehanda besvärligheter. Men ni förstår väl i alla fall — han är av samma ras som jag — en vit man — och — och — ja, jag skulle aldrig kunna köpa mitt liv med hans, inte ens om han vore neger.»

»Må så vara», gav Röde Baptiste till svar. »Jag har lämnat er fritt val. Jag skall nu komma med mina präster och krigare, och antingen skall ni förneka er gud eller också dödar jag er. Överlämna prästen åt mig, så må ni draga hädan i frid. I annat fall ändas [18] jer bana här. Mitt folk är emot er, till och med barnen. Se dit — de ha just nu stulit edra kanoter.»

Han pekade nedåt floden. En hop nakna pojkar hade drivit med strömmen från en udde där ovanför, kastat loss kanoterna och dragit dem ut i strömmen. När de hade kommit ur skotthåll för reffelbössorna, klättrade de uppöver båtkanterna och rodde i land.

»Låt mig få prästen, så skall ni få igen båtarna. Nå! Säg ifrån, men utan förhastande.»

Stockard skakade på huvudet. Hans blick föll på kvinnan från Teslins Land, som satt där med hans gosse vid bröstet, och han skulle ha sviktat i sitt beslut, om han icke hade sett upp på männen framför sig.

»Jag är inte rädd», förklarade Sturges Owen. »Herren bär mig i sin högra hand, och jag är redo att gå allena till denne otrognes läger. Det är icke för sent. Tron kan flytta berg. Till och med i elfte timmen kan jag vinna hans själ för den sanna tron.»

»Sätt krokben för den kanaljen Baptiste och tag honom fast», viskade Bill hest i örat på sin herre, medan missionären fortfor att tala till hedningen. »Håll honom kvar som gisslan och pina honom, om de andra bli obehagliga.»

»Nej», svarade Stockard. »Jag gav honom mitt ord på att han skulle få tala med oss utan att ofredas. Vanliga krigslagar, Bill — bara vanliga krigslagar. Han har handlat ärligt, varnat oss och allt så'nt där, och — ja, för tusan, karl, jag kan inte bryta mitt ord!»

»Ni behöver då aldrig vara rädd för att inte han håller sitt.»

»Tvivlar inte på det, men jag vill inte att ett halvblod skall överträffa mig i redlighet. Men varför inte [19] göra som han vill — om vi skulle ge honom missionären och få ett slut på saken?»

»Ne-ej, ånej», sade Bill tveksamt och utdraget.

"Shoe pinches, eh?"

Bill flushed a little and dropped the discussion. Baptiste the Red was still waiting the final decision. Stockard went up to him.

"It's this way, Baptiste. I came to your village minded to go up the Koyukuk. I intended no wrong. My heart was clean of evil. It is still clean. Along comes this priest, as you call him. I didn't bring him here. He'd have come whether I was here or not. But now that he is here, being of my people, I've got to stand by him. And I'm going to. Further, it will be no child's play. When you have done, your village will be silent and empty, your people wasted as after a famine. True, we will be gone; likewise the pick of your fighting men--"

"But those who remain shall be in peace, nor shall the word of strange gods and the tongues of strange priests be buzzing in their ears."

Both men shrugged their shoulder and turned away, the half-breed going back to his own camp. The missionary called his two men to him, and they fell into prayer. Stockard and Bill attacked the few standing pines with their axes, felling them into convenient breastworks. The child had fallen asleep, so the woman placed it on a heap of furs and lent a hand in fortifying the camp. Three sides were thus defended, the steep declivity at the rear precluding attack from that direction. When these arrangements had been completed, the two men stalked into the open, clearing away, here and there, the scattered underbrush. From the opposing camp came the booming of war-drums and the voices of the priests stirring the people to anger.

"Worst of it is they'll come in rushes," Bill complained as they walked back with shouldered axes.

"And wait till midnight, when the light gets dim for shooting."

"Can't start the ball a-rolling too early, then." Bill exchanged the axe for a rifle, and took a careful rest. One of the medicine-men, towering above his tribesmen, stood out distinctly. Bill drew a bead on him.

"All ready?" he asked.

Stockard opened the ammunition box, placed the woman where she could reload in safety, and gave the word. The medicine-man dropped. For a moment there was silence, then a wild howl went up and a flight of bone arrows fell short.

"I'd like to take a look at the beggar," Bill remarked, throwing a fresh shell into place. "I'll swear I drilled him clean between the eyes."

»Klämmer skorna — va?»

Bill rodnade litet och svarade ej. Röde Baptiste väntade ännu på det slutliga avgörandet. Stockard gick fram till honom.

»Så här står det till, Baptiste. Jag kom till er by i avsikt att färdas uppför Koyukuk. Utan någon ond avsikt. Mitt hjärta var fritt från ondt. Det är så ännu. Så kommer den här prästen, som ni kallar honom. Jag har inte fört honom hit. Han skulle ha kommit antingen jag var här eller inte. Men då han nu är här och han tillhör mitt folk, måste jag bistå honom. Det skall jag. Och det blir inte någon barnlek. När leken är slut, skall er by vara tyst och öde, ert folk ödelagt som efter en hungersnöd. Visserligen ska vi också vara borta, såväl som de flesta av edra krigare, men...»

»Men de kvarlevande få sedan vara i fred; främmande gudars och främmande prästers prat skall inte surra i deras öron.»

De bägge männen ryckte på axlarna och vände sig bort från varandra; halvindianen vände tillbaka till sitt eget läger. Missionären ropade sina bägge följeslagare till sig, och alla tre försjönko i bön. Stockard och Bill började bearbeta de fåtaliga furorna i närheten med sina yxor och fällde dem till lämpliga barrikader. Barnet hade somnat, och kvinnan lade det på en hög med djurhudar, varefter hon hjälpte till med att befästa lägret. Tre sidor förskansades på samma sätt, och den branta slutningen bakom skyddade mot [20]anfall ifrån detta håll. Då dessa anordningar voro avslutade, gingo de bägge männen ut på den öppna platsen och røjde här och där undan spridda buskar. Från det motsatta lägret hördes dånet av krigstrummor och prästernas röster, som eggade folket till vrede.

»Det värsta är väl att de komma rusande i massor», klagade Bill, då de vände tillbaka med sina yxor över axlarna.

»Och att de vänta till midnatt, då det är för skumt att skjuta.»

»Således aldrig för tidigt att sätta leken i gång.» Bill bytte ut yxan mot en reffelbössa och tog omsorgsfullt stöd. En av medicinmännen, som var längre än sina stamförvanter, urskildes mycket tydligt. Bill tog sikte på honom.

»Färdigt?» frågade han.

Stockard öppnade ammunitionslådan, anvisade kvinnan en plats, där hon var i säkerhet, och gav Bill tecken att skjuta. Medicinmannen föll. Ett ögonblick rådde djup tystnad, men så höjdes ett vildt tjut och en skur av benpilar ven genom luften.

»Jag skulle vilja se på den där kanalen jag fällde», förklarade Bill, i det han lade in en ny patron. »Jag kan svära på att jag träffade honom midt emellan ögonen.»

"Didn't work." Stockard shook his head gloomily. Baptiste had evidently quelled the more warlike of his followers, and instead of precipitating an attack in the bright light of day, the shot had caused a hasty exodus, the Indians drawing out of the village beyond the zone of fire.

In the full tide of his proselyting fervor, borne along by the hand of God, Sturges Owen would have ventured alone into the camp of the unbeliever, equally prepared for miracle or martyrdom; but in the waiting which ensued, the fever of conviction died away gradually, as the natural man asserted itself. Physical fear replaced spiritual hope; the love of life, the love of God. It was no new experience. He could feel his weakness coming on, and knew it of old time. He had struggled against it and been overcome by it before. He remembered when the other men had driven their paddles like mad in the van of a roaring ice-flood, how, at the critical moment, in a panic of worldly terror, he had dropped his paddle and besought wildly with his God for pity. And there were other times. The recollection was not pleasant. It brought shame to him that his spirit should be so weak and his flesh so strong. But the love of life! the love of life! He could not strip it from him. Because of it had his dim ancestors perpetuated their line; because of it was he destined to perpetuate his. His courage, if courage it might be called, was bred of fanaticism. The courage of Stockard and Bill was the adherence to deep-rooted ideals. Not that the love of life was less, but the love of race tradition more; not that they were unafraid to die, but that they were brave enough not to live at the price of shame.

The missionary rose, for the moment swayed by the mood of sacrifice. He half crawled over the barricade to proceed to the other camp, but sank back, a trembling mass, wailing: "As the spirit moves! As the spirit moves! Who am I that I should set aside the judgments of God? Before the foundations of the world were all things written in the book of life. Worm that I am, shall I erase the page or any portion thereof? As God wills, so shall the spirit move!"

Bill reached over, plucked him to his feet, and shook him, fiercely, silently. Then he dropped the bundle of quivering nerves and turned his attention to the two converts. But they showed little fright and a cheerful alacrity in preparing for the coming passage at arms.

Stockard, who had been talking in undertones with the Teslin woman, now turned to the missionary.

"Fetch him over here," he commanded of Bill.

"Now," he ordered, when Sturges Owen had been duly deposited before him, "make us man and wife, and be lively about it." Then he added apologetically to Bill: "No telling how it's to end, so I just thought I'd get my affairs straightened up."

»Tjänade till ingenting!» Stockard skakade på huvudet med dyster uppsyn. Baptiste hade tydligen lugnat de mest krigslystna av sina män, och i stället för att framkalla en attack vid dagsljus hade skottet föranlett en hastig reträtt. Indianerna drogo sig utom skotthåll, ut från byn.

Medan omvändelseivern svallade som högst och [21]Sturges Owen känt sig som buren av Guds hand, skulle han utan tvekan ha vågat sig in i den otrogenes läger, lika beredd på ett mirakel som på martyrdöden. Men under den väntan, som nu följde, lade sig småningom fanatismens feberglöd och den naturliga människan tog ut sin rätt. Fysisk fruktan trädde i stället för extatiskt hopp, kärleken till livet överröstade kärleken till Gud. Det var ingenting nytt. Han kände svagheten komma över sig, och han kände igen den sedan gammalt. Han hade kämpat mot den och blivit överväldigad av den förut. Han kom ihåg huru han i ett kritiskt ögonblick, medan de andra arbetade som vanvettiga med sina åror mot flodens vältrande och dånande ismassor, hade släppt sin åra och i förtvivlan ropat till Gud om förbarmande. Och det hade också funnits andra tillfällen. Hågkomsten av detta var ingalunda behaglig. Han kände sig skamsen över att hans ande var så svag och köttet så starkt. Men — kärleken till livet, kärleken till livet! Han kunde ej bli den kvitt. På grund av den hade hans förfäder sedan urminnes tider fortplantat sitt släkte, och på grund av den var han bestämd att fortplanta sitt. Hans mod, om man kunde benämna det så, var alstrat av fanatism. Stockards och Bills mod var ett fasthållande vid djupt rotade ideal. Icke så att kärleken till livet var mindre hos dem, men kärleken till rasens traditioner var större — de voro icke utan fruktan för döden, men de voro tillräckligt modiga att ej vilja köpa sitt liv med skam.

Missionären reste sig, för ögonblicket behärskad av offervillighet. Han till hälften kröp över barrikaden för att bege sig till det andra lägret, men så [22]sjönk han till marken, skälvande i hela sin kropp, och klagade: »Anden är villig! Anden är villig! Vem är jag, att jag skulle kunna förändra Guds rådslut? Innan världens grund lades, voro alla ting skrivna i livsens bok. En mask som jag — skulle jag kunna utplåna en enda sida eller minsta ord därav? Anden är villig att följa Guds vilja.»

Bill sträckte sig över barrikaden, lyfte upp prästen och skakade honom häftigt utan att säga ett ord. Sedan släppte han denna massa av skälvande nerver och riktade i stället sin uppmärksamhet på de bägge omvända. Men hos dem märktes föga fruktan; de tycktes med glad iver bereda sig på den kommande striden.

Stockard hade med låg röst talat med kvinnan från Teslin, och nu vände han sig om och såg efter missionären.

»Skaffa honom över hit igen», befällde han Bill.

Och sedan Sturges Owen hade blivit vederbörligt placerad framför honom, kommenderade han: »Seså — gör oss nu till man och hustru, och raska på med det.» Därefter vände han sig till Bill och sade i urskuldande ton: »Det kan ingen veta hur den här affären slutar, så jag kom att tänka på, att det kan vara så godt att ha sina saker klara.»

The woman obeyed the behest of her white lord. To her the ceremony was meaningless. By her lights she was his wife, and had been from the day they first foregathered. The converts served as witnesses. Bill stood over the missionary, prompting him when he stumbled. Stockard put the responses in the woman's mouth, and when the time came, for want of better, ringed her finger with thumb and forefinger of his own.

"Kiss the bride!" Bill thundered, and Sturges Owen was too weak to disobey.

"Now baptize the child!"

"Neat and tidy," Bill commented.

"Gathering the proper outfit for a new trail," the father explained, taking the boy from the mother's arms. "I was grub-staked, once, into the Cascades, and had everything in the kit except salt. Never shall forget it. And if the woman and the kid cross the divide to-night they might as well be prepared for pot-luck. A long shot, Bill, between ourselves, but nothing lost if it misses."

A cup of water served the purpose, and the child was laid away in a secure corner of the barricade. The men built the fire, and the evening meal was cooked. The sun hurried round to the north, sinking closer to the horizon. The heavens in that quarter grew red and bloody. The shadows lengthened, the light dimmed, and in the sombre recesses of the forest life slowly died away. Even the wild fowl in the river softened their raucous chatter and feigned the nightly farce of going to bed. Only the tribesmen increased their clamor, war-drums booming and voices raised in savage folk songs. But as the sun dipped they ceased their tumult. The rounded hush of midnight was complete. Stockard rose to his knees and peered over the logs. Once the child wailed in pain and disconcerted him. The mother bent over it, but it slept again. The silence was interminable, profound. Then, of a sudden, the robins burst into full-throated song. The night had passed.

A flood of dark figures boiled across the open. Arrows whistled and bow-thongs sang. The shrill-tongued rifles answered back. A spear, and a mighty cast, transfixed the Teslin woman as she hovered above the child. A spent arrow, diving between the logs, lodged in the missionary's arm. There was no stopping the rush. The middle distance was cumbered with bodies, but the rest surged on, breaking against and over the barricade like an ocean wave. Sturges Owen fled to the tent, while the men were swept from their feet, buried beneath the human tide. Hay Stockard alone regained the surface, flinging the tribesmen aside like yelping curs. He had managed to seize an axe. A dark hand grasped the child by a naked foot, and drew it from beneath its mother. At arm's length its puny body circled through the air, dashing to death against the logs. Stockard clove the man to the chin and fell to clearing space. The ring of savage faces closed in, raining upon him spear-thrusts and bone-barbed arrows. The sun shot up, and they swayed back and forth in the crimson shadows. Twice, with his axe blocked by too deep a blow, they rushed him; but each time he flung them clear. They fell underfoot and he trampled dead and dying, the way slippery with blood. And still the day brightened and the robins sang. Then they drew back from him in awe, and he leaned breathless upon his axe.

Kvinnan lydde sin vite herres befallning. För henne var vigseln utan all betydelse. Enligt sin åskådning var hon hans hustru och hade varit det från och med första dagen av deras samliv. De bågge roddarna tjänstgjorde som vittnen. Bill stod bredvid missionären och hjälpte honom till rätta, då han stapplade. Stockard lade orden i kvinnans mun, och [23]när ringen skulle sättas på, fattade han i brist på bättre om hennes finger med tummen och pekfingeret.

»Så — kyss nu bruden!» dundrade Bill. Och Sturges Owen var svag nog att icke lyda.

»Och döp nu barnet!»

»Raskt och ordentligt!» kommenderade Bill.

»Skall göra oss färdiga till långresa», förklarade fadern, i det han tog gossen ur moderns armar. »Jag var en gång ute på färdväg och hade allting med mig utom salt. Kan aldrig glömma det. Och om nu hon och gossen gå över på andra sidan i natt, så är det bäst att de äro beredda. Ett försök på måfå, förstår du, Bill — men som aldrig kan skada.»

Ett kärl med vatten hämtades, och efter dopet lades barnet i säkert skydd i ett hörn invid barriaden. De bågge männen gjorde upp eld och kvällsvarden tillagades. Solen ilade mot norr och sänkte sig mot horisonten. Skyarna därborta blevo blodröda. Skuggorna förlängdes, dagsljuset mattades, och i skogens dunkla djup dog så småningom livet bort. Till och med vildfåglarna ute på floden upphörde med sitt hessa tjatrande och uppförde den nattliga farsen att gå till vila. Infödingarnas oväsen i det motsatta lägret blev emellertid allt högljuddare, krigstrummorna ljödo, och vilda stridssånger uppstämdes. Men när solen gick ned, upphörde deras tumult. Vid midnatt rådde fullkomlig stillhet. Stockard reste sig på knä och späjade över trädstammarna. En gång jämrade sig gossen i sömnen, och detta irriterade honom. Modern lutade sig ned över den lille, men han hade somnat in igen. Tystnaden var fullkomligt ljudlös. Plötsligt [24]började rödhakesångarna sjunga med full hals. Natten var förbi.

En flod av mörka gestalter strömmade ut över den öppna platsen. Pilar visslade, och det sjöng i bågsträngarna. Reffelbössorna svarade med skarpa tungor. Ett spjut, som kastats med kraftig arm, genomborrade kvinnan från Teslin, där hon satt lutad över barnet. Och en pil dök in mellan trädstammarna och fastnade i missionärens arm. Ingenting hejdade de framstormande. Midt på den fria platsen lågo högar av lik, men de kvarlevande rusade vidare och störtade sig mot och över barriaden som en väldig havsvåg. Sturges Owen flydde till tältet, och de tre andra männen sopades omkull och begravdes under den framvältande människofloden. Hay Stockard var den ende som åter kom upp till ytan, han kastade undan infödingarna som gnällande hundvalpar. Han hade lyckats få tag i en yxa. En mörk hand grep tag i barnets nakna fot och drog fram den lille under hans mor. Den späda kroppen virvlade om i luften en armlängd från handens ägare och krossades mot trädstammarna. Stockard klöv gärningsmannens huvud ända ned till hakan och røjde rum omkring sig. Kretsen av vilda ansikten slöt sig allt närmare omkring honom, spjut och pilar regnade över honom som en störtstur. Solen stack upp, och de stridande svängde av och an i det purpurfärgade dunklet. Två gånger, då hans yxa fastnat för att han huggit för djupt, kastade de sig över Stockard, men han slängde dem åter åt sidan. Fallna fiender hopade sig omkring honom, han trampade på döda och döende, marken var slipprig [25]av blod. Och dagsljuset blev allt starkare och fåglarna sjöngo... Då drogo sig de anfallande tillbaka från honom helt förfärade och han stödde sig flämtande mot sin yxa.

"Blood of my soul!" cried Baptiste the Red. "But thou art a man. Deny thy god, and thou shalt yet live."

Stockard swore his refusal, feebly but with grace.

"Behold! A woman!" Sturges Owen had been brought before the half-breed.

Beyond a scratch on the arm, he was uninjured, but his eyes roved about him in an ecstasy of fear. The heroic figure of the blasphemer, bristling with wounds and arrows, leaning defiantly upon his axe, indifferent, indomitable, superb, caught his wavering vision. And he felt a great envy of the man who could go down serenely to the dark gates of death. Surely Christ, and not he, Sturges Owen, had been moulded in such manner. And why not he? He felt dimly the curse of ancestry, the feebleness of spirit which had come down to him out of the past, and he felt an anger at the creative force, symbolize it as he would, which had formed him, its servant, so weakly. For even a stronger man, this anger and the stress of circumstance were sufficient to breed apostasy, and for Sturges Owen it was inevitable. In the fear of man's anger he would dare the wrath of God. He had been raised up to serve the Lord only that he might be cast down. He had been given faith without the strength of faith; he had been given spirit without the power of spirit. It was unjust.

"Where now is thy god?" the half-breed demanded.

"I do not know." He stood straight and rigid, like a child repeating a catechism.

"Hast thou then a god at all?"

"I had."

"And now?"

"No."

Hay Stockard swept the blood from his eyes and laughed. The missionary looked at him curiously, as in a dream. A feeling of infinite distance came over him, as though of a great remove. In that which had transpired, and which was to transpire, he had no part. He was a spectator--at a distance, yes, at a distance. The words of Baptiste came to him faintly:-

"Very good. See that this man go free, and that no harm befall him. Let him depart in peace. Give him a canoe and food. Set his face toward the Russians, that he may tell their priests of Baptiste the Red, in whose country there is no god."

They led him to the edge of the steep, where they paused to witness the final tragedy. The half-breed turned to Hay Stockard.

"There is no god," he prompted.

»Vid min själ!» ropade Röde Baptiste. »Du är sannerligen en man. Förneka din Gud, så må du leva.»

Stockard svor på att han icke skulle göra det, sakta men med eftertryck.

»Se, se! Feg som en kvinna!» Det var Sturges Owen som fördes fram till halvindianen.

Förutom rispan i armen var missionären osårad, men hans ögon stirrade vildt omkring i vanvettig förskräckelse. Hädaren Stockards hjältegestalt, späckad med sår och pilar, trotsigt stödd mot sitt vapen, likgiltig, okuvlig, överlägsen, fångslade hans irrande blick. Och han kände en stor avund mot denne man, som kunde så lugnt nalkas dödens mörka portar. Helt säkert hade Kristus varit av samma art — men icke han, Sturges Owen. Och varför inte han? En svag förnimmelse av det nedärvdas förbannelse smög sig över honom — sin feghet hade han fått i arv från det förflutna, och han fylldes av vrede mot den skapande kraften, huru den än symboliserades, som hade gjort honom, sin tjänare, så svag. Till och med en kraftigare man skulle ha frestats till avfall genom en sådan vrede och under sådana omständigheter, och för Sturges Owen var det oundvikligt. I sin fruktan för människors vrede skulle han trotsa Guds. Han hade blivit uppfostrad till att tjäna Herren endast för att bli slagen till jorden. Han hade fått tro, men var utan trons kraft, han hade fått ande, men saknade andens styrka. Detta var orättvist.

[26] »Var är nu din gud?» frågade halvindianen.

»Jag vet inte.» Han stod rak och stel, som då ett barn läser upp sin katekesläxa.

»Har du någon gud alls?»

»Jag har haft det.»

»Och nu?»

»Nej.»

Hay Stockard strök undan blodet från sina ögon och skrattade. Missionären betraktade honom nyfiket som i en dröm. En känsla av oändligt avstånd kom över honom, som om han hade förflyttats långt bort. I vad som där hade hänt och vidare skulle ske hade han ingen del. Han var blott en åskådare — på långt håll — ja, på mycket långt håll. Han hörde endast otydligt att Baptiste sade:

»Mycket bra! Se till, att den där mannen blir fri och att intet ondt händer honom. Låt honom ge sig av härifrån i frid. Ge honom en kanot och proviant. Må han ställa sin färd till ryssarna och berätta för deras präster om Röde Baptiste, i vars land det inte finns någon gud.»

De ledde missionären fram till sluttningen, men där stannade de med honom för att bevittna sista scenen av sorgespelet. Halvindianen vände sig nu till Hay Stockard.

»Det finns ingen gud», dikterade han.

The man laughed in reply. One of the young men poised a war-spear for the cast.

"Hast thou a god?"

"Ay, the God of my fathers."

He shifted the axe for a better grip. Baptiste the Red gave the sign, and the spear hurtled full against his breast. Sturges Owen saw the ivory head stand out beyond his back, saw the man sway, laughing, and snap the shaft short as he fell upon it. Then he went down to the river, that he might carry to the Russians the message of Baptiste the Red, in whose country there was no god.

Stockard svarade med ett skratt. En av de unga infödingarna höjde sitt krigsspjut till kast.

»Har du någon gud?»

»Ja! Mina fäders gud.»

Han grep bättre tag om yxan. Röde Baptiste gav ett tecken, och spjutet flög rakt emot Stockards bröst. [27]Sturges Owen såg dess spets tränga ut genom mannens rygg — han såg honom vackla med ett skratt och såg att spjutskaftet rände in längre, då han föll framstupa över det. Och så gick han ner till floden för att till ryssarna framföra hälsningen från Röde Baptiste, i vars land det icke fanns någon gud.

The Great Interrogation

I

To say the least, Mrs. Sayther's career in Dawson was meteoric. She arrived in the spring, with dog sleds and French-Canadian *voyageurs*, blazed gloriously for a brief month, and departed up the river as soon as it was free of ice. Now womanless Dawson never quite understood this hurried departure, and the local Four Hundred felt aggrieved and lonely till the Nome strike was made and old sensations gave way to new. For it had delighted in Mrs. Sayther, and received her wide-armed. She was pretty, charming, and, moreover, a widow. And because of this she at once had at heel any number of Eldorado Kings, officials, and adventuring younger sons, whose ears were yearning for the frou-frou of a woman's skirts.

The mining engineers revered the memory of her husband, the late Colonel Sayther, while the syndicate and promoter representatives spoke awesomely of his deals and manipulations; for he was known down in the States as a great mining man, and as even a greater one in London. Why his widow, of all women, should have come into the country, was the great interrogation. But they were a practical breed, the men of the Northland, with a wholesome disregard for theories and a firm grip on facts. And to not a few of them Karen Sayther was a most essential fact. That she did not regard the matter in this light, is evidenced by the neatness and celerity with which refusal and proposal tallied off during her four weeks' stay. And with her vanished the fact, and only the interrogation remained.

To the solution, Chance vouchsafed one clew. Her last victim, Jack Coughran, having fruitlessly laid at her feet both his heart and a five-hundred-foot creek claim on Bonanza, celebrated the misfortune by walking all of a night with the gods. In the midwatch of this night he happened to rub shoulders with Pierre Fontaine, none other than head man of Karen Sayther's *voyageurs*. This rubbing of shoulders led to recognition and drinks, and ultimately involved both men in a common muddle of inebriety.

"Heh?" Pierre Fontaine later on gurgled thickly. "Vot for Madame Sayther mak visitation to thees country? More better you spik wit her. I know no t'ing 'tall, only all de tam her ask one man's name. 'Pierre,' her spik wit me; 'Pierre, you moos' find thees mans, and I gif you mooch--one thousand dollar you find thees mans.' Thees mans? Ah, *oui*. Thees man's name--vot you call--Daveed Payne. *Oui*, m'sieu, Daveed Payne. All de tam her spik das name. And all de tam I look rount vaire mooch, work lak hell, but no can find das dam mans, and no get one thousand dollar 'tall. By dam!

"Heh? Ah, *oui*. One tam dose mens vot come from Circle City, dose mens know thees mans. Him Birch Creek, dey spik. And madame? Her say '*Bon!*' and look happy lak anyt'ing. And her spik wit me. 'Pierre,' her spik, 'harness de dogs. We go queek. We find thees mans I gif you one thousand dollar more.' And I say, '*Oui*, queek! *Allons, madame!*'

Den stora frågan.

I.

Mrs Saythers karriär i Dawson var minst sagt meteorisk. Hon kom dit på våren med hundslädar och franskanadensiska *voyageurs*, lyste och strålade där en kort månad och fortsatte uppåt floden så snart den blev fri från is. Det kvinnofattiga Dawson kunde aldrig riktigt förstå denna hastiga avfärd, och platsens yppersta män kände sig ensamma och bedrövade ända tills fyndet vid Nome gjordes och gamla sensationer avlöstes av nya. Ty Dawson hade varit alldeles förtjust i mrs Sayther och tagit emot henne med öppna armar. Hon var vacker, förtjusande och därtill änka. På grund av allt detta fick hon genast i hälarna ett helt anhang av Eldoradomatadorer, tjänstemän och äventyrslystna yngre familjesöner, vilkas öron länge hade trånat efter att få höra fraset av kvinnokjolar.

Gruvingenjörerna voro intagna av den största vördnad för hennes mans, överste Saythers minne, och medlemmarna av syndikatet jämte stadens mera framskjutna representanter talade med beundran om hans handel och vandel, ty nere i Staterna var han känd som en stor gruvkarl och i London kanske som [29] ännu större. Men varför just hans änka — framför alla andra kvinnor — hade kommit upp till Nordlandet, *det* var den stora frågan. Männen däruppe voro emellertid ett praktiskt släkte, de hyste en genomgående likgiltighet för teorier och höllo sig uteslutande till fakta. Och för ett icke obetydligt antal av dem var Karen Sayther ett högst viktigt faktum. Att hon däremot icke såg saken i samma ljus bevisades bäst av den hastighet och behändighet, varmed fririer och avslag avlöste varandra under de fyra veckor hon uppehöll sig på platsen. Med henne försvann det faktum som tjugat dem, men den stora frågan stod kvar.

Slumpen kom med en möjlighet till gåtans lösning. Sedan hennes senaste offer, Jack Coughran, förgäves lagt både sitt hjärta och en inmutning på femhundra fot vid Bonanza för hennes fötter, firade han sitt nederlag genom att en hel natt leva i sus och dus. Ungefär vid midnatt råkade han stöta på Pierre Fontaine, som icke var mer eller mindre än den främste av Karen Saythers *voyageurs*. Med sammanträffandet följde igenkännande och drickande, och slutligen voro de bägge männen så där tämligen ankomna.

»Vasa?» sludrade Pierre Fontaine efter en stund med tjock röst. »Vad madame Sayther kom hit till landet för? Bäst att ni frågar henne själv. Jag vet ingenting alls — bara att hon hela tiden frågat efter någon med ett visst namn. 'Pierre', sa hon till mig, 'ni måste ta rätt på honom åt mig, så ska jag ge er mycket pengar — ni får tusen dollars, om ni tar rätt på den mannen.' — Jaså, den mannen? *Ah oui*. — [30] Och den mannens namn — så som ni uttalar det — var David Payne. *Oui, m'sieu*, David Payne. Hela tiden tala' hon om det namnet. Och hela tiden såg jag mig om överallt, ansträngde mig av bara tusan, men kunde inte få rätt på den fördömda karlen och fick inte heller några tusen dollars, inte. Anfäktat det!

Vasa? *Ah oui*. En gång kom det folk från Circle City, och de kände den där mannen. Han fanns vid Birch Creek, sa' de. Och madame? Hon sa 'Bon!' och såg alldeles överlycklig ut. Och hon sa till mig: 'Pierre', sa hon, 'sela på hundarna. Vi ska resa nu genast. Om vi finna honom, ger jag er tusen dollars till.' Och jag svara: 'Oui — nu genast? *Allons, madame!*'

"For sure, I t'ink, das two thousand dollar mine. Bully boy! Den more mens come from Circle City, and dey say no, das thees mans, Daveed Payne, come Dawson leel tam back. So madame and I go not 'tall.

"*Oui, m'sieu*. Thees day madame spik. 'Pierre,' her spik, and gif me five hundred dollar, 'go buy poling-boat. To-morrow we go up de river.' Ah, *oui*, to-morrow, up de river, and das dam Sitka Charley mak me pay for de poling-boat five hundred dollar. Dam!"

Thus it was, when Jack Coughran unburdened himself next day, that Dawson fell to wondering who was this David Payne, and in what way his existence bore upon Karen Sayther's. But that very day, as Pierre Fontaine had said, Mrs. Sayther and her barbaric crew of *voyageurs* towed up the east bank to Klondike City, shot across to the west bank to escape the bluffs, and disappeared amid the maze of islands to the south.

II

"*Oui, madame*, thees is de place. One, two, t'ree island below Stuart River. Thees is t'ree island."

As he spoke, Pierre Fontaine drove his pole against the bank and held the stern of the boat against the current. This thrust the bow in, till a nimble breed climbed ashore with the painter and made fast.

"One leel tam, madame, I go look see."

A chorus of dogs marked his disappearance over the edge of the bank, but a minute later he was back again.

"*Oui, madame*, thees is de cabin. I mak investigation. No can find mans at home. But him no go vaire far, vaire long, or him no leave dogs. Him come queek, you bet!"

"Help me out, Pierre. I'm tired all over from the boat. You might have made it softer, you know."

From a nest of furs amidships, Karen Sayther rose to her full height of slender fairness. But if she looked lily-frail in her elemental environment, she was belied by the grip she put upon Pierre's hand, by the knotting of her woman's biceps as it took the weight of her body, by the splendid effort of her limbs as they held her out from the perpendicular bank while she made the ascent. Though shapely flesh clothed delicate frame, her body was a seat of strength.

Still, for all the careless ease with which she had made the landing, there was a warmer color than usual to her face, and a perceptibly extra beat to her heart. But then, also, it was with a certain reverent curiousness that she approached the cabin, while the Hush on her cheek showed a yet riper mellowness.

Och då trodde jag förstås, att jag var säker på mina tvåtusen dollars. Men jag var så tusan heller! Det kom flera från Circle City, och de sa, att den där David Payne hade rest till Dawson för lite se'n. Så madame och jag reste inte alls.

Oui, m'sieu. Den dagen sade madame: 'Pierre', sa hon och gav mig femhundra dollars, 'gå och köp en båt. I morgon ge vi oss av uppåt floden.' *Ah oui*, i morgon, uppåt floden — och den fördömde Sitka Charley lät mig också betala femhundra dollars för båten. Anfäkta det!»

På det sättet gick det till — sedan Jack Coughran dagen därpå hade talat om vad han visste — att Dawson började undra vem David Payne kunde vara och i vad mån hans tillvaro kunde ha någon betydelse för Karen Sayther. Men samma dag, alldeles som Pierre Fontaine hade sagt, stakade sig mrs Sayther [31] och hennes barbariska besättning *voyageurs* uppåt östra strandbrädden till Klondyke City, sköto över till den västra för att undgå klippbranterna och försvunno i labyrinten av öar söderut.

II.

»*Oui, madame*, just här är del. Första, andra, tredje ön nedanför Stuart River. Och det här är ön numro tre.»

Medan Pierre Fontaine sade detta, stötte han sin stake mot strandbanken och höll båtens akter mot strömmen. Därigenom pressades fören inåt land, så att en vig yngling kunde ta ett hopp dit över med fånglinan och göra fast den.

»Ett ögonblick, madame, jag skall gå och se efter.»

En kör av hundskall hälsade honom, då han försvann över strandbanken, men han var tillbaka igen efter en minut.

»*Oui, madame*, där står en hydda. Jag har tittat in i den. Där finns ingen hemma. Han kan i alla fall inte vara mycket långt borta, för då skulle han inte ha lämnat hundarna kvar. Han kommer snart, det kan ni lita på.»

»Hjälp mig ur båten, Pierre. Jag är så förskräckligt trött efter färden. Ni kunde ha gjort min sittplats litet bekvämare, tycker jag.»

Från en massa pälsskinn, som voro placerade midskepps, reste sig Karen Sayther i hela sin längd och i all sin smidiga skönhet. Men om hon föreföll bräcklig som en lilja i sin elementära omgivning, motsades [32] detta av det fasta grepp, varmed hon fattade tag i Pierres hand, av hennes armmusklers spänning, då de uppburo hennes kroppstyngd, och av hennes energiska sätt att klättra uppför den branta strandbanken. Ehuru ett mjukt och vackert hull omslöt hennes spensliga benbyggnad, var hennes kropp ett säte för styrka.

Men trots hennes obesvärade lätthet att stiga i land hade dock hennes ansikte en varmare färg än vanligt, och hennes hjärta slog märkbart fortare. Och det var med en viss bävande nyfikenhet hon närmade sig hyddan, medan rodnaden på hennes kinder blev allt djupare.

"Look, see!" Pierre pointed to the scattered chips by the woodpile. "Him fresh--two, t'ree day, no more."

Mrs. Sayther nodded. She tried to peer through the small window, but it was made of greased parchment which admitted light while it blocked vision. Failing this, she went round to the door, half lifted the rude latch to enter, but changed her mind and let it fall back into place. Then she suddenly dropped on one knee and kissed the rough-hewn threshold. If Pierre Fontaine saw, he gave no sign, and the memory in the time to come was never shared. But the next instant, one of the boatmen, placidly lighting his pipe, was startled by an unwonted harshness in his captain's voice.

"Hey! You! Le Goire! You mak'm soft more better," Pierre commanded. "Plenty bearskin; plenty blanket. Dam!"

But the nest was soon after disrupted, and the major portion tossed up to the crest of the shore, where Mrs. Sayther lay down to wait in comfort.

Reclining on her side, she looked out and over the wide-stretching Yukon. Above the mountains which lay beyond the further shore, the sky was murky with the smoke of unseen forest fires, and through this the afternoon sun broke feebly, throwing a vague radiance to earth, and unreal shadows. To the sky-line of the four quarters--spruce-shrouded islands, dark waters, and ice-scarred rocky ridges--stretched the immaculate wilderness. No sign of human existence broke the solitude; no sound the stillness. The land seemed bound under the unreality of the unknown, wrapped in the brooding mystery of great spaces.

Perhaps it was this which made Mrs. Sayther nervous; for she changed her position constantly, now to look up the river, now down, or to scan the gloomy shores for the half-hidden mouths of back channels. After an hour or so the boatmen were sent ashore to pitch camp for the night, but Pierre remained with his mistress to watch.

"Ah! him come thees tam," he whispered, after a long silence, his gaze bent up the river to the head of the island.

A canoe, with a paddle flashing on either side, was slipping down the current. In the stern a man's form, and in the bow a woman's, swung rhythmically to the work. Mrs. Sayther had no eyes for the woman till the canoe drove in closer and her bizarre beauty peremptorily demanded notice. A close-fitting blouse of moose-skin, fantastically beaded, outlined faithfully the well-rounded lines of her body, while a silken kerchief, gay of color and picturesquely draped, partly covered great masses of blue-black hair. But it was the face, cast belike in copper bronze, which caught and held Mrs. Sayther's fleeting glance. Eyes, piercing and black and large, with a traditionary hint of obliqueness, looked forth from under clear-stencilled, clean-arching brows. Without suggesting cadaverousness, though high-boned and prominent, the cheeks fell away and met in a mouth, thin-lipped and softly strong. It was a face which advertised the dimmest trace of ancient Mongol blood, a reversion, after long centuries of wandering, to the parent stem.

»Se här!» Pierre visade på de kringströdda spånorna vid vedstapeln. »Nyss varit här — för två, tre dagar se'n, inte längre.»

Mrs Sayther nickade. Hon försökte titta in genom det lilla fönstret, men det var gjort av oljat pergament, som släppte in ljus, men hindrade en från att se in. Då detta icke lyckades, gick hon omkring hyddan till dörren och lyfte till hälften upp den primitiva klinkan för att öppna och gå in, men så ändrade hon tanke och lät den falla igen. Plötsligt föll hon på knä och kysste den grovt tillyxade tröskeln. Om Pierre Fontaine såg det, låtsade han ej om det, och under kommande tider delade han aldrig detta minne med någon. Men en av båtkarlarna, som helt lugnt höll på att tända sin pipa, ryckte nu till vid ett ovanligt barskt tillrop från sin befälhavare.

»Hej! Le Goire! Laga att bädden blir mjukare!» kommenderade Pierre. »Mera björnhudar! Mera filter! Hör opp, för tusan!»

[33] Men bädden blev snart därefter uppriven, och större delen av hudarna och filtarna kastades upp på strandbankens krön, där mrs Sayther slog sig till ro för att vänta i all bekvämlighet. Hon låg på sidan och blickade ut över den vidsträckta Yukon. Ovanför bergen bortom den motsatta stranden fördunklades himmelen av röken från avlägsna skogseldar, och genom detta dunkel skimrade eftermiddagssolen svagt och sände ut en obestämd glans över jorden med spöklika skuggor. Ända bort till horisonten åt alla fyra väderstrecken sträckte sig vildmarker, som aldrig trampats av människofot — furuklädda öar, mörka vatten och av isen fårade bergåsar. Intet tecken till mänskligt liv märktes i denna enslighet, intet ljud bröt tystnaden. Landet tycktes ligga bundet under det okändas överklighet, insvept i den mystik som ruvar över de stora vidderna.

Det var kanske detta som gjorde mrs Sayther nervös. Ty hon ändrade oupphörligt ställning, spejade än uppåt och än nedåt floden eller också lät hon forskande blickar följa de dunkla stränderna för att söka efter halvt undagömda åmynningar. Efter ungefär en timme eller så skickades besättningen i land för att slå läger för natten, medan Pierre stannade hos mrs Sayther för att hjälpa henne hålla utkik.

»Se där kommer han ändå», viskade han efter en lång tystnad, med blicken riktad uppåt floden mot öns norra ända.

En kanot med en blixtrande paddelåra på vardera sidan kom glidande utför floden. I aktern syntes en manlig gestalt och i fören en kvinna; bägge skötte säkert och taktmässigt sitt arbete. Mrs Sayther [34] fäste ingen uppmärksamhet vid kvinnan, förrän båten kom närmare och hennes säregna skönhet nödvändigt måste fångsla ögat. En tätt åtsittande blus av älgskinn med fantastiska pärlbroderier följde troget de väl avrundade linjerna av hennes kropp, och en sidenduk i lysande färger, måleriskt draperad, betäckte delvis de rika massorna av hennes blåsvarta hår. Men det var hennes ansikte — vilket föreföll som gjutet i koppar — som fångslade och kvarhöll mrs Saythers flyktiga blick. Ett par genomträngande, stora och svarta ögon med en traditionell skymt av snedhet blickade fram under en välformad, vackert välvd panna. Kindkotorna voro visserligen höga och framträdande, men utan att påminna om döds-kalle, och kinderna avsmalnade och möttes slutligen vid en mun med tunna läppar och ett på samma gång mildt och kraftigt uttryck. Det var ett ansikte, som svagt antydde gammalt mongolblod — en återgång till fädernestammen efter århundradens vandringsliv.

This effect was heightened by the delicately aquiline nose with its thin trembling nostrils, and by the general air of eagle wildness which seemed to characterize not only the face but the creature herself. She was, in fact, the Tartar type modified to idealization, and the tribe of Red Indian is lucky that breeds such a unique body once in a score of generations.

Dipping long strokes and strong, the girl, in concert with the man, suddenly whirled the tiny craft about against the current and brought it gently to the shore. Another instant and she stood at the top of the bank, heaving up by rope, hand under hand, a quarter of fresh-killed moose. Then the man followed her, and together, with a swift rush, they drew up the canoe. The dogs were in a whining mass about them, and as the girl stooped among them caressingly, the man's gaze fell upon Mrs. Sayther, who had arisen. He looked, brushed his eyes unconsciously as though his sight were deceiving him, and looked again.

"Karen," he said simply, coming forward and extending his hand, "I thought for the moment I was dreaming. I went snow-blind for a time, this spring, and since then my eyes have been playing tricks with me."

Mrs. Sayther, whose flush had deepened and whose heart was urging painfully, had been prepared for almost anything save this coolly extended hand; but she tactfully curbed herself and grasped it heartily with her own.

"You know, Dave, I threatened often to come, and I would have, too, only--only--"

"Only I didn't give the word." David Payne laughed and watched the Indian girl disappearing into the cabin.

"Oh, I understand, Dave, and had I been in your place I'd most probably have done the same. But I have come--now."

"Then come a little bit farther, into the cabin and get something to eat," he said genially, ignoring or missing the feminine suggestion of appeal in her voice. "And you must be tired too. Which way are you travelling? Up? Then you wintered in Dawson, or came in on the last ice. Your camp?" He glanced at the *voyageurs* circled about the fire in the open, and held back the door for her to enter.

"I came up on the ice from Circle City last winter," he continued, "and settled down here for a while. Am prospecting some on Henderson Creek, and if that fails, have been thinking of trying my hand this fall up the Stuart River."

"You aren't changed much, are you?" she asked irrelevantly, striving to throw the conversation upon a more personal basis.

"A little less flesh, perhaps, and a little more muscle. How did *you* mean?"

Denna effekt förhöjdes av den fint krökta näsan med dess tunna, dallrande näsvingar och den allmänna prägel av örnlik vildhet, som tycktes karakterisera såväl hennes ansikte som hela hennes varelse. Hon var faktiskt den tartariska typen modifierad till någonting rent av idealiskt, och den röde mannens stam kan skatta sig lycklig, om den frambringar en så unik skapelse en enda gång under tjugu generationer.

Med långa, kraftiga årtag vände flickan under samarbete med mannen plötsligt deras lilla farkost mot strömmen och förde den varsamt in till stranden. I nästa ögonblick stod hon uppe på strandbanken, och med ett rep halade hon tag efter tag upp ur [35]båten en fjärdedel av en nyss dödad älg. Sedan följde mannen efter, och de hjälptes åt att med ett hastigt ryck draga upp kanoten. Hundarna omringade dem genast, och medan flickan lutade sig smekande över dem, föll mannens blick på mrs Sayther, som hade rest sig upp. Han såg på henne, gned sig instinktmässigt i ögonen, som om han trodde att de hade bedragit honom, och såg på henne om igen.

»Å, det är ni, Karen», sade han lugnt, i det han gick fram och räckte henne sin hand, »jag trodde ett ögonblick att det var en synvilla. Jag var snöblind en tid i våras, och sedan dess ha mina ögon emellanåt spelat mig åtskilliga spratt.»

Mrs Saythers rodnad hade blivit allt djupare och hennes hjärta slog med pinsam häftighet; hon hade varit beredd på nästan allting utom att han skulle så lugnt räcka henne handen. Men hon behärskade sig taktfullt och tryckte den hjärtligt i sin.

»Ni vet, Dave, att jag ofta hotade er med att komma efter. Och det skulle jag också ha gjort, om bara — om bara...»

»Om jag bara hade uppmanat er.» David Payne skrattade och följde med sin blick indianflickan, som gick in i hyddan.

»Å, jag förstår, Dave — och om jag varit i ert ställe, skulle jag säkert ha handlat på samma sätt. Men jag har i alla fall kommit — nu.»

»Gå då litet längre — in i hyddan där, så att ni får någonting att äta», sade han muntert, utan att lägga märke till det kvinnligt bedjande tonfallet i hennes röst. »Och ni måste vara trött också. Vilken väg reser ni? Uppåt? Då har ni varit över vintern i [36]Dawson eller också har ni färdats över den sista isen. Är detta ert läger?» Han såg bortåt hennes *voyageurs*, som hade lägrat sig i en krets omkring en eld ute i det fria, medan han höll upp dörren för att hon skulle stiga in.

»Jag kom hit upp över isen från Circle City i vintras», fortsatte han, »och så slog jag mig ned här för en tid. Har gjort en del spaningar efter guld vid Henderson Creek, och om de slå fel, har jag tänkt att i höst pröva lyckan uppåt Stuart River.»

»Ni är inte mycket förändrad, eller hur?» frågade hon helt plötsligt med ett försök att tvinga samtalet in på mera personlig grund.

»Litet mindre fet kanhända, och litet mera muskler. Vad tycker ni?»

But she shrugged her shoulders and peered I through the dim light at the Indian girl, who had lighted the fire and was frying great chunks of moose meat, alternated with thin ribbons of bacon.

"Did you stop in Dawson long?" The man was whittling a stave of birchwood into a rude axe-handle, and asked the question without raising his head.

"Oh, a few days," she answered, following the girl with her eyes, and hardly hearing. "What were you saying? In Dawson? A month, in fact, and glad to get away. The arctic male is elemental, you know, and somewhat strenuous in his feelings."

"Bound to be when he gets right down to the soil. He leaves convention with the spring bed at borne. But you were wise in your choice of time for leaving. You'll be out of the country before mosquito season, which is a blessing your lack of experience will not permit you to appreciate."

"I suppose not. But tell me about yourself, about your life. What kind of neighbors have you? Or have you any?"

While she queried she watched the girl grinding coffee in the corner of a flower sack upon the hearthstone. With a steadiness and skill which predicated nerves as primitive as the method, she crushed the imprisoned berries with a heavy fragment of quartz. David Payne noted his visitor's gaze, and the shadow of a smile drifted over his lips.

"I did have some," he replied. "Missourian chaps, and a couple of Cornishmen, but they went down to Eldorado to work at wages for a grubstake."

Mrs. Sayther cast a look of speculative regard upon the girl. "But of course there are plenty of Indians about?"

"Every mother's son of them down to Dawson long ago. Not a native in the whole country, barring Winapie here, and she's a Koyokuk lass,--comes from a thousand miles or so down the river."

Mrs. Sayther felt suddenly faint; and though the smile of interest in no wise waned, the face of the man seemed to draw away to a telescopic distance, and the tiered logs of the cabin to whirl drunkenly about. But she was bidden draw up to the table, and during the meal discovered time and space in which to find herself. She talked little, and that principally about the land and weather, while the man wandered off into a long description of the difference between the shallow summer diggings of the Lower Country and the deep winter diggings of the Upper Country.

"You do not ask why I came north?" she asked. "Surely you know." They had moved back from the table, and David Payne had returned to his axe-handle. "Did you get my letter?"

Men hon ryckte på axlarna, och i det matta ljusskenet betraktade hon den indianska flickan, som hade tändt upp eld och höll på att steka stora bitar älgkött, blandade med tunna fläskskivor.

»Uppehöll ni er länge i Dawson?» Han sysslade ivrigt med att sätta fast ett skaft av björkträ på en yxa och gjorde sin fråga utan att lyfta på huvudet.

»Å, några dagar», svarade hon, fortfarande med ögonen fästade på flickan och nästan utan att höra vad han sade. »Vad var det ni frågade, Dave? I Dawson? Jo, där var jag en månad, sedan var jag glad att komma därifrån. Mannen i de arktiska trakterna är mycket naiv, som ni vet, och litet för kraftig i sättet att uttrycka sina känslor.»

»Måste ju vara det i så nära förbindelse som han står med jorden. Med resårsoffan hemma lämnar han allt konventionellt bakom sig. Men ni har valt [37]tiden för er resa mycket klokt. Ni skall vara ur landet innan mosquitotiden kommer, vilket är en välsignelse som er brist på erfarenhet hindrar er från att uppskatta.»

»Det tror jag inte. Men berätta nu för mig om er själv, om ert liv här. Vad har ni för grannar? Har ni några sådana alls?»

Medan hon gjorde dessa frågor, betraktade hon indianflickan, som satt och krossade kaffe, inlagt i hörnet på en mjölpåse, mot härdens stenar. Med en kraft och en skicklighet, som utvisade att hennes nerver voro lika primitiva som hennes sätt att gå till väga, malde hon de inneslutna bönorna med ett tungt stycke kvarts. David Payne lade märke till sin gästs blick, och skymten av ett leende flög över hans läppar.

»Jag har haft grannar här», svarade han. »Karlär från Missouri och ett par från Cornwall, men de gävo sig av ner till Eldorado för att arbeta för dagspenning vid en inmutning.»

Mrs Sayther kastade en begrundande blick på flickan. »Men här finns naturligtvis fullt med indianer?»

»Varenda en av dem har givit sig av ner till Dawson för längesedan. Det finns inte en enda inföding i hela landet, utom Winapie här, och hon är från Koyokuk — har kommit tusen mil eller så utför floden.»

Mrs Sayther kände sig plötsligt nära att svimma. Det intresserade leendet försvann icke från hennes läppar, men det föreföll henne som om David Paynes ansikte drog sig tillbaka i ett teleskopiskt fjärran, och som om de sammanfogade bjälkarna i hyddans väggar [38]vacklade och ville falla. Men så blev hon inbjuden att gå till bords, och under måltiden fick hon tid och rådrum att hämta sig. Hon talade föga, och vad hon sade rörde sig förnämligast omkring landet och vädret, medan Payne däremot fördjupade sig i en lång beskrivning på olikheten mellan de grunda sommargrävningarna i de lägre trakterna och de djupa vintergrävningarna i de övre.

»Ni frågar inte varför jag kommit norrut?» sade hon. »Men det vet ni helt säkert.» De hade nu gått ifrån bordet, och David Payne hade återtagit sitt arbete med yxan. »Har ni fått mitt brev?»

"A last one? No, I don't think so. Most probably it's trailing around the Birch Creek Country or lying in some trader's shack on the Lower River. The way they run the mails in here is shameful. No order, no system, no--"

"Don't be wooden, Dave! Help me!" She spoke sharply now, with an assumption of authority which rested upon the past. "Why don't you ask me about myself? About those we knew in the old times? Have you no longer any interest in the world? Do you know that my husband is dead?"

"Indeed, I am sorry. How long--"

"David!" She was ready to cry with vexation, but the reproach she threw into her voice eased her.

"Did you get any of my letters? You must have got some of them, though you never answered."

"Well, I didn't get the last one, announcing, evidently, the death of your husband, and most likely others went astray; but I did get some. I--er--read them aloud to Winapie as a warning--that is, you know, to impress upon her the wickedness of her white sisters. And I--er--think she profited by it. Don't you?"

She disregarded the sting, and went on. "In the last letter, which you did not receive, I told, as you have guessed, of Colonel Sayther's death. That was a year ago. I also said that if you did not come out to me, I would go in to you. And as I had often promised, I came."

"I know of no promise."

"In the earlier letters?"

"Yes, you promised, but as I neither asked nor answered, it was unratified. So I do not know of any such promise. But I do know of another, which you, too, may remember. It was very long ago." He dropped the axe-handle to the floor and raised his head. "It was so very long ago, yet I remember it distinctly, the day, the time, every detail. We were in a rose garden, you and I,--your mother's rose garden. All things were budding, blossoming, and the sap of spring was in our blood. And I drew you over--it was the first--and kissed you full on the lips. Don't you remember?"

"Don't go over it, Dave, don't! I know every shameful line of it. How often have I wept! If you only knew how I have suffered--"

»Ert sista? Nej, det tror jag inte. Det är antagligen på väg runt om Birch Creek Country, eller också ligger det hos någon handlande vid Lower River. Deras sätt att sköta posten är rent av skamligt. Ingen ordning, intet system, intet...»

»Var inte så tråkig, Dave! Hjälp mig!» Hon talade i skarp ton nu, med en ansats av myndighet, som hade sin rot i det förflutna. »Varför frågar ni mig inte om mig själv? Och om dem vi kände i forna tider? Har ni inte längre något intresse för den yttre världen? Vet ni, att min man är död?»

»Är han det? Det gör mig ondt. Huru länge sedan ...»

»David!» Hon var färdig att skrika av harm, men den förebråelse, som hon inlade i sin röst, lugnade henne.

»Har ni inte fått några av mina brev? Ni måste ha fått somliga av dem, fastän ni aldrig har svarat.»

»Jag har i alla händelser inte fått det sista, vilket tydligen måste ha innehållit underrättelsen om er [39]mans död — och det är mycket troligt, att även andra ha kommit på villovägar — men jag har fått några. Jag har — hm — jag har läst dem högt för Winapie som en varning — det vill säga för att låta henne få ett djupt intryck av hennes vita systrars opålitlighet. Och jag tror — hm — jag tror, att hon har dragit nytta av det. Vad tror ni?»

Hon låtsades ej om det styng hon fått, utan fortsatte: »I mitt sista brev, det som ni inte har fått, berättade jag — alldeles som ni antar — om överste Saythers död. Det skrevs för ett år sedan. Jag skrev också, att om ni inte kom ut till mig, så skulle jag resa in till er. Och jag kom — så som jag redan förut ofta hade lovat.»

»Jag vet inte om något löfte i den vägen.»

»I de tidigare breven?»

»Ja, ni lovade, men då jag varken har begärt eller besvarat det löftet, så var det ogiltigt. Och därför vet jag inte heller om något sådant löfte. Men jag känner däremot till ett annat, som ni också antagligen kommer ihåg. Det gavs för mycket länge sedan.» Han släppte yxskaftet till golvet och höjde sitt huvud. »Det var för mycket länge sedan, men jag minns det tydligt — dagen, timmen, varenda detalj. Vi befunno oss i en trädgård full av rosor, ni och jag — det var er mors trädgård. Allt stod i knopp och i blomstring, och vårsaven steg också inom oss. Så drog jag er intill mig — det var första gången — och jag kysste er midt på munnen. Minns ni det?»

»Rör inte upp det där igen, Dave — gör det inte! Jag minns ju alltsammans till min blygsel. Hur [40] ofta har jag inte gråtit över det! Om ni bara visste vad jag har lidit ...»

"You promised me then--ay, and a thousand times in the sweet days that followed. Each look of your eyes, each touch of your hand, each syllable that fell from your lips, was a promise. And then--how shall I say?--there came a man. He was old--old enough to have begotten you--and not nice to look upon, but as the world goes, clean. He had done no wrong, followed the letter of the law, was respectable. Further, and to the point, he possessed some several paltry mines,--a score; it does not matter: and he owned a few miles of lands, and engineered deals, and clipped coupons. He--"

"But there were other things," she interrupted, "I told you. Pressure--money matters--want--my people--trouble. You understood the whole sordid situation. I could not help it. It was not my will. I was sacrificed, or I sacrificed, have it as you wish. But, my God! Dave, I gave you up! You never did *me* justice. Think what I have gone through!"

"It was not your will? Pressure? Under high heaven there was no thing to will you to this man's bed or that."

"But I cared for you all the time," she pleaded.

"I was unused to your way of measuring love. I am still unused. I do not understand."

"But now! now!"

"We were speaking of this man you saw fit to marry. What manner of man was he? Wherein did he charm your soul? What potent virtues were his? True, he had a golden grip,--an almighty golden grip. He knew the odds. He was versed in cent per cent. He had a narrow wit and excellent judgment of the viler parts, whereby he transferred this man's money to his pockets, and that man's money, and the next man's. And the law smiled. In that it did not condemn, our Christian ethics approved. By social measure he was not a bad man. But by your measure, Karen, by mine, by ours of the rose garden, what was he?"

"Remember, he is dead."

"The fact is not altered thereby. What was he? A great, gross, material creature, deaf to song, blind to beauty, dead to the spirit. He was fat with laziness, and flabby-cheeked, and the round of his belly witnessed his gluttony--"

"But he is dead. It is we who are now--now! now! Don't you hear? As you say, I have been inconstant. I have sinned. Good. But should not you, too, cry *peccavi*? If I have broken promises, have not you? Your love of the rose garden was of all time, or so you said. Where is it now?"

"It is here! now!" he cried, striking his breast passionately with clenched hand. "It has always been."

»Och då lovade ni mig — ja, och så tusen gånger om igen under den ljuva tiden som sedan följde. Varje blick ur edra ögon, varje beröring av er hand, varje stavelse, som gick över edra läppar, var ett löfte. Och så — ja, hur skall jag uttrycka mig? — så kom en annan man. Han var gammal, tillräckligt gammal för att kunna vara er far — och han var inte vacker att se på, men hederlig efter världens sätt att döma. Han hade inte gjort någonting orätt, hade följt lagens bokstav och var således aktningsvärd. Vidare — och det var ju det förnämsta — rådde han om en massa eländiga gruvor, ett tjog, tror jag — och han ägde stora landsträckor och undersökta jordlotter — och han klippte kuponger. Han ...»

»Men det var annat också», avbröt hon. »Jag sade er det. Det var tvingande omständigheter — penningbekymmer — de mina voro i nöd — hade svårt att reda sig. Ni såg och förstod hela den sorgliga belägenheten. Jag kunde inte hjälpa det. Det var inte min vilja. Jag offrades — eller jag offrade mig, ni må ta det hur ni vill. Ack, min Gud — ja, jag övergav er, Dave! Men ni har aldrig gjort mig rättvisa. Tänk på vad jag har gått igenom.»

»Var det inte er vilja? Tvingande omständigheter? Det fanns ju ingenting i världen, som kunde tvinga er att dela hans bädd eller någon annans!»

»Men mitt hjärta tillhörde er hela tiden», sade hon bedjande. »Jag var inte van vid ert sätt att uppfatta kärleken. Och jag är fortfarande främmande för det. Jag förstår det inte alls.»

[41] »Men nu — nu! Vi talade om den ni ansåg lämplig att gifta er med. Vad slags man var han? Varigenom tjugade han er? Vilka storartade dygder hade han? Det är sant, att han hade förvärvsförmåga, en utomordentlig förvärvsförmåga. Han kände till alla möjligheter. Han förstod sig på konsten att förtjäna hundra procent. Han var slug och hade ett förträffligt väderkorn i fråga om enfaldigt folk, och därigenom förstod han att locka pengarna ur fickan på den mannen och den mannen och så vidare. Och lagen hade ingenting att invända. Den dömde honom icke; vår kristna etik gillade hans handlingssätt. Efter social måttstock var han ingen dålig människa. Men efter er måttstock, Karen, och efter min — efter den måttstock som vi hyllade, vi från trädgården med rosorna, vad var han då?»

»Kom ihåg att han är död.»

»Det förändrar inte saken. *Vad* var han? En stor, grov, materialistisk varelse, döv för sång, blind för skönhet, död för andlig överlägsenhet. Han hade fetmat i lättja, han hade pussigt hängande kinder, och hans omfångsrika buk vittnade om hans glupskhet ...»

»Men han är död, Dave! Det är vi som finnas kvar i livet nu — *nu!* Hör ni inte? Det är som ni säger, jag har varit trolös. Jag har förbrutit mig. Nåväl! Kan inte också ni med skäl säga: *jag har syndat?* Jag har brutit löften, men har inte ni gjort detsamma? Er kärlek därborta i rosengården skulle vara i evighet, åtminstone sade ni så. Men var är den nu?»

»Den är här! Nu!» utbrast han och slog sig [42] lidelsefullt för bröstet med knuten hand. »Och den har alltid funnits här.»

"And your love was a great love; there was none greater," she continued; "or so you said in the rose garden. Yet it is not fine enough, large enough, to forgive me here, crying now at your feet?"

The man hesitated. His mouth opened; words shaped vainly on his lips. She had forced him to bare his heart and speak truths which he had hidden from himself. And she was good to look upon, standing there in a glory of passion, calling back old associations and warmer life. He turned away his head that he might not see, but she passed around and fronted him.

"Look at me, Dave! Look at me! I am the same, after all. And so are you, if you would but see. We are not changed."

Her hand rested on his shoulder, and his had half-passed, roughly, about her, when the sharp crackle of a match startled him to himself. Winapie, alien to the scene, was lighting the slow wick of the slush lamp. She appeared to start out against a background of utter black, and the flame, flaring suddenly up, lighted her bronze beauty to royal gold.

"You see, it is impossible," he groaned, thrusting the fair-haired woman gently from him. "It is impossible," he repeated. "It is impossible."

"I am not a girl, Dave, with a girl's illusions," she said softly, though not daring to come back to him. "It is as a woman that I understand. Men are men. A common custom of the country. I am not shocked. I divined it from the first. But--ah!--it is only a marriage of the country--not a real marriage?"

"We do not ask such questions in Alaska," he interposed feebly.

"I know, but--"

"Well, then, it is only a marriage of the country--nothing else."

"And there are no children?"

"No."

"Nor--"

"No, no; nothing--but it is impossible."

»Och er kärlek var en stor kärlek — det kunde inte finnas någon större», fortsatte hon, »åtminstone sade ni så i rosengården. Och ändå är den inte nog stor och upphöjd att kunna förlåta, då jag nu gråter vid edra fötter!»

David Payne tvekade. Han öppnade munnen för att tala, men orden ville ej över hans läppar. Hon hade tvingat honom blotta sitt hjärta för henne och uttala sanningar, som han dittills hade dolt för sig själv. Och hon var härlig att se på, där hon stod framför honom i en gloria av lidelse och frammanade gamla minnen om ett varmare liv. Han vände bort sitt huvud för att slippa se henne, men hon tog några steg och såg honom åter i ögonen.

»Se på mig, Dave! Se på mig! Jag är ändå densamma som förr. Och det är du också, om du vill vara ärlig. Vi ha inte förändrats.»

Hennes hand vilade på hans axel, och hans arm sträcktes plötsligt ut för att famna hennes liv, men det skarpa rasandet av en tändsticka väckte honom till besinning. Winapie, som stod utanför alltsammans, tände en lampa, vars veke långsamt fattade eld. Hennes gestalt avtecknade sig mot en bakgrund av nattsvart mörker, och då ljuslågan plötsligt flammade upp, lyste hennes bronsfärgade skönhet med kunglig, gyllene glans.

»Ni ser, att det är omöjligt», flämtade han, i det han varsamt sköt den blonda kvinnan ifrån sig. »Det är omöjligt», upprepade han. »Omöjligt.»

»Jag är ingen liten flicka längre, Dave, och jag [43]har inga flickaktiga illusioner», sade hon mildt, men hon vågade icke komma tillbaka till honom. »Jag är en mogen kvinna, och därför förstår jag. Män äro män... Det är ju en vanlig sed här i landet, detta — och det chockerar mig inte. Jag gissade det från början. Men — å! Det är väl bara en sådan förbindelse som är vanlig här i landet — och inte ett riktigt giftermål?»

»Sådana frågor göra vi inte här i Alaska», invände han med svag stämma.

»Jag vet det, men...»

»Nåväl — det är bara ett äktenskap enligt landets sed, ingenting annat.»

»Och det finns inga barn?»

»Nej.»

»Inte heller...»

»Nej, nej, ingenting... Men det är ändå omöjligt.»

"But it is not." She was at his side again, her hand touching lightly, caressingly, the sunburned back of his. "I know the custom of the land too well. Men do it every day. They do not care to remain here, shut out from the world, for all their days; so they give an order on the P. C. C. Company for a year's provisions, some money in hand, and the girl is content. By the end of that time, a man--" She shrugged her shoulders. "And so with the girl here. We will give her an order upon the company, not for a year, but for life. What was she when you found her? A raw, meat-eating savage; fish in summer, moose in winter, feasting in plenty, starving in famine. But for you that is what she would have remained. For your coming she was happier; for your going, surely, with a life of comparative splendor assured, she will be happier than if you had never been."

"No, no," he protested. "It is not right."

"Come, Dave, you must see. She is not your kind. There is no race affinity. She is an aborigine, sprung from the soil, yet close to the soil, and impossible to lift from the soil. Born savage, savage she will die. But we--you and I--the dominant, evolved race--the salt of the earth and the masters thereof! We are made for each other. The supreme call is of kind, and we are of kind. Reason and feeling dictate it. Your very instinct demands it. That you cannot deny. You cannot escape the generations behind you. Yours is an ancestry which has survived for a thousand centuries, and for a hundred thousand centuries, and your line must not stop here. It cannot. Your ancestry will not permit it. Instinct is stronger than the will. The race is mightier than you. Come, Dave, let us go. We are young yet, and life is good. Come."

Winapie, passing out of the cabin to feed the dogs, caught his attention and caused him to shake his head and weakly to reiterate. But the woman's hand slipped about his neck, and her cheek pressed to his. His bleak life rose up and smote him,--the vain struggle with pitiless forces; the dreary years of frost and famine; the harsh and jarring contact with elemental life; the aching void which mere animal existence could not fill. And there, seduction by his side, whispering of brighter, warmer lands, of music, light, and joy, called the old times back again. He visioned it unconsciously. Faces rushed in upon him; glimpses of forgotten scenes, memories of merry hours; strains of song and trills of laughter--

"Come, Dave, Come. I have for both. The way is soft." She looked about her at the bare furnishings of the cabin. "I have for both. The world is at our feet, and all joy is ours. Come! come!"

»Det är det *inte*. Hon stod åter bredvid honom, och hennes hand berörde lätt och smekande hans solbrända nacke. »Jag känner mycket väl till vad som här är skick och sed. Sådant händer här varje dag. Männen vilja inte stanna här i alla sina dagar, utestängda från världen. De ge en anvisning på P. C. C. kompaniet för ett års underhåll förutom en summa kontant, och så är den övergivna nöjd. Efter den tidens förlopp kan mannen...» Hon ryckte på axlarna. »Så kan man också göra med flickan här. Vi ge henne en anvisning på kompaniet, inte för ett år, utan för hela hennes livstid. Vad var hon, då ni först träffades, Dave? En rå, köttätande vilde, som levde på fisk om sommaren och på älgkött om vintern, fråssade när tillfälle gavs och svälte då det var [44]hungersnöd. Om du inte hade kommit i hennes väg, skulle hon ha förblivit sådan. Din ankomst gjorde henne lyckligare; och om du går och lämnar henne jämförelsevis i välstånd för hela hennes liv, skall hon i alla fall bli lyckligare än om ni aldrig hade råkats.»

»Nej, nej», invände han, »det vore inte rätt.»

»Hör på, Dave, du måste förstå. Hon är inte av ditt släkte. Det finns ingen rasfrändskap mellan er. Hon är inföding här, har sitt ursprung från vildmarken, står i frändskap med den och kan omöjligt höja sig över den. Hon är född vilde och skall dö som vilde. Men vi — du och jag — vi tillhöra den härskande, den utvecklade rasen, som är jordens salt och som råder över den! Vi äro skapade för varandra. Dragningen mellan varelser av samma ras är den mäktigaste, och vi tillhöra samma ras. Både förnuft och känsla understödja denna dragning. Själva instinkten dikterar den. Det kan du inte förneka. Du kan inte göra dig fri från de generationer, som ha gått före dig. Du är ättling av förfäder, som ha fortplantat sig i tusen — ja, i hundratusen århundraden, och din ätt får inte avbrytas här. Det kan inte ske. Din härkomst tillåter det inte. Instinkten är mäktigare än viljan. Rasen är mäktigare än du. Kom och låt oss resa, Dave! Vi ä' unga ännu, och livet är skönt. Kom!»

Winapie gick ut för att ge hundarna mat, hans blick följde henne, och han skakade på huvudet och upprepade med svag röst sina invändningar. Men Karen Sayther lade sin arm om hans hals och tryckte sin kind intill hans. Och hela ödsligheten i hans nuvarande liv reste sig inför honom — den fåfänga [45]kampen mot skoningslösa naturkrafter, de långa åren av köld och hungersnöd, den hårda och skärande kontakten med naturlivet, den pinande tomheten, som ej kunde fyllas av en blott animalisk existens. Och där stod nu frestelsen vid hans sida och viskade om soligare, varmare länder, om musik, om ljus och glädje, och framkallade minnet av forna tider. Han såg dem omedvetet framför sig. Ansikten trängde sig fram, glimtar av förgätna tilldragelser, minnen av lyckliga stunder; han tyckte sig höra sång och klingande skratt...

»Kom, Dave, kom! Jag har tillräckligt för oss båda. Vägen ligger jämn framför oss.» Hon såg sig omkring i den torftiga hyddan. »Jag har nog åt oss bägge. Världen ligger för våra fötter, och all glädje hör oss till. Kom, kom!»

She was in his arms, trembling, and he held her tightly. He rose to his feet . . . But the snarling of hungry dogs, and the shrill cries of Winapie bringing about peace between the combatants, came muffled to his ear through the heavy logs. And another scene flashed before him. A struggle in the forest,--a bald-face grizzly, broken-legged, terrible; the snarling of the dogs and the shrill cries of Winapie as she urged them to the attack; himself in the midst of the crush, breathless, panting, striving to hold off red death; broken-backed, entrail-ripped dogs howling in impotent anguish and desecrating the snow; the virgin white running scarlet with the blood of man and beast; the bear, ferocious, irresistible, crunching, crunching down to the core of his life; and Winapie, at the last, in the thick of the frightful muddle, hair flying, eyes flashing, fury incarnate, passing the long hunting knife again and again--Sweat started to his forehead. He shook off the clinging woman and staggered back to the wall. And she, knowing that the moment had come, but unable to divine what was passing within him, felt all she had gained slipping away.

"Dave! Dave!" she cried. "I will not give you up! I will not give you up! If you do not wish to come, we will stay. I will stay with you. The world is less to me than are you. I will be a Northland wife to you. I will cook your food, feed your dogs, break trail for you, lift a paddle with you. I can do it. Believe me, I am strong."

Nor did he doubt it, looking upon her and holding her off from him; but his face had grown stern and gray, and the warmth had died out of his eyes.

"I will pay off Pierre and the boatmen, and let them go. And I will stay with you, priest or no priest, minister or no minister; go with you, now, anywhere! Dave! Dave! Listen to me! You say I did you wrong in the past--and I did--let me make up for it, let me atone. If I did not rightly measure love before, let me show that I can now."

She sank to the floor and threw her arms about his knees, sobbing. "And you *do* care for me. You *do* care for me. Think! The long years I have waited, suffered! You can never know!" He stooped and raised her to her feet.

"Listen," he commanded, opening the door and lifting her bodily outside. "It cannot be. We are not alone to be considered. You must go. I wish you a safe journey. You will find it tougher work when you get up by the Sixty Mile, but you have the best boatmen in the world, and will get through all right. Will you say good-by?"

Though she already had herself in hand, she looked at him hopelessly. "If--if--if Winapie should--" She quavered and stopped.

But he grasped the unspoken thought, and answered, "Yes." Then struck with the enormity of it, "It cannot be conceived. There is no likelihood. It must not be entertained."

"Kiss me," she whispered, her face lighting. Then she turned and went away.

Hon skälvde i hans armar, och han höll henne hårdt slutet intill sig. Så steg han upp... Men de hungriga hundarnas morrande och Winapies gälla rop, då hon stiftade fred mellan de stridande, trängde dämpat till hans öron genom de tjocka väggarna. Och för hans inre syn stod plötsligt en annan tilldragelse. En kamp i skogen — en ohygglig gråbjörn, sårad i bogen, vild av raseri; hundarnas ursinniga morrande och Winapies gälla skri, varmed hon hetsade dem till anfall; han själv i björnens ramar, andlöst flämtande under sina bemödanden att undgå en blodig död; hundar med ryggen bräckt och inälvorna utslitna tjutande i vanmäktig pina och besudlande snön; den oskuldsvita ytan färgad skarlakansröd av blodet från människa och vilddjur; den rasande björnen omotståndligt famnande och kramande ända intill hans [46]livsmärg — och slutligen Winapie mitt i detta ohyggliga kaos, med flygande hår och ljungande ögon — raseriet livslevande — gång på gång höjande och sänkande den långa jaktkniven... Svetten trängde ut på hans panna. Han skakade av sig den ljushåriga kvinnan och stapplade tillbaka mot väggen. Och hon som visste att nu var det avgörande ögonblicket kommet, men omöjligt kunde gissa sig till vad som hade försiggått inom honom, kände, att allt vad hon hade vunnit gled ifrån henne.

»Dave! Dave!» utbrast hon. »Jag vill inte avstå från dig! Jag vill inte avstå från dig! Om du inte vill komma med, så stanna vi här. Jag stannar hos dig. Världen betyder mindre för mig än du. Jag skall bli din Nordlandshustru. Jag vill laga din mat, fodra dina hundar, bana väg åt dig, ro tillsammans med dig. Jag kan göra det. Tro mig, jag är stark.»

Han tvivlade icke på det, då han såg på henne och höll henne på avstånd från sig. Men hans ansikte hade blivit dystert och färglöst, och värmen hade dött bort ur hans blick.

»Jag skall ge Pierre och båtkarlarna deras lön och skicka dem härifrån. Och jag skall stanna hos dig med eller utan präst, med eller utan vigsel — jag vill följa dig nu och vart det bär! Dave! Dave! Hör på mig! Du sade, att jag gjorde dig orätt i forna tider — och det var så — men låt mig nu få godtgöra det, låt mig försona! Om jag inte förstod att ge kärlek rätt förut, så låt mig visa att jag kan det nu!»

Hon sjönk till golvet och lindade gråtande sina armar om hans knän. »Och du *har* ömhet för mig. Du *har* ömhet för mig. Tänk på alla de långa år, [47]som jag har väntat och lidit! Å, du kan aldrig, aldrig föreställa dig det!» Han lutade sig ned och lyfte upp henne.

»Hör vad jag har att säga», sade han i befallande ton, i det han öppnade dörren och satte ned henne där utanför. »Det kan inte ske. Vi få inte bara tänka på oss. Ni måste gå. Jag önskar er en lycklig resa. Färden blir besvärligare, då ni kommer upp till Sixty Mile, men ni har de bästa båtkarlar i världen, så att det går nog bra. Vill ni nu säga farväl?»

Ehuru hon redan hade fått makt med sig själv, såg hon på honom med ett hopplöst uttryck i blicken. »Om — om — om Winapie skulle...» flämtade hon och tystnade sedan.

Han uppfattade den outtalade tanken och svarade: »Ja.» Men i detsamma kände han sig slagen av det oerhörda i en sådan idé. »Det är inte att tänka på. Det är alls inte sannolikt. En sådan tanke måste vi slå ifrån oss.»

»Kyss mig!» viskade hon med ljusnande uppsyn. Och så vände hon sig bort och gick.

"Break camp, Pierre," she said to the boatman, who alone had remained awake against her return. "We must be going."

By the firelight his sharp eyes scanned the woe in her face, but he received the extraordinary command as though it were the most usual thing in the world. "*Oui, madame*," he assented. "Which way? Dawson?"

"No," she answered, lightly enough; "up; out; Dyea."

Whereat he fell upon the sleeping *voyageurs*, kicking them, grunting, from their blankets, and buckling them down to the work, the while his voice, vibrant with action, shrilling through all the camp. In a trice Mrs. Sayther's tiny tent had been struck, pots and pans were being gathered up, blankets rolled, and the men staggering under the loads to the boat. Here, on the banks, Mrs. Sayther waited till the luggage was made ship-shape and her nest prepared.

"We line up to de head of de island," Pierre explained to her while running out the long tow rope. "Den we tak to das back channel, where de water not queek, and I t'ink we mak good tam."

A scuffling and pattering of feet in the last year's dry grass caught his quick ear, and he turned his head. The Indian girl, circled by a bristling ring of wolf dogs, was coming toward them. Mrs. Sayther noted that the girl's face, which had been apathetic throughout the scene in the cabin, had now quickened into blazing and wrathful life.

"What you do my man?" she demanded abruptly of Mrs. Sayther. "Him lay on bunk, and him look bad all the time. I say, 'What the matter, Dave? You sick?' But him no say nothing. After that him say, 'Good girl Winapie, go way. I be all right bimeby.' What you do my man, eh? I think you bad woman."

Mrs. Sayther looked curiously at the barbarian woman who shared the life of this man, while she departed alone in the darkness of night.

"I think you bad woman," Winapie repeated in the slow, methodical way of one who gropes for strange words in an alien tongue. "I think better you go way, no come no more. Eh? What you think? I have one man. I Indian girl. You 'Merican woman. You good to see. You find plenty men. Your eyes blue like the sky. Your skin so white, so soft."

Coolly she thrust out a brown forefinger and pressed the soft cheek of the other woman. And to the eternal credit of Karen Sayther, she never flinched. Pierre hesitated and half stepped forward; but she motioned him away, though her heart welled to him with secret gratitude. "It's all right, Pierre," she said. "Please go away."

He stepped back respectfully out of earshot, where he stood grumbling to himself and measuring the distance in springs.

»Vi bryta genast upp, Pierre», sade hon till sin förare, den ende som vaken inväntade hennes återkomst. »Vi måste resa.»

Hans skarpa ögon uppfattade i eldskenet smärtan i hennes ansikte, men han tog emot den underliga befallningen som om den vore det naturligaste i världen. »*Oui, madame*», sade han. »Vilken väg? Till Dawson?»

»Nej», svarade hon behärskat. »Uppåt — utåt — till Dyea.»

Då vände han sig till sina sovande *voyageurs*, [48]sparkade dem grymtande ut ur deras filter och drev dem till arbete med gälla rop, som genljödo i lägret. Inom några minuter var mrs Saythers lilla tält nedtaget, pannor och grytor hopsamlade, filtarna sammanrullade och männen stapplande under sina bördor på väg till båten. Nere vid stranden väntade mrs Sayther tills bagaget var instuvat och hennes plats ordnad.

»Vi släpa båten med oss upp till öns övre ända», förklarade Pierre, medan han vecklade upp den långa släplinan. »Och se'n gå vi genom sundet, där strömmen inte är så strid, så tänker jag allt går bra.»

Ett prasslande och trampande i fjolårets torra gräs uppfångades av hans skarpa öra, och han vände på huvudet. Den indianska flickan, omgiven av en krets varghundar med rest ragg, kom emot dem. Mrs Sayther såg, att hennes ansikte, som hade förefallit apatiskt under hela uppträdet inne i hyddan, nu blossade av flammande vrede.

»Vad ni ha gjort honom?» frågade hon häftigt mrs Sayther. »Han ligga på sin bädd och se dålig ut hela tiden. Och jag säga: 'Vad är det, Dave? Du vara sjuk?' Men han inte svara någonting. Efter en stund han säga: 'Winapie, goda flicka, gå din väg. Jag snart bli bra igen.' Men vad ni ha gjort honom, säg? Ni vara en dålig kvinna.»

Mrs Sayther betraktade nyfiket barbarkvinnan, som delade David Paynes liv, medan hon själv färdades ensam därifrån i nattens mörker.

»Jag tänka ni vara dålig kvinna», upprepade Winapie på det långsamma, metodiska sätt, varmed man famlar efter ord på ett främmande tungomål. [49]»Jag tänka bäst ni gå er väg och aldrig mer komma igen. Nå? Vad ni tänka själv? Jag ha en enda man. Jag indiansk flicka. Ni amerikansk kvinna. Ni vacker att se på. Ni finna så många män ni vilja ha. Edra ögon blåa som himlen. Er hud så vit, så mjuk.»

Hon sträckte helt lugnt ut sitt bruna pekfinger och tryckte det mot den andras mjuka kind. Och det må vara sagt till Karen Saythers evinnerliga ära att hon icke ryggade tillbaka. Pierre var nära att ta ett steg framåt för att skydda henne, men hon gjorde en avvärande vink, fastän hennes hjärta svällde av hemlig tacksamhet mot honom för detta. »Ingen fara, Pierre», sade hon. »Var snäll och gå längre bort.»

Han begav sig aktningsfullt ur hörhåll, men där stannade han, brummade för sig själv och mätte med ögonen avståndet språngvis mellan sig och de bägge kvinnorna.

"Um white, um soft, like baby." Winapie touched the other cheek and withdrew her hand. "Bimeby mosquito come. Skin get sore in spot; um swell, oh, so big; um hurt, oh, so much. Plenty mosquito; plenty spot. I think better you go now before mosquito come. This way," pointing down the stream, "you go St. Michael's; that way," pointing up, "you go Dyea. Better you go Dyea. Good-by."

And that which Mrs. Sayther then did, caused Pierre to marvel greatly. For she threw her arms around the Indian girl, kissed her, and burst into tears.

"Be good to him," she cried. "Be good to him."

Then she slipped half down the face of the bank, called back "Good-by," and dropped into the boat amidships. Pierre followed her and cast off. He shoved the steering oar into place and gave the signal. Le Goire lifted an old French *chanson*; the men, like a row of ghosts in the dim starlight, bent their backs to the tow line; the steering oar cut the black current sharply, and the boat swept out into the night.

»Så vit — så mjuk — som ett barn.» Winapie kände nu också på den andra kinden och drog sedan tillbaka sin hand. »Men mosquitos snart komma. Då den fina huden bli sårig och svälla upp — å, så svårt. Många, många mosquitos — många, många sår. Jag tänka bäst ni resa nu genast innan mosquitos komma. Den väg» — hon pekade nedåt strömmen — »ni komma till St. Michaels. Den väg» — pekande uppåt floden — »ni komma till Dyea. Bäst ni gå till Dyea. Farväl.»

Och vad mrs Sayther nu gjorde väckte den största förvåning hos Pierre. Ty hon slog sina armar omkring indianskan, kysste henne och brast i gråt.

»Var god emot honom», snyftade hon, »var god emot honom!»

[50]Sedan gled hon halvvägs utför strandbanken, ropade ett »Farväl!» uppåt land och släppte sig så ned i båten. Pierre följde efter och kastade loss. Han sköt in styråran på dess plats och gav signal till avfärd. Le Goire stämde upp en gammal fransk *chanson*. Som en rad vålnader i det matta stjärnljuset böjde männen sina ryggar under arbetet med släplinan; styråran skar skarpt igenom det svarta vattnet, och båten gled ut i natten.

Which Make Men Remember

Fortune La Pearle crushed his way through the snow, sobbing, straining, cursing his luck, Alaska, Nome, the cards, and the man who had felt his knife. The hot blood was freezing on his hands, and the scene yet bright in his eyes,--the man, clutching the table and sinking slowly to the floor; the rolling counters and the scattered deck; the swift shiver throughout the room, and the pause; the game-keepers no longer calling, and the clatter of the chips dying away; the startled faces; the infinite instant of silence; and then the great blood-roar and the tide of vengeance which lapped his heels and turned the town mad behind him.

"All hell's broke loose," he sneered, turning aside in the darkness and heading for the beach. Lights were flashing from open doors, and tent, cabin, and dance-hall let slip their denizens upon the chase. The clamor of men and howling of dogs smote his ears and quickened his feet. He ran on and on. The sounds grew dim, and the pursuit dissipated itself in vain rage and aimless groping. But a flitting shadow clung to him. Head thrust over shoulder, he caught glimpses of it, now taking vague shape on an open expanse of snow, now merging into the deeper shadows of some darkened cabin or beach-listed craft.

Fortune La Pearle swore like a woman, weakly, with the hint of tears that comes of exhaustion, and plunged deeper into the maze of heaped ice, tents, and prospect holes. He stumbled over taut hawsers and piles of dunnage, tripped on crazy guy-ropes and insanely planted pegs, and fell again and again upon frozen dumps and mounds of hoarded driftwood. At times, when he deemed he had drawn clear, his head dizzy with the painful pounding of his heart and the suffocating intake of his breath, he slackened down; and ever the shadow leaped out of the gloom and forced him on in heart-breaking flight. A swift intuition lashed upon him, leaving in its trail the cold chill of superstition. The persistence of the shadow he invested with his gambler's symbolism. Silent, inexorable, not to be shaken off, he took it as the fate which waited at the last turn when chips were cashed in and gains and losses counted up. Fortune La Pearle believed in those rare, illuminating moments, when the intelligence flung from it time and space, to rise naked through eternity and read the facts of life from the open book of chance. That this was such a moment he had no doubt; and when he turned inland and sped across the snow-covered tundra he was not startled because the shadow took upon it greater definiteness and drew in closer. Oppressed with his own impotence, he halted in the midst of the white waste and whirled about. His right hand slipped from its mitten, and a revolver, at level, glistened in the pale light of the stars.

"Don't shoot. I haven't a gun."

The shadow had assumed tangible shape, and at the sound of its human voice a trepidation affected Fortune La Pearle's knees, and his stomach was stricken with the qualms of sudden relief.

Vad man måste minnas.

Fortune La Pearle arbetade sig framåt i snön, pustande, flämtande och svärjande över sin otur, över Alaska och Nome, över korten och mannen som han hade huggit med sin kniv. Det varma blodet höll på att frysa till is på hans händer, och han såg hela uppträdet klart för sina ögon — mannen, som plötsligt grep tag i bordet och sedan sjönk långsamt till golvet; de rullande spelmarkerna och de kringspridda korten; den hastiga rysningen, som gick genom rummet, och så den plötsliga tystnaden — inga rop från markörerna längre, intet rullande av tärningar; alla ansikten stela av fasa; ett evighetslångt ögonblick av ljudlös tystnad... Och så kom det väldiga blodtörstiga rytandet och den störsjö av hämndlystnad, som nu följde honom i hälarna och hade drivit hela staden till vanvettigt raseri.

»Hela helvetet är löst», flämtade han hånfullt, i det han tog av åt sidan i mörkret för att komma ner till stranden. Ljussken strömmade ut från öppna dörrar — från tält, hyddor och danssalar kommo människor för att delta i jakten. Männens rop och hundarnas tjut skar i hans öron och påskyndade hans flykt. Han sprang och sprang... Ljuden dämpades och den förföljande skaran skingrades under [52]fåfängt raseri och gagnlöst letande. Men en irrande skugga följde honom. Då han såg sig över axeln, uppfångade han en och annan skymt av den — än antog den en obestämd form på de öppna, snötäckta platserna, än dök den in bland de djupare skuggorna från någon oupplyst hydda eller från någon farkost, som låg förtöjd invid stranden.

Fortune La Pearle svor med så svag och darrande röst som en kvinnas, med en aning om gråt, som kommer av utmattning, och han strävade vidare bland massor av hopad is, mellan tält och gruvhål. Han stapplade över hårdt spända trossar och vedhögar, han sprang emot vanvettigt anbragta tältlinor och lika vansinnigt placerade stolpar, och han föll upprepade gånger över isbelupna hopar av drivved. Ibland, då han trodde att han kunde vara lugn för sina förföljare, saktade han sina steg, yr i huvudet av hjärtats plågsamma dunkande i bröstet och de flämtande andedragen — men ständigt dök åter den förföljande skuggan ut ur mörkret och tvingade honom att fortsätta sin andlösa flykt. En plötslig tanke fick makt med honom och framkallade en isande, vidskeplig rysning. Den envist förföljande skuggan fick i spelarens ögon en symbolisk betydelse. Stum, obeveklig och oundkomlig som den var, såg han i den det öde, som väntade efter spelets slut, då vinst och förlust gjordes upp. Fortune La Pearle trodde på sällsynta, bländande, ljusa ögonblick, då intelligensen frigör sig från tid och rum, tränger blott och bar genom evighetens rymder och läser livets fakta i slumpens öppna bok. Att detta var ett sådant ögonblick, därom hyste han intet tvivel, och när han så [53]vände sig inåt land och rusade över den snötäckta tundran, förvånade det honom icke alls, att skuggan fick en mera bestämd form och kom närmare. Kuvad av sin egen vanmakt stannade han midt på den vita öde slätten och vände sig hastigt om. Hans högra hand gled ut ur vanten och en höjd revolver glimmade i det bleka stjärnljuset.

»Skjut inte! Jag har ingen bössa.»

Skuggan hade fått fast form, och vid ljudet av dess mänskliga röst råkade Fortune La Pearles knän i skakning, och han fick kväljningar av den plötsliga lättnaden.

Perhaps things fell out differently because Uri Bram had no gun that night when he sat on the hard benches of the El Dorado and saw murder done. To that fact also might be attributed the trip on the Long Trail which he took subsequently with a most unlikely comrade. But be it as it may, he repeated a second time, "Don't shoot. Can't you see I haven't a gun?"

"Then what the flaming hell did you take after me for?" demanded the gambler, lowering his revolver.

Uri Bram shrugged his shoulders. "It don't matter much, anyhow. I want you to come with me."

"Where?"

"To my shack, over on the edge of the camp."

But Fortune La Pearle drove the heel of his moccasin into the snow and attested by his various deities to the madness of Uri Bram. "Who are you," he perorated, "and what am I, that I should put my neck into the rope at your bidding?"

"I am Uri Bram," the other said simply, "and my shack is over there on the edge of camp. I don't know who you are, but you've thrust the soul from a living man's body,--there's the blood red on your sleeve,--and, like a second Cain, the hand of all mankind is against you, and there is no place you may lay your head. Now, I have a shack--"

"For the love of your mother, hold your say, man," interrupted Fortune La Pearle, "or I'll make you a second Abel for the joy of it. So help me, I will! With a thousand men to lay me by the heels, looking high and low, what do I want with your shack? I want to get out of here--away! away! away! Cursed swine! I've half a mind to go back and run amuck, and settle for a few of them, the pigs! One gorgeous, glorious fight, and end the whole damn business! It's a skin game, that's what life is, and I'm sick of it!"

He stopped, appalled, crushed by his great desolation, and Uri Bram seized the moment. He was not given to speech, this man, and that which followed was the longest in his life, save one long afterward in another place.

"That's why I told you about my shack. I can stow you there so they'll never find you, and I've got grub in plenty. Elsewise you can't get away. No dogs, no nothing, the sea closed, St. Michael the nearest post, runners to carry the news before you, the same over the portage to Anvik--not a chance in the world for you! Now wait with me till it blows over. They'll forget all about you in a month or less, what of stampeding to York and what not, and you can hit the trail under their noses and they won't bother. I've got my own ideas of justice. When I ran after you, out of the El Dorado and along the beach, it wasn't to catch you or give you up. My ideas are my own, and that's not one of them."

Det är möjligt att saker och ting utföllo annorlunda därför att Uri Bram icke hade någon bössa den där kvällen, då han satt på en av de hårda bänkarna i El Dorado och såg mordet begås. Detta faktum var kanske också orsaken till den långfärd han efteråt företog tillsammans med en så högst olika kamrat. Vare därmed hur som helst, så upprepade han för andra gången: »Skjut inte. Kan ni inte se att jag är utan bössa?»

»Vad i rödaste helvete följer ni då efter mig för?» frågade spelaren och sänkte sin revolver.

Uri Bram ryckte på axlarna. »Det kan göra det samma. Jag vill bara att ni skall komma med mig.»

»Vart då?»

»Till min koja därborta vid utkanten av lägret.»

Men Fortune La Pearle stampade i snön med hälen på sin ena mockasin och svor vid åtskilliga av sina gudomligheter att den andre var splitter galen. »Vem är ni», orerade han, »och vem är jag, efter ni tror, [54]jatt jag skulle sticka mitt huvud i snaran på er uppmaning?»

»Jag är Uri Bram», svarade den andre helt lugnt, »och jag har min koja därborta vid utkanten av lägret. Jag vet inte vem ni är, men ni har drivit själen ur kroppen på en levande man — hans blod lyser rödt där på er ärm — och i denna stund är ni en ny Kain. Hela mänskligheten lyfter sin hand mot er, och det finns inte en fläck, där ni kan vila ert huvud. Men jag har ett ide...»

»Vill ni tiga, människa, för ers mors kärleks skull!» avbröt Fortune La Pearle, »så vida ni inte vill, att jag skall göra er till en ny Abel — Gud hjälpe mig, har jag inte lust till det! Med tusen män i hälarna på mig för att ta mitt liv och snokande överallt — vad skulle jag med ert ide? Jag måste bort härifrån — bort, bort, bort! Förbannade svin! Jag kunde nästan ha lust att vända om och rusa in midt i hopen och sticka ned några till av dem, de nöten! En vild, ärofull strid — och så slut på hela den fördömda leken. Det är bara strunt med hela livet, det är just vad det är, och jag är riktigt sjuk åt'et!»

Han teg, slagen och förkrossad av sin ytterliga övergivenhet, och Uri Bram grep tillfället i flykten. Han var icke fallen för att hålla tal, den mannen, och det han nu höll var det längsta han kom ut med i hela sitt liv, förutom ett som han höll långt efteråt på en helt annan plats.

»Det var därför jag talade med er om mitt ide. Jag kan stuva in er där, så att de aldrig få tag i er, och jag har livsmedel i överflöd. Ni kan inte komma undan på något annat sätt. Ni har inga hundar, [55]ingenting alls, sjöfarten är stängd, St. Michaels är den närmaste stationen, löpare skickas ut att sprida underrättelsen om ert brott i förväg för er, sak samma bortåt Anvik — det finns ingen möjlighet i världen för er att komma undan! Stanna nu hos mig tills stormen får rasa över. De ska glömma er helt och hållet inom en månad eller kortare tid, och antingen ni då vill ge er av till York eller inte, så kan ni gå vägen rakt fram midtför deras näsa utan att de säga smack åt er. Jag har mina egna idéer i fråga om rättvisa. När jag satte i väg efter er ut ur El Dorado och utmed stranden, var det inte för att ta fast er och överlämna er åt dem. För jag har mina egna idéer, och det där skulle inte passa i stycke med dem.»

He ceased as the murderer drew a prayer-book from his pocket. With the aurora borealis glimmering yellow in the northeast, heads bared to the frost and naked hands grasping the sacred book, Fortune La Pearle swore him to the words he had spoken--an oath which Uri Bram never intended breaking, and never broke.

At the door of the shack the gambler hesitated for an instant, marvelling at the strangeness of this man who had befriended him, and doubting. But by the candlelight he found the cabin comfortable and without occupants, and he was quickly rolling a cigarette while the other man made coffee. His muscles relaxed in the warmth and he lay back with half-assumed indolence, intently studying Uri's face through the curling wisps of smoke. It was a powerful face, but its strength was of that peculiar sort which stands girt in and unrelated. The seams were deep-graven, more like scars, while the stern features were in no way softened by hints of sympathy or humor. Under prominent bushy brows the eyes shone cold and gray. The cheekbones, high and forbidding, were undermined by deep hollows. The chin and jaw displayed a steadiness of purpose which the narrow forehead advertised as single, and, if needs be, pitiless. Everything was harsh, the nose, the lips, the voice, the lines about the mouth. It was the face of one who communed much with himself, unused to seeking counsel from the world; the face of one who wrestled oft of nights with angels, and rose to face the day with shut lips that no man might know. He was narrow but deep; and Fortune, his own humanity broad and shallow, could make nothing of him. Did Uri sing when merry and sigh when sad, he could have understood; but as it was, the cryptic features were undecipherable; he could not measure the soul they concealed.

"Lend a hand, Mister Man," Uri ordered when the cups had been emptied. "We've got to fix up for visitors."

Fortune purred his name for the other's benefit, and assisted understandingly. The bunk was built against a side and end of the cabin. It was a rude affair, the bottom being composed of drift-wood logs overlaid with moss. At the foot the rough ends of these timbers projected in an uneven row. From the side next the wall Uri ripped back the moss and removed three of the logs. The jagged ends he sawed off and replaced so that the projecting row remained unbroken. Fortune carried in sacks of flour from the cache and piled them on the floor beneath the aperture. On these Uri laid a pair of long sea-bags, and over all spread several thicknesses of moss and blankets. Upon this Fortune could lie, with the sleeping furs stretching over him from one side of the bunk to the other, and all men could look upon it and declare it empty.

In the weeks which followed, several domiciliary visits were paid, not a shack or tent in Nome escaping, but Fortune lay in his cranny undisturbed. In fact, little attention was given to Uri Bram's cabin; for it was the last place under the sun to expect to find the murderer of John Randolph. Except during such interruptions, Fortune lolled about the cabin, playing long games of solitaire and smoking endless cigarettes. Though his volatile nature loved geniality and play of words and laughter, he quickly accommodated himself to Uri's taciturnity. Beyond the actions and plans of his pursuers, the state of the trails, and the price of dogs, they never talked; and these things were only discussed at rare intervals and briefly.

Han tystnade, då mördaren drog upp en bönbok ur sin ficka. Med norrskenet gulaktigt glimmande i nordost, med sina huvud blottade i kölden och med bara händer hållande den heliga boken stodo de bägge männen där, medan Fortune La Pearle förestavade och den andre upprepade en ed, varmed Uri Bram besvor de ord han nyss hade sagt — en ed, som han aldrig hade för avsikt att bryta och aldrig bröt.

I dörren till kojan stannade spelaren ett ögonblick, tveksamt undrande över denne besynnerlige man, som hade ställt sig på hans sida. Men då ljus tändes, såg han att bostaden var ordentlig och utan andra invånare, och han rullade hastigt en cigarrett, medan den andre kokade kaffe. Hans muskler tinade upp i värmen, och han satt tillbakalutad med halvt låtsad lojhet, medan han uppmärksam studerade Uris ansikte mellan de virvlande rökskyarna. Det var ett kraftigt [56]ansigte, men dess styrka var av det slutna och inåtvända slaget. Dess veck voro så djupa, att de liknade ärr, och de stränga dragen mildrades icke genom minsta skymt av känslighet eller humor. De gråa ögonen lyste med kall glans under framskjutande buskögonbryn. Kindknotorna voro höga, utstående och undergrävda av djupa håligheter. Hakan och underkäken utvisade en fasthet i föresatser, vilken den smala pannan bekräftade som genomgående och — om så skulle behövas — skoningslös. Allting var skarpt — näsan, läpparna, rösten, linjerna omkring munnen. Detta ansikte tillhörde tydligen en människa, som var van att sluta sig mycket inom sig själv och icke brukade ta råd av andra — en som ofta om nätterna kämpade med änglar och om morgnarna mötte den nya dagen med hårdt slutna läppar för att ingen skulle få veta någonting därom. Han var en svåråtkomlig, men djupt anlagd människa, och Fortune La Pearle med sin öppna och grunda natur kunde icke alls komma på det klara med honom. Om Uri hade sjungit när han var glad och suckat när han var bedrövad, kunde han ha förstått det. Men som det nu var, föreföllo honom de strängt slutna dragen outgrundliga; han kunde icke bedöma vad slags själ som gömde sig bakom dem.

»Kom nu och hjälp till, mister — vad ni nu heter», kommenderade Uri sedan kaffet var drucket. »Vi måste vara berdda på obehagliga besök.»

Fortune La Pearle sade sitt namn och hjälpte händigt till med arbetet. De uppförde en koj invid ena sidoväggen längst bort i stugan. Den var helt primitiv, dess botten bestod av drivved, täckt med mossor. [57]Vid den nedre ändan stucko bjälkarna fram i ojämn rad. Närmast intill väggen rev Uri undan mossan och tog bort tre av stockarna, men sågade av de ojämnade ändarna och satte dit dem igen, så att den framskjutande raden förblev sig lik som förut. Fortune bar in mjölsäckar från förrådsrummet och lade ned dem i urhållningen. Över den breddade Uri ett par långa skinnpåsar och täckte sedan över dem med mossor och filter. Där kunde sedan Fortune ligga med sovfällar utbredda över det hela, och ingen människa kunde tro annat än att kojan var oupptagen.

Under de närmast följande veckorna företogs en mängd husvisitationer; icke en enda koja eller ett tält i Nome förbigicks, men Fortune låg i ostörd ro i sitt gömsle. Egentligen tänkte ingen på att rannsaka Uri Brams koja så synnerligt noga, därför att den väl var det sista ställe i världen, där man kunde vänta att finna John Randolphs mördare. Utom vid sådana tillfällen, då han måste hålla sig gömd, gick Fortune och slog dank, spelade långa partier solitär och rökte otaliga cigarretter. Han med sin lätta natur var böjd för livlighet, prat och skratt, men han vände sig hastigt vid Uris fåordighet. Förutom vad som rörde de förföljandes företag och planer, vägarnas tillstånd och priset på hundar, talade de aldrig med varandra, och även dessa ämnen diskuterades mycket sällan och så kortfattat som möjligt.

But Fortune fell to working out a system, and hour after hour, and day after day, he shuffled and dealt, shuffled and dealt, noted the combinations of the cards in long columns, and shuffled and dealt again. Toward the end even this absorption failed him, and, head bowed upon the table, he visioned the lively all-night houses of Nome, where the gamekeepers and lookouts worked in shifts and the clattering roulette ball never slept. At such times his loneliness and bankruptcy stunned him till he sat for hours in the same unblinking, unchanging position. At other times, his long-pent bitterness found voice in passionate outbursts; for he had rubbed the world the wrong way and did not like the feel of it.

"Life's a skin-game," he was fond of repeating, and on this one note he rang the changes. "I never had half a chance," he complained. "I was faked in my birth and flim-flammed with my mother's milk. The dice were loaded when she tossed the box, and I was born to prove the loss. But that was no reason she should blame me for it, and look on me as a cold deck; but she did--ay, she did. Why didn't she give me a show? Why didn't the world? Why did I go broke in Seattle? Why did I take the steerage, and live like a hog to Nome? Why did I go to the El Dorado? I was heading for Big Pete's and only went for matches. Why didn't I have matches? Why did I want to smoke? Don't you see? All worked out, every bit of it, all parts fitting snug. Before I was born, like as not. I'll put the sack I never hope to get on it, before I was born. That's why! That's why John Randolph passed the word and his checks in at the same time. Damn him! It served him well right! Why didn't he keep his tongue between his teeth and give me a chance? He knew I was next to broke. Why didn't I hold my hand? Oh, why? Why? Why?"

And Fortune La Pearle would roll upon the floor, vainly interrogating the scheme of things. At such outbreaks Uri said no word, gave no sign, save that his grey eyes seemed to turn dull and muddy, as though from lack of interest. There was nothing in common between these two men, and this fact Fortune grasped sufficiently to wonder sometimes why Uri had stood by him.

But the time of waiting came to an end. Even a community's blood lust cannot stand before its gold lust. The murder of John Randolph had already passed into the annals of the camp, and there it rested. Had the murderer appeared, the men of Nome would certainly have stopped stampeding long enough to see justice done, whereas the whereabouts of Fortune La Pearle was no longer an insistent problem. There was gold in the creek beds and ruby beaches, and when the sea opened, the men with healthy sacks would sail away to where the good things of life were sold absurdly cheap.

So, one night, Fortune helped Uri Bram harness the dogs and lash the sled, and the twain took the winter trail south on the ice. But it was not all south; for they left the sea east from St. Michael's, crossed the divide, and struck the Yukon at Anvik, many hundred miles from its mouth. Then on, into the northeast, past Koyokuk, Tanana, and Minook, till they rounded the Great Curve at Fort Yukon, crossed and recrossed the Arctic Circle, and headed south through the Flats.

Men så började Fortune utarbeta ett nytt system för kortspel, och timme efter timme, dag efter dag satt han och blandade och gav, blandade och gav, gjorde anteckningar om kortens kombinationer i långa kolumner, och så blandade han och gav igen. Slutligen [58] förlorade han också intresset för detta tidsfördriv, och han satt med pannan sänkt mot bordet och såg för sin inre syn de livliga spelhusen i Nome, där bankhållare och cropierer ständigt voro sysselsatta och rulettkulans skrammel aldrig tystnade. I sådana stunder verkade hans enslighet och övergivenhet förlamande på honom, och han kunde sitta timtal i samma ställning. Vid andra tillfällen gav hans länge kuvade bitterhet sig luft i lidelsefulla utbrott. Ty han hade ställt det illa för sig i världen och tyckte icke om att veta det med sig.

»Det här livet är bara uselhet», brukade han upprepa den ena gången efter den andra, och detta tema varierade han sedan på åtskilliga sätt. »Jag har aldrig haft den ringaste tur. Jag blev lurad vid min födelse och skojad på själva modersmjölken. Min mor hade skött sitt spel med falska tärningar, och min födelse blev ett bevis på att hon gick ur spelet med förlust. Men inte var det något skäl för att hon skulle klandra mig för det och betrakta mig som en förlorad insats — men det gjorde hon, jaha, det gjorde hon. Varför lät hon mig inte komma till heders? Och varför gjorde inte världen det? Varför skulle jag bli pank i Seattle? Varför skulle jag ta mellandäcksplats och ha det som ett svin, tills vi kommo till Nome? Varför gick jag till El Dorado? Jag ville ju till Big Peters och gick bara in för att få tändstickor. Varför hade jag inga tändstickor? Vad behövde jag röka för? Ser ni inte alltsammans, Uri? Allting var förut bestämt, vartenda grand, allt passade ihop. Troligen innan jag blev född. Jag vill våga det guldstoff jag aldrig kan hoppas få, att det var uträknat [59] alltsammans på förhand, innan jag blev född. *Därför* var det, ja! *Därför* blev John Randolph oppkäftig och stoppade sin anvisning i fickan... Må fan ta honom! Det var rätt åt honom att det gick som det gick. Varför höll han inte munnen och lät mig få tillfälle att reparera mina affärer? Han visste att jag var nästan pank. Varför kunde jag inte hålla min hand i styr? Ja, varför? Varför? Varför?»

Och Fortune La Pearle rullade sig på golvet och upprepade fåfängt sina förtvivlade frågor. Vid dessa utbrott sade Uri icke ett ord, och hans gråa ögon tycktes bli kallare och mattare, liksom av brist på intresse för saken. Det fanns ingenting gemensamt mellan dessa bägge män, och detta faktum kom ibland Fortune att undra, varför Uri hade kommit honom till hjälp.

Men väntetiden nalkades sitt slut. Ett samhälles blodtörst kan icke hålla ut gent emot dess guldtörst. Mordet på John Randolph hade redan inskrivits i lägre annaler, och där fick det vila i ro. Om mördaren visat sig, skulle mannen i Nome helt visst ha upphört med sitt jäktande efter guld, tills rättvisa skipats, men var Fortune La Pearle fanns var dem icke längre ett problem som nödvändigt måste lösas. Det fanns guld i flodbäddarna och de röda strandbankarna, och när isen gick upp, skulle de som hade sina pungar väl fyllda ge sig av därifrån till platser, där allt livets goda stod att få till löjligt billigt pris.

En kväll hjälpte Fortune La Pearle Uri Bram att sela på hundarna och surra fast packningen på slädarna, och de bägge mannen begåvo sig söderut [60] vintervägen över isen. Men icke så alldeles rakt söderut, ty vid St. Michaels togo de av åt öster, gingo över vattendelaren och kommo till Yukon vid Anvik många hundra mil från dess mynning. Sedan bar det av vidare åt nordost, förbi Koyokuk, Tanana och Minook, varefter de gjorde den stora kurvan vid Fort Yukon, gingo över polcirkeln ett par särskilda gånger och styrde kurs söderut över flacklandet.

It was a weary journey, and Fortune would have wondered why the man went with him, had not Uri told him that he owned claims and had men working at Eagle. Eagle lay on the edge of the line; a few miles farther on, the British flag waved over the barracks at Fort Cudahy. Then came Dawson, Pelly, the Five Fingers, Windy Arm, Caribou Crossing, Linderman, the Chilcoot and Dyea.

On the morning after passing Eagle, they rose early. This was their last camp, and they were now to part. Fortune's heart was light. There was a promise of spring in the land, and the days were growing longer. The way was passing into Canadian territory. Liberty was at hand, the sun was returning, and each day saw him nearer to the Great Outside. The world was big, and he could once again paint his future in royal red. He whistled about the breakfast and hummed snatches of light song while Uri put the dogs in harness and packed up. But when all was ready, Fortune's feet itching to be off, Uri pulled an unused back-log to the fire and sat down.

"Ever hear of the Dead Horse Trail?"

He glanced up meditatively and Fortune shook his head, inwardly chafing at the delay.

"Sometimes there are meetings under circumstances which make men remember," Uri continued, speaking in a low voice and very slowly, "and I met a man under such circumstances on the Dead Horse Trail. Freighting an outfit over the White Pass in '97 broke many a man's heart, for there was a world of reason when they gave that trail its name. The horses died like mosquitoes in the first frost, and from Skaguay to Bennett they rotted in heaps. They died at the Rocks, they were poisoned at the Summit, and they starved at the Lakes; they fell off the trail, what there was of it, or they went through it; in the river they drowned under their loads, or were smashed to pieces against the boulders; they snapped their legs in the crevices and broke their backs falling backwards with their packs; in the sloughs they sank from sight or smothered in the slime, and they were disembowelled in the bogs where the corduroy logs turned end up in the mud; men shot them, worked them to death, and when they were gone, went back to the beach and bought more. Some did not bother to shoot them,--stripping the saddles off and the shoes and leaving them where they fell. Their hearts turned to stone--those which did not break--and they became beasts, the men on Dead Horse Trail.

"It was there I met a man with the heart of a Christ and the patience. And he was honest. When he rested at midday he took the packs from the horses so that they, too, might rest. He paid \$50 a hundred-weight for their fodder, and more. He used his own bed to blanket their backs when they rubbed raw. Other men let the saddles eat holes the size of water- buckets. Other men, when the shoes gave out, let them wear their hoofs down to the bleeding stumps. He spent his last dollar for horseshoe nails. I know this because we slept in the one bed and ate from the one pot, and became blood brothers where men lost their grip of things and died blaspheming God. He was never too tired to ease a strap or tighten a cinch, and often there were tears in his eyes when he looked on all that waste of misery. At a passage in the rocks, where the brutes upreared hindlegged and stretched their forelegs upward like cats to clear the wall, the way was piled with carcasses where they had toppled back.

Det var en tröttsam färd, och Fortune skulle ha undrat, varför Uri följde honom, om denne icke hade talat om, att han ägde inmutningar och hade arbetare vid Eagle. Och Eagle låg alldeles invid gränsen; endast ett par mil därifrån vajade Englands flagga över barackerna vid Fort Cudahy. Därefter kom Dawson, Pelly, Five Fingers, Windy Arm, Caribou Crossing, Linderman, Chilcoot och Dyea.

På morgonen sedan de hade passerat Eagle stego de tidigt upp. Detta var deras sista gemensamma lägerplats, och nu skulle de skiljas. Fortune kände sig lätt om hjärtat. Det låg en aning om vår över landet, och dagarna tilltogo i längd. Vägen ledde in på Canadas område. Friheten var nära, solen kom tillbaka, och med varje dag nalkades han den vida världen utanför. Världen var stor, och ännu en gång skulle han kunna måla sin framtid i gyllenrött. Han visslade under frukosten, och han gnlade på en frivol visa, medan Uri selade på hundarna och packade in. Men när allt var färdigt och det kliade i Fortunes fötter att få ge sig av, lade Uri nytt bränsle på elden och satte sig.

»Har ni någonsin hört talas om 'Hästarnas dödsväg'?»

[61]Han såg tankfullt upp på Fortune, och denne skakade på huvudet, misslynt över dröjsmålet.

»Det händer ibland, att man kan mötas under omständigheter som göra, att man *måste* minnas», fortsatte Uri med låg röst och mycket långsamt, »och under sådana omständigheter mötte jag en gång en man på 'Hästarnas Dödsväg'. Att frakta resgoods över White Pass 1897 var hjärtskärande för många, ty det fanns orsaker i överflöd till att vägen fick det namnet. Hästarna dogo som mosquitos vid första frost, och från Skaguay till Bennet lågo de och ruttnade högtals. De dogo bland klipporna, de förgiftades uppe på höjden och de svälte ihjäl nere vid sjöarna. De stapplade och föllo på vägen, om man nu kan kalla det för väg; de drucknade i floden under sina bördor eller krossades mot skarpa stenar; de bröto sina ben i klipprämnorna och bröto ryggen då de föllo baklänges med sin packning; de sjönko ner i morasen och försvunno eller kvävdes i dyn; de ristes upp så att inälvorna runno ut där kavelbroarnas syllar stucko upp sina vassa ändar ur träskan; man sköt ned dem, sedan man hade låtit dem arbeta ut sig, och då de voro förbi, vände man om för att köpa nya. Somliga besvärade sig icke med att skjuta dem — togo bara av dem sadlar och skor och läto dem sedan ligga där de hade fallit. Ty deras hjärtan hade förvandlats till sten — de som icke voro nära att brista av medlidande — och de betedde sig som vilddjur, männen på 'Hästarnas Dödsväg'.

Det var där jag råkade på en man med hjärta och tålamod som en kristen. Han var en redlig man. Då han vilade vid middagstiden, tog han packningen av [62]hästarna, för att de också skulle få vila. Han köpte rikligt med foder åt dem. Han tog sina egna sovfiltar och lade över dem, då de hade fått skavsår på ryggen. Andra kunde låta sadlarna skava hål så stora som vattenhinkar. Och när hästkorna lossnade, kunde andra låta djuren nöta på hovarna tills blodet rann om deras fötter. Men han gav ut sin sista dollar för hästkosöm. Jag *vet* det, därför att vi sovo i samma bädd och åto ur samma gryta och ingingo fostbrödralag på en plats, där människorna förlorade allt fäste här i livet och dogo med hädelse på sina läppar. Aldrig var han för trött att lossa en rem eller dra till ett spänne, och det kom ofta tårar i hans ögon, då han såg det stora eländet omkring sig. På ett ställe bland klipporna, där djuren måste resa sig på bakbenen och sträcka på frambenen som kattor för att komma uppför branten, lågo hela högar med kadaver av hästar, som hade störtat tillbaka ner och fördärvat sig.

And here he stood, in the stench of hell, with a cheery word and a hand on the rump at the right time, till the string passed by. And when one bogged he blocked the trail till it was clear again; nor did the man live who crowded him at such time.

"At the end of the trail a man who had killed fifty horses wanted to buy, but we looked at him and at our own,--mountain cayuses from eastern Oregon. Five thousand he offered, and we were broke, but we remembered the poison grass of the Summit and the passage in the Rocks, and the man who was my brother spoke no word, but divided the cayuses into two bunches,--his in the one and mine in the other,--and he looked at me and we understood each other. So he drove mine to the one side and I drove his to the other, and we took with us our rifles and shot them to the last one, while the man who had killed fifty horses cursed us till his throat cracked. But that man, with whom I welded blood-brothership on the Dead Horse Trail--"

"Why, that man was John Randolph," Fortune, sneering the while, completed the climax for him.

Uri nodded, and said, "I am glad you understand."

"I am ready," Fortune answered, the old weary bitterness strong in his face again. "Go ahead, but hurry."

Uri Bram rose to his feet.

"I have had faith in God all the days of my life. I believe He loves justice. I believe He is looking down upon us now, choosing between us. I believe He waits to work His will through my own right arm. And such is my belief, that we will take equal chance and let Him speak His own judgment."

Fortune's heart leaped at the words. He did not know much concerning Uri's God, but he believed in Chance, and Chance had been coming his way ever since the night he ran down the beach and across the snow. "But there is only one gun," he objected.

"We will fire turn about," Uri replied, at the same time throwing out the cylinder of the other man's Colt and examining it.

"And the cards to decide! One hand of seven up!"

Fortune's blood was warming to the game, and he drew the deck from his pocket as Uri nodded. Surely Chance would not desert him now! He thought of the returning sun as he cut for deal, and he thrilled when he found the deal was his. He shuffled and dealt, and Uri cut him the Jack of Spades. They laid down their hands. Uri's was bare of trumps, while he held ace, deuce. The outside seemed very near to him as they stepped off the fifty paces.

Och där stod han i denna helvetesstank och uppmuntrade djuren med vänliga ord och ett tag om länden i rättan tid, tills hela raden hade passerat. Så snart någon av hästarna föll, ställde han sig i vägen tills allt åter var klart, och det fanns nog inte heller någon levande själ, som trängdes med honom vid sådana tillfällen.

Vid vägens slut kom en man som hade gjort ända på femtio hästar och ville köpa våra, men vi sågo på honom och på våra djur — bergponies från östra Oregon. Femtusen bjöd han, och vi voro alldeles pank, men vi tänkte på det giftiga gräset uppe på höjden och på den svåra passagen bland klipporna, och han som var min fosterbroder sade inte ett ord, [63]men han skilde våra dragare åt i två grupper — hans i den ena och mina i den andra — och så såg han på mig och vi förstodo varandra. Han drev mina åt ett håll, och jag drev hans åt ett annat, och vi hade våra bössor med oss och sköto ned vartenda ett av djuren, medan han som hade gjort ända på femtio hästar svor och förbannade oss tills det slog lock i hans strupe. Men den där mannen, som jag hade ingått fostbrödralag med på 'Hästarnas Dödsväg'...»

»Ja, det var naturligtvis John Randolph», ifyllde Fortune La Pearle med ett hånfullt leende.

Uri nickade och sade: »Det gläder mig att ni förstår det.»

»Jag är beredd», svarade Fortune, och det gamla bittra uttrycket spred sig åter över hans ansikte. »Gå på bara, men skynda er.»

Uri Bram steg upp.

»Jag har trott på Gud i alla mina livsdagar. Jag tror, att han älskar rättvisa. Jag tror, att han ser ned på oss nu i denna stund och väljer mellan oss. Jag tror, att han skall låta sin vilja verkställas genom denna min högra arm. Och min övertygelse därom är så stark, att jag vill ge oss bägge lika stora möjligheter — vi låta Gud själv uttala sin dom.»

Fortunes hjärta slog häftigare, då han hörde detta. Han visste icke mycket om Uris Gud, men han trodde på tur och otur, och han hade haft tur med sig ända sedan den där kvällen, då han flydde nedåt stranden och över snön. »Men det finns bara ett skjutvapen», invände han.

»Vi skjuta turvis», svarade Uri, i det han tog den andres revolver och undersökte den.

[64] »Och korten må avgöra vem som skall börja!» utbrast Fortune. »Sju kort var.»

Han kände sig helt ivrig för saken, och då Uri nickade bifall, drog han upp en kortlek ur fickan. Helt visst skulle turen icke svika honom nu! Han tänkte på att solen var på återväg, då han lyfte för given, och en skälvning gick igenom hans kropp, då han fann att given var hans. Han blandade och gav, och Uri lyfte för trumf. Det var spader knekt. De lade upp sina kort. Uri hade icke ett enda trumf, men Fortune hade ässet och tvåan. Räddningen hägrade för honom mycket nära, medan de mätte ut de femtio stegen.

"If God withholds His hand and you drop me, the dogs and outfit are yours. You'll find a bill of sale, already made out, in my pocket," Uri explained, facing the path of the bullet, straight and broad-breasted.

Fortune shook a vision of the sun shining on the ocean from his eyes and took aim. He was very careful. Twice he lowered as the spring breeze shook the pines. But the third time he dropped on one knee, gripped the revolver steadily in both hands, and fired. Uri whirled half about, threw up his arms, swayed wildly for a moment, and sank into the snow. But Fortune knew he had fired too far to one side, else the man would not have whirled.

When Uri, mastering the flesh and struggling to his feet, beckoned for the weapon, Fortune was minded to fire again. But he thrust the idea from him. Chance had been very good to him already, he felt, and if he tricked now he would have to pay for it afterward. No, he would play fair. Besides Uri was hard hit and could not possibly hold the heavy Colt long enough to draw a bead.

"And where is your God now?" he taunted, as he gave the wounded man the revolver.

And Uri answered: "God has not yet spoken. Prepare that He may speak."

Fortune faced him, but twisted his chest sideways in order to present less surface. Uri tottered about drunkenly, but waited, too, for the moment's calm between the catpaws. The revolver was very heavy, and he doubted, like Fortune, because of its weight. But he held it, arm extended, above his head, and then let it slowly drop forward and down. At the instant Fortune's left breast and the sight flashed into line with his eye, he pulled the trigger. Fortune did not whirl, but gay San Francisco dimmed and faded, and as the sun-bright snow turned black and blacker, he breathed his last malediction on the Chance he had misplayed.

»Om Gud håller sin hand tillbaka och ni dödar mig, så bli hundarna och bagaget er tillhörighet. Ni finner då en laglig köpehandling på alltsammans i min ficka», förklarade Uri och intog sin plats, högre och bredbröstad.

Fortune skakade av sig en fantastisk föreställning om strålade solsken över oceanen och tog sikte. Han var mycket noggrann. Två gånger sänkte han vapnet igen, därför att vårvinden kom furornas grenar att vaja. Men tredje gången föll han på sitt ena knä, grep stadigt om revolvern med bägge händerna och sköt. Uri gjorde en sväng åt sidan, sträckte upp bägge armarna, sviktade våldsamt ett ögonblick och sjönk sedan ned i snön. Men Fortune visste, att han hade hållit för långt åt ena sidan, ty eljest skulle Uri icke ha gjort den där svängen.

Då Uri förmådde göra våld på sig och stapplande reste sig upp, i det han gav den andre ett tecken att komma med vapnet, rann det Fortune i hågen att [65]skjuta på nytt. Men han visade den tanken ifrån sig. Han kände med sig, att slumpen redan hade visat sig synnerligen blid mot honom, och om han nu spelade falskt, finge han säkert bota för det efteråt. Nej, han skulle spela ärligt. Dessutom var Uri svårt sårad och kunde troligen icke hålla den tunga revolvern tillräckligt länge för att sikta rätt.

»Nå, var har ni nu er gud?» frågade han gäckande, då han räckte revolvern till den sårade.

Och Uri svarade: »Gud har ännu inte talat. Bered er på att han gör det.»

Fortune återtog sin plats, men han vände sig åt sidan för att erbjuda mindre ytvidd för skottet. Uri vacklade som en drucken, men också han inväntade ett lugnt ögonblick mellan väderilarna. Revolvern var mycket tung, och han såväl som Fortune hyste sina tvivel på grund av dess vikt. Men han lyfte den med utsträckt arm över sitt huvud och sänkte den sedan långsamt framåt och nedåt. I det ögonblick då den var inriktad mot Fortunes vänstra bröst, tryckte han av. Fortune La Pearle snurrade ej rundt, men det glada San Francisco sveptes i dimma och försvann för hans inre syn, den solbelysta snön blev allt mörkare och slutligen alldeles svart för hans ögon, och han utandades sin sista förbannelse över slumpen, som åter hade sändt honom otur.

Siwash

"If I was a man--"

Her words were in themselves indecisive, but the withering contempt which flashed from her black eyes was not lost upon the men-folk in the tent.

Tommy, the English sailor, squirmed, but chivalrous old Dick Humphries, Cornish fisherman and erstwhile American salmon capitalist, beamed upon her benevolently as ever. He bore women too large a portion of his rough heart to mind them, as he said, when they were in the doldrums, or when their limited vision would not permit them to see all around a thing. So they said nothing, these two men who had taken the half-frozen woman into their tent three days back, and who had warmed her, and fed her, and rescued her goods from the Indian packers. This latter had necessitated the payment of numerous dollars, to say nothing of a demonstration in force--Dick Humphries squinting along the sights of a Winchester while Tommy apportioned their wages among them at his own appraisal. It had been a little thing in itself, but it meant much to a woman playing a desperate single-hand in the equally desperate Klondike rush of '97. Men were occupied with their own pressing needs, nor did they approve of women playing, single-handed, the odds of the arctic winter. "If I was a man, I know what I would do." Thus reiterated Molly, she of the flashing eyes, and therein spoke the cumulative grit of five American-born generations.

In the succeeding silence, Tommy thrust a pan of biscuits into the Yukon stove and piled on fresh fuel. A reddish flood pounded along under his sun-tanned skin, and as he stooped, the skin of his neck was scarlet. Dick palmed a three-cornered sail needle through a set of broken pack straps, his good nature in nowise disturbed by the feminine cataclysm which was threatening to burst in the storm-beaten tent.

"And if you was a man?" he asked, his voice vibrant with kindness. The three-cornered needle jammed in the damp leather, and he suspended work for the moment.

"I'd be a man. I'd put the straps on my back and light out. I wouldn't lay in camp here, with the Yukon like to freeze most any day, and the goods not half over the portage. And you--you are men, and you sit here, holding your hands, afraid of a little wind and wet. I tell you straight, Yankee-men are made of different stuff. They'd be hitting the trail for Dawson if they had to wade through hell-fire. And you, you--I wish I was a man."

"I'm very glad, my dear, that you're not." Dick Humphries threw the bight of the sail twine over the point of the needle and drew it clear with a couple of deft turns and a jerk.

Siwashkvinnan.

»Om jag vore man...»

Hennes ord voro icke så skarpa i och för sig, men det tillintetgörande förakt, som lyste ur hennes svarta ögon, gick icke förlorat för de bäge männen i tältet.

Tommy, den engelske sjömannen, vred sig, men den ridderlige gamle Dick Humphries, fiskare från Cornwall och f. d. amerikansk laxkapitalist, strålade emot henne lika välvilligt som någonsin. Han hade givit kvinnorna ett alltför stort rum i sitt råbarkade hjärta för att kunna harnas på dem, när de voro surmulna, sade han, eller när deras begränsade synvidd hindrade dem från att kunna betrakta en sak från alla sidor. Och därför sade de nu ingenting, dessa bäge män, som för tre dagar sedan hade tagit den halvt förfrusna kvinnan in i sitt tält och värmt upp henne och givit henne föda och räddat hennes bagage ur de indianska bärarnas händer. Detta sista hade tvingat dem att ge ut en hel massa dollars, för att nu icke tala om att de måste bruka våld — Dick Humphries nödgades hela tiden stå med bössan vid ögat, medan Tommy delade ut pengarna bland dem efter sin egen uppskattning av deras arbete. Det hela hade ju varit en småsak i och för sig, men det [67]betydde mycket för en kvinna, som stod förtvivlat ensam i den lika förtvivlade rusningen till Klondyke 1897. Männen voro i allmänhet upptagna av egna trängande angelägenheter, och de sågo med ogillande, att kvinnor på egen hand trotsade den arktiska vinterns svårigheter.

»Om jag vore man, så vet jag nog vad jag skulle göra», återtog Molly, hon med de blixtrande ögonen, och gav därigenom uttryck åt fem amerikanskfödda generationers nedärvda morskhet.

Under den tystnad som nu följde satte Tommy in en långpanna med skorpar i Yukonspiseln och lade på mera bränsle. Hans solgarvade hud hade fått en rödaktig skiftning, och då han lutade sig ner, var hans nacke skarlakansröd. Dick körde oupphörligt en trekantig segelnål genom en samling trasiga spännremmar och lät på intet vis sin godmodighet störas av det oväder, som hotade att bryta löst inom det skamfilade tältet.

»Nå — och om ni vore man?» frågade han med rösten vibrerande av vänlighet. Den trekantiga nålen fastnade i det fuktiga lädret, och han lät arbetet vila ett ögonblick.

»Då skulle jag också *vara* en man. Jag skulle spanna bördor på min rygg och ge mig av med dem. Jag skulle inte ligga i läger här, då Yukon kan frysa till vilken dag som helst och bagaget inte ens är transporterat halvvägs den sträcka som det måste bäras. Och ni — ni ä' män, och ni sitta här med händerna i kors och ä' rädda för en smula blåst och regn! Det vill jag då säga er rent ut, att det är helt annat gry i våra yankees. *De* skulle ge sig i väg till [68]Dawson, om de så skulle nödgas gå genom helvetets eld. Och ni, ni... Jag önskar bara att jag vore man.»

»Jag är glad över att ni inte är det, kära barn.» Dick Humphries snurrade tråden om nålen och drog sedan igenom den med ett par behändiga vridningar och en knyck.

A snort of the gale dealt the tent a broad-handed slap as it hurtled past, and the sleet rat-tat-tatted with snappy spite against the thin canvas. The smoke, smothered in its exit, drove back through the fire-box door, carrying with it the pungent odor of green spruce.

"Good Gawd! Why can't a woman listen to reason?" Tommy lifted his head from the denser depths and turned upon her a pair of smoke-outraged eyes.

"And why can't a man show his manhood?"

Tommy sprang to his feet with an oath which would have shocked a woman of lesser heart, ripped loose the sturdy reef-knots and flung back the flaps of the tent.

The trio peered out. It was not a heartening spectacle. A few water-soaked tents formed the miserable foreground, from which the streaming ground sloped to a foaming gorge. Down this ramped a mountain torrent. Here and there, dwarf spruce, rooting and grovelling in the shallow alluvium, marked the proximity of the timber line. Beyond, on the opposing slope, the vague outlines of a glacier loomed dead-white through the driving rain. Even as they looked, its massive front crumbled into the valley, on the breast of some subterranean vomit, and it lifted its hoarse thunder above the screeching voice of the storm. Involuntarily, Molly shrank back.

"Look, woman! Look with all your eyes! Three miles in the teeth of the gale to Crater Lake, across two glaciers, along the slippery rim-rock, knee-deep in a howling river! Look, I say, you Yankee woman! Look! There's your Yankee-men!" Tommy pointed a passionate hand in the direction of the struggling tents. "Yankees, the last mother's son of them. Are they on trail? Is there one of them with the straps to his back? And you would teach us men our work? Look, I say!"

Another tremendous section of the glacier rumbled earthward. The wind whipped in at the open doorway, bulging out the sides of the tent till it swayed like a huge bladder at its guy ropes. The smoke swirled about them, and the sleet drove sharply into their flesh. Tommy pulled the flaps together hastily, and returned to his tearful task at the fire-box. Dick Humphries threw the mended pack straps into a corner and lighted his pipe. Even Molly was for the moment persuaded.

"There's my clothes," she half-whimpered, the feminine for the moment prevailing. "They're right at the top of the cache, and they'll be ruined! I tell you, ruined!"

"There, there," Dick interposed, when the last quavering syllable had wailed itself out. "Don't let that worry you, little woman. I'm old enough to be your father's brother, and I've a daughter older than you, and I'll tog you out in fripperies when we get to Dawson if it takes my last dollar."

"When we get to Dawson!" The scorn had come back to her throat with a sudden surge. "You'll rot on the way, first. You'll drown in a mudhole. You--you--Britishers!"

En häftig vindstöt gav tältet en bredhändt kindpust i förbifarten, och det med isbark blandade regnet smattrade med ursinnig ilska mot den tunna tältduken. Röken, som hejdades i sina bemödanden att tränga uppåt, slog i stället ut genom eldstadens lucka och förde med sig en skarp lukt av färsk granved.

»Du gode Gud! Varför kan inte en kvinna lyssna till förnuftsskäl?» Tommy dök upp med huvudet ur röken och såg på flickan med svidande och rinnande ögon.

»Och varför kan inte en man visa mannamod?»

Tommy rusade upp med en svordom, som skulle ha förfärat en mindre oförskräckt kvinna. Han ryckte upp de starka revknutarna, så att tältdörren öppnade sig.

Alla tre tittade ut. Det var ingen uppmuntrande syn. Några genomblötta tält utgjorde den bedrövliga förgrunden, och därifrån sluttade den överströmmade marken nedåt en hålväg, som en bergfors fyllde med sitt fradgande vatten. Här och där stodo dvärggranar, som rotat sig i den grunda, uppslammade jorden och vittnade om skogens närhet. Där bakom, på den motsatta sluttningen, syntes genom drivande regn de obestämda konturerna av en glaciär, som reste sig där i spöklik vithet. Just då de tre tittade ut, störtade ett skred från dess massiva framsida ner [69] i dalen och träffade någon yta med underjordisk ihållighet, så att det uppstod ett dån, som överröstade stormens tjut. Molly ryggade ofrivilligt tillbaka.

»Se hit, kvinna! Se med uppspärrade ögon! Tre mil i stormen till Crater Lake — över två glaciärer — över klippor, slippriga av rimfrost — vadande ända upp till knäna i brusande strömdrag! Se, säger jag, ni yankeekvinna. Se! Där har ni edra landsmän!» Tommy pekade med lidelsefullt skälvande hand bortåt de sviktande tälten. "Det är yankees, varenda en. Och ä' *de* på väg kanske? Finns där en enda av kvinna född, som har spänt bördor på sin rygg? Och ni vill lära oss män vad vi ha att göra? Se, säger jag!»

Ett nytt fruktansvärt skred störtade ner från glaciären. Blåsten piskade in genom tältöppningen och kom tältets sidor att svälla ut, så att det vaggade som en stor, fastgjord ballong. Röken virvlade omkring dem och isbarken piskade dem i ansiktet och på händerna. Tommy drog hastigt igen dörrskynket och vände om till sitt tårutpressande arbete vid spiseln. Dick Humphries slängde de lagade remmarna i en vrå och tände sin pipa. Molly var tystad för ögonblicket.

»Mina kläder!» utbrast hon plötsligt nästan halvgråtande — det kvinnliga elementet fick nu övertaget hos henne. »De ligga alldeles ovanpå i förrådshuset, och där bli de naturligtvis förstörda! Totalt förstörda!»

»Så, så», sade Dick, då det sista jämrande ordet hade gått över hennes läppar. »Var inte ledsen för det, lilla vän. Jag är gammal nog att vara er farbror, [70] och jag har en dotter som är äldre än ni, och jag skall rigga upp er, när vi komma till Dawson, om det så skall kosta min sista dollar.»

»När vi komma till Dawson!» Hennes ton uttryckte på nytt det djupaste förakt. »Å, ni komma allt att multna under vägen, ni drunkna i en dypöl — ni, — ni, briter där!»

The last word, explosive, intensive, had strained the limits of her vituperation. If that would not stir these men, what could? Tommy's neck ran red again, but he kept his tongue between his teeth. Dick's eyes mellowed. He had the advantage over Tommy, for he had once had a white woman for a wife.

The blood of five American-born generations is, under certain circumstances, an uncomfortable heritage; and among these circumstances might be enumerated that of being quartered with next of kin. These men were Britons. On sea and land her ancestry and the generations thereof had thrashed them and theirs. On sea and land they would continue to do so. The traditions of her race clamored for vindication. She was but a woman of the present, but in her bubbled the whole mighty past. It was not alone Molly Travis who pulled on gum boots, mackintosh, and straps; for the phantom hands of ten thousand forbears drew tight the buckles, just so as they squared her jaw and set her eyes with determination. She, Molly Travis, intended to shame these Britishers; they, the innumerable shades, were asserting the dominance of the common race.

The men-folk did not interfere. Once Dick suggested that she take his oilskins, as her mackintosh was worth no more than paper in such a storm. But she sniffed her independence so sharply that he communed with his pipe till she tied the flaps on the outside and slushed away on the flooded trail.

"Think she'll make it?" Dick's face belied the indifference of his voice.

"Make it? If she stands the pressure till she gets to the cache, what of the cold and misery, she'll be stark, raving mad. Stand it? She'll be dumb-crazed. You know it yourself, Dick. You've wind-jammed round the Horn. You know what it is to lay out on a topsail yard in the thick of it, bucking sleet and snow and frozen canvas till you're ready to just let go and cry like a baby. Clothes? She won't be able to tell a bundle of skirts from a gold pan or a tea-kettle."

"Kind of think we were wrong in letting her go, then?"

"Not a bit of it. So help me, Dick, she'd 'a' made this tent a hell for the rest of the trip if we hadn't. Trouble with her she's got too much spirit. This'll tone it down a bit."

"Yes," Dick admitted, "she's too ambitious. But then Molly's all right. A cussed little fool to tackle a trip like this, but a plucky sight better than those pick-me-up-and-carry-me kind of women. She's the stock that carried you and me, Tommy, and you've got to make allowance for the spirit. Takes a woman to breed a man. You can't suck manhood from the dugs of a creature whose only claim to womanhood is her petticoats. Takes a she-cat, not a cow, to mother a tiger."

Med detta sista i explosiv häftighet uttalade ord hade hon nått höjden av sina smädelser. Om *det* inte ruskade upp de där karlarna, vad skulle då kunna göra det? Tommy blev återigen eldröd i nacken, men han bet ihop tänderna och teg. Dicks ögon blevo ännu mildare än förut. Han hade en fördel framför Tommy, ty han hade en gång i tiden haft en vit hustru.

Fem amerikanskfödda generationers blod kan under vissa omständigheter vara ett rätt besvärligt arv, och bland dessa omständigheter kan man räkna den att vara inhytt hos medlemmar av sin närmast befryndade nation. De bägge männen voro briter. Till lands och sjöss hade hennes förfäder och deras ättlingar slagit dem och deras. Och till lands och sjöss skulle de fortfara att göra så. Traditionerna inom hennes ras kämpade för gammal hävd. Hon var ju endast en nutidskvinna, men hela det mäktiga förflutna sjöd inom henne. Det var icke allenast Molly Travis som satte på sig gummistövlar, guttaperkarock och spännremmar; det var också tiotusen hädangångna varelsers skugghänder som drogo så hårdt till alla spännen och hjälpte till att göra uttrycket kring hennes fast sammanpressade läppar och i hennes ögon så beslutsamt. Hon, Molly Travis, hade [71] för avsikt att skämma ut dessa briter, och de otaliga skuggorna ville hävda den gemensamma rasens övertag.

De bägge männen gjorde ingenting för att hindra henne. En gång föreslog Dick att hon skulle ta hans oljekläder, därför att hennes regnrock inte var stort bättre än papper i en sådan storm. Men hon fnös ut sin egenvilja så eftertryckligt, att han ägnade sig uteslutande åt sin pipa, tills hon knöt ihop tältflikarna utanför och plaskade i väg utåt den översvämmade marken.

»Tror du hon gör'et?» Dicks uppsyn stod i strid med hans likgiltiga ton.

»Gör'et? Om hon kan hålla sig uppe för stormen tills hon kommer till förrådshuset, så kan du lita på att hon blir splitter galen av köld och elände. Gör'et? Lamslagen och virrig, det är vad hon blir. Du vet hur det är, Dick, för du har gått i storm omkring Cap Horn. Du vet vad det vill säga att ligga ute på ett märsegelsrå i så'nt här väder och kämpa med isbark och snö och frusen segelduk, tills man är färdig att släppa alltsammans och börja gråta som en barnunge. Hämta kläder? Hon ska inte se om det är kjolar eller vaskpanna eller tekittel hon har framför sig.»

»Det kanske var orätt att låta henne gå då?»

»Visst inte. Gud hjälpe mig, Dick, hade hon inte gjort det här tältet till ett litet helvete för oss under hela den återstående delen av färden, om vi inte hade låtit henne gå. Felet är det, att hon har fått för mycket kurage. Men det här ska väl skruva ner det en smula.»

»Ja, hon är alldeles för morsk», medgav Dick. [72] »Men duktig är hon i alla fall. Förbaskat galet av henne att ge sig ut på en så'n här färd, men jag tycker ändå mycket bättre om henne än om den där sortens kvinnor, som ständigt se ut som 'ta-mig-på- armen-och-bär-mig'! Hon är av samma gry som våra mödrar, Tommy, så du får väl ha överseende med hennes morskhet. Behövs en duktig kvinna för att föda en duktig man. Ingen suger mannamod från ett modersbröst som tillhör en pjäskig kvinna. En ko kan aldrig föda en tiger.»

"And when they're unreasonable we've got to put up with it, eh?"

"The proposition. A sharp sheath-knife cuts deeper on a slip than a dull one; but that's no reason for to hack the edge off over a capstan bar."

"All right, if you say so, but when it comes to woman, I guess I'll take mine with a little less edge."

"What do you know about it?" Dick demanded.

"Some." Tommy reached over for a pair of Molly's wet stockings and stretched them across his knees to dry.

Dick, eying him querulously, went fishing in her hand satchel, then hitched up to the front of the stove with divers articles of damp clothing spread likewise to the heat.

"Thought you said you never were married?" he asked.

"Did I? No more was I--that is--yes, by Gawd! I was. And as good a woman as ever cooked grub for a man."

"Slipped her moorings?" Dick symbolized infinity with a wave of his hand.

"Ay."

"Childbirth," he added, after a moment's pause.

The beans bubbled rowdily on the front lid, and he pushed the pot back to a cooler surface. After that he investigated the biscuits, tested them with a splinter of wood, and placed them aside under cover of a damp cloth. Dick, after the manner of his kind, stifled his interest and waited silently.

"A different woman to Molly. Siwash."

Dick nodded his understanding. - "Not so proud and wilful, but stick by a fellow through thick and thin. Sling a paddle with the next and starve as contentedly as Job. Go for'ard when the sloop's nose was more often under than not, and take in sail like a man. Went prospecting once, up Teslin way, past Surprise Lake and the Little Yellow-Head. Grub gave out, and we ate the dogs. Dogs gave out, and we ate harnesses, moccasins, and furs. Never a whimper; never a pick-me-up-and-carry-me. Before we went she said look out for grub, but when it happened, never a I-told-you-so. 'Never mind, Tommy,' she'd say, day after day, that weak she could bare lift a snow-shoe and her feet raw with the work. 'Never mind. I'd sooner be flat-bellied of hunger and be your woman, Tommy, than have a *potlach* every day and be Chief George's *klooch*.' George was chief of the Chilcoots, you know, and wanted her bad.

»Och när de ä' oresonliga, ska vi bara ha fördrag med dem, eller vad?»

»Det vore nog bäst. En skarp slidkniv skär djupare sår än en slö — men det är inte något skäl för att man skulle hacka bort eggen på den.»

»Det kan du nog ha rätt i, men blir det fråga om kvinnfolk, så tror jag nog att jag vill ha en som är litet mindre vass.»

»Vad kan du veta om det?» frågade Dick.

»Något ändå.» Tommy sträckte sig efter ett par av Mollys våta strumpor och slätade ut dem över sina knän, för att de skulle torka.

Dick såg på honom med retlig min och gick sedan och grävde i hennes nattsäck, varur han fiskade upp åtskilliga fuktiga klädespersedlar, som han bredde ut till torkning i hettan från spiseln.

»Vill minnas du har sagt, att du aldrig har varit gift?» sade han.

»Har jag? Nå, det har jag då inte heller — det vill säga — jo, så sannerligen har jag inte det! Och det med en så präktig kvinna, som någonsin har lagat mat åt en man.»

»Släppte moringarna och drev ut?» Dick gjorde en åtbörd som skulle symbolisera oändliga vidder.

»Ja... I barnsbörd», tillade Tommy efter ett par ögonblicks tystnad.

Bönorna kokade för häftigt på det främre spiselhålet, och han måste flytta pannan på en lugnare plats. Sedan såg han efter sina skorpor, provade dem med en trästicka och ställde dem åt sidan, sedan han hade täckt över dem med en fuktig handduk. Som det anstod en karl av hans sort lade Dick band på sitt livliga intresse och väntade tyst.

»Helt annan kvinna det än Molly. Av Siwashstam, ser du.»

Dick nickade till tecken att han förstod. - »Inte så stolt och viljekraftig, men trofast i lust och nöd. Skötte åran så bra som någon och svälte lika tåligt som Job. Gick i fören, då den oftare var under än över vattnet, och tog in seglet så raskt som en karl. Var med på en guldsökningstur en gång uppåt Teslinhållet, förbi Surprise Lake och Little Yellow-Head. Födan tog slut, och vi åto hundarna. Hundarna togo slut, och vi åto seltyg, mockasiner och pälsskinn. Men aldrig en klagan, aldrig en enda min som sa' 'tag-mig-på-armen-och-bär-mig'. Innan vi begåvo oss av hade hon sagt, att jag borde se mig om efter mera proviant, men när vi sedan voro utan, sa' hon inte: 'vad-var-det-jag-sa?' en enda gång. 'Det gör detsamma, Tommy', sa' hon dag efter dag, fastän hon var så klen att hon knappt kunde lyfta en snösco och hennes fötter voro flådda av ansträngning. 'Det gör ingenting alls. Jag vill hellre torka ihop av hunger och vara din, Tommy, än jag ville ha *potlach* varenda dag och vara hövdingen Georges *klooch*.' George var hövding för Chilcatfolket, ser du, och han ville fasligt gärna ha henne.

"Great days, those. Was a likely chap myself when I struck the coast. Jumped a whaler, the *Pole Star*, at Unalaska, and worked my way down to Sitka on an otter hunter. Picked up with Happy Jack there--know him?"

"Had charge of my traps for me," Dick answered, "down on the Columbia. Pretty wild, wasn't he, with a warm place in his heart for whiskey and women?"

"The very chap. Went trading with him for a couple of seasons--*hooch*, and blankets, and such stuff. Then got a sloop of my own, and not to cut him out, came down Juneau way. That's where I met Killisnoo; I called her Tilly for short. Met her at a squaw dance down on the beach. Chief George had finished the year's trade with the Sticks over the Passes, and was down from Dyea with half his tribe. No end of Siwashes at the dance, and I the only white. No one knew me, barring a few of the bucks I'd met over Sitka way, but I'd got most of their histories from Happy Jack.

"Everybody talking Chinook, not guessing that I could spit it better than most; and principally two girls who'd run away from Haine's Mission up the Lynn Canal. They were trim creatures, good to the eye, and I kind of thought of casting that way; but they were fresh as fresh-caught cod. Too much edge, you see. Being a new-comer, they started to twist me, not knowing I gathered in every word of Chinook they uttered.

"I never let on, but set to dancing with Tilly, and the more we danced the more our hearts warmed to each other. 'Looking for a woman,' one of the girls says, and the other tosses her head and answers, 'Small chance he'll get one when the women are looking for men.' And the bucks and squaws standing around began to grin and giggle and repeat what had been said. 'Quite a pretty boy,' says the first one. I'll not deny I was rather smooth-faced and youngish, but I'd been a man amongst men many's the day, and it rankled me. 'Dancing with Chief George's girl,' pipes the second. 'First thing George'll give him the flat of a paddle and send him about his business.' Chief George had been looking pretty black up to now, but at this he laughed and slapped his knees. He was a husky beggar and would have used the paddle too.

"'Who's the girls?' I asked Tilly, as we went ripping down the centre in a reel. And as soon as she told me their names I remembered all about them from Happy Jack. Had their pedigree down fine--several things he'd told me that not even their own tribe knew. But I held my hush, and went on courting Tilly, they a-casting sharp remarks and everybody roaring. 'Bide a wee, Tommy,' I says to myself; 'bide a wee.'

"And bide I did, till the dance was ripe to break up, and Chief George had brought a paddle all ready for me. Everybody was on the lookout for mischief when we stopped; but I marched, easy as you please, slap into the thick of them. The Mission girls cut me up something clever, and for all I was angry I had to set my teeth to keep from laughing. I turned upon them suddenly.

Stora dagar det där. Var nog en duktig pojke, när jag kom till kusten. Smet ifrån en valfångare, *Pole Star*, i Unalaska och strävade mig ner till Sitka med en utterjägare. Där slog jag mig ihop med Lycko-Jack — känner du honom?»

»Hade uppsyn över mina fällor därnere i Columbia», svarade Dick. »Ganska vildsint krabat, eller hur? Och varmt hjärta för whisky och för kvinnor?»

»Just han. Handlade tillsammans med honom i ett par säsonger — *hooch* och filter och mera sådant. Se'n skaffade jag mig egen slup, och för att inte gå i vägen för honom, gav jag mig av nedåt Juneauhållet. Det var där jag träffade på Killisnoo — för korthetens skull kallade jag henne Tilly. Råkade henne vid en indiansk danstillställning nere vid stranden. Hövdingen George hade för året avslutat sina affärer med Sticksfolket på andra sidan passen, och han hade kommit ner från Dyea med halva sin stam. Myllrade av siwasher vid dansen, och jag var den ende vite. Ingen kände mig, utom ett par av de unga männen, som jag hade träffat bortåt Sitkahållet, men jag hade hört mycket talas om dem av Lycko-Jack.

Allesammans talade Chinookspråket, men hade ingen aning om att jag kunde babbla det bättre än de flesta — i synnerhet ett par flickor, som hade kommit från Haines Missions uppåt Lynn Canal. Det var ett par smånta töser, behagliga att se på, och det var nära att jag hade slagit mig ut för dem. Men de voro så pigga till humöret som ett par nyfångade [75]torskar — alldeles för skarpa i eggen, förstår du. Eftersom jag var nykomling, började de göra narr av mig utan att veta, att jag begrep vartenda ord de sade.

Jag låtsade om ingenting och började dansa med Tilly, och ju längre vi dansade, desto varmare blev vi om hjärtat. 'Han ser sig visst om efter en flicka', sa' den ena av missionsflickorna, och den andra knuckte på huvudet och svarade: 'Det sitter nog åt att han får någon, när flickorna se sig om efter gossar.' Alla de unga karlarna och kvinnorna, som stodo omkring, började nu att flina och fnittra och upprepa vad som sagts. 'Det är en vacker gosse', sa' den första. Jag vill inte neka för att jag var len i hyn och såg pojkaktig ut, men jag hade varit en karl som andra i mången god dag, så att det retade mig. 'Dansar med hövdingens flicka', fnittrade den andra, 'jag tänker att han, George, ger honom ett slag med flata åran och skickar honom dit han hör.' Hövdingen hade förut sett dystert ut hela tiden, men nu skrattade han och slog sig på knäna. Han var en rå krabat och kunde nog ha begagnat åran.

'Vad är det där för flickor?' frågade jag Tilly, medan vi svängde om i dansen. Och så snart hon hade sagt deras namn, kom jag ihåg allt vad jag hade hört om dem av Lycko-Jack. Hela deras krönika i minsta detalj — många saker, som inte ens deras egna anförvanter kände till. Men jag höll mig tyst och fortfor att slå mig ut för Tilly, medan de bägge flickorna allt emellanåt slängde ut skarpa ord och alla de andra skrattade. 'Vänta litet, Tommy', sade jag till mig själv, 'vänta litet.'

[76]Och jag väntade tills laget var färdigt att bryta upp, och jag såg, att George hade skaffat sig en åra för att ha till hands för min räkning. Alla beredde sig på krakel efter dansen. Men jag gick in midt i högen, så obesvärad som aldrig det. Missionsflickorna slängde åt mig något kvickt, och hur ond jag än var, måste jag bita mig i läppen för att inte skratta. Så vände jag mig plötsligt emot dem.

"Are you done?" I asked.

"You should have seen them when they heard me spitting Chinook. Then I broke loose. I told them all about themselves, and their people before them; their fathers, mothers, sisters, brothers--everybody, everything. Each mean trick they'd played; every scrape they'd got into; every shame that'd fallen them. And I burned them without fear or favor. All hands crowded round. Never had they heard a white man sling their lingo as I did. Everybody was laughing save the Mission girls. Even Chief George forgot the paddle, or at least he was swallowing too much respect to dare to use it.

"But the girls. 'Oh, don't, Tommy,' they cried, the tears running down their cheeks. 'Please don't. We'll be good. Sure, Tommy, sure.' But I knew them well, and I scorched them on every tender spot. Nor did I slack away till they came down on their knees, begging and pleading with me to keep quiet. Then I shot a glance at Chief George; but he did not know whether to have at me or not, and passed it off by laughing hollowly.

"So be. When I passed the parting with Tilly that night I gave her the word that I was going to be around for a week or so, and that I wanted to see more of her. Not thick-skinned, her kind, when it came to showing like and dislike, and she looked her pleasure for the honest girl she was. Ay, a striking lass, and I didn't wonder that Chief George was taken with her.

"Everything my way. Took the wind from his sails on the first leg. I was for getting her aboard and sailing down Wrangel way till it blew over, leaving him to whistle; but I wasn't to get her that easy. Seems she was living with an uncle of hers--guardian, the way such things go--and seems he was nigh to shuffling off with consumption or some sort of lung trouble. He was good and bad by turns, and she wouldn't leave him till it was over with. Went up to the tepee just before I left, to speculate on how long it'd be; but the old beggar had promised her to Chief George, and when he clapped eyes on me his anger brought on a hemorrhage.

"Come and take me, Tommy,' she says when we bid good-by on the beach. 'Ay,' I answers; 'when you give the word.' And I kissed her, white-man- fashion and lover-fashion, till she was all of a tremble like a quaking aspen, and I was so beside myself I'd half a mind to go up and give the uncle a lift over the divide.

"So I went down Wrangel way, past St. Mary's and even to the Queen Charlottes, trading, running whiskey, turning the sloop to most anything. Winter was on, stiff and crisp, and I was back to Juneau, when the word came. 'Come,' the beggar says who brought the news. 'Killisnoo say, "Come now."' 'What's the row?' I asks. 'Chief George,' says he. '*Potlach*. Killisnoo, makum *klooch*.'

"Ay, it was bitter--the Taku howling down out of the north, the salt water freezing quick as it struck the deck, and the old sloop and I hammering into the teeth of it for a hundred miles to Dyea. Had a Douglass Islander for crew when I started, but midway up he was washed over from the bows. Jibed all over and crossed the course three times, but never a sign of him."

'Ha ni slutat nu?' frågade jag på deras språk. Du skulle ha sett deras min, när de hörde mig tala Chinookspråket. Och nu öppnade jag min vältalighets slussar. Jag talade om allt vad jag visste om dem själva och om hela deras släkt — om deras fäder och mödrar och systrar och bröder — talade om allting om varenda en. Vartenda dåligt streck de hade gjort sig skyldiga till, varenda knipa de hade befunnit sig i, varenda skamfläck de hade ådragit sig. Skamfilade dem utan fruktan och utan barmhärthet. Alle man samlades omkring oss. Aldrig hade de hört en vit man så slängd i deras rotvälksa som jag. Allesammans skrattade utom de bägge missionsflickorna. Hövdingen George glömde till och med bort åran, eller åtminstone hade han fått för stor respekt för mig för att komma sig för med att använda den.

Och flickorna! 'Var tyst, Tommy!' ropade de och tårarna strömmade utför deras kinder. 'Å, var så snäll och var tyst. Vi ska vara så snälla. Det är alldeles säkert, Tommy, det kan ni lita på.' Men jag kände dem nu och skonade inte en enda öm punkt hos dem. Och jag höll inte upp, förrän de föllo på sina bara knän och tiggde och bad att jag skulle vara tyst. Jag sneglade på hövdingen George, men han [77]tycktes inte veta, om han skulle våga sig på mig eller inte, så att han bara skrattade bort alltsammans.

Så var det. Och när jag skildes från Tilly den kvällen, gav jag henne mitt ord på att jag skulle komma igen om en vecka eller så, och jag sa' att jag då ville träffa henne. De ä' just inte tjockhudade, hennes släkte, när det gäller att visa tycke eller motvilja, och hon såg så förnöjd ut, den redliga själen. Ja, hon var en präktig flicka, och jag undrar visst inte på att hövdingen var förtjust i henne.

Allt gick bra för mig. Tog vinden från hans segel vid första kryssning. Ville helst ta henne ombord och segla nedåt Wrangelhålet, tills värsta stormen hade rasat över och George hade lugnat sig, men jag skulle inte få henne så lätt. Hon bodde hos en farbror — hennes beskyddare, så godt det nu gick för sig — och han höll på att stryka med i lungsot eller någon annan sorts långsam sjukdom. Var än bättre och än sämre, och hon ville inte överge honom förrän det blev slut. Gick upp till dem strax innan jag skulle resa för att se efter hur länge det kunde dröja. Men den gamle kanaljen hade lovat henne åt hövdingen, och när han fick se mig, blev han så arg, att han fick ett anfall av lungblödning.

'Kom och tag mig, Tommy', sade hon, när vi togo avsked av varandra nere vid stranden. 'Ja, så snart du ger mig bud', svarade jag. Och jag kysste henne på vitmansmanér och på älskaremanér, tills hon skalv som ett asplöv, och jag var så utom mig, att jag nära på hade lust att gå upp och hjälpa farbrodern över gränsen till en annan värld.

Nå, jag gav mig åt Wrangelhålet, förbi S:t Marys [78]och ända till Drottning Charlottas land, och jag handlade och fraktade whisky och använde min slup på alla tänkbara sätt. Så kom vintern, sträng och bister, och jag var tillbaka vid Juneau, när budet kom. 'Kom', sa' budbäraren hon hade skickat, 'Killisnoo säger: Kom nu!' — 'Vad står på?' frågade jag. 'Hövdingen George', svarade han. 'Potlach. Han göra Killisnoo till sin *klooch*.'

Ja, det var bistert vinterväder. Nordanstormen tjöt, saltvattnet frös till is så snart det slog upp på däck, och den gamla slupen och jag strävade framåt på det viset de hundra milen till Dyea. Hade en öbo från Douglass till båtkarl, då jag gav mig av, men då vi va' halvvägs, spolades han överbord. Kryssade av och an på platsen tre gånger, men såg aldrig en skymt av honom.»

"Doubled up with the cold most likely," Dick suggested, putting a pause into the narrative while he hung one of Molly's skirts up to dry, "and went down like a pot of lead."

"My idea. So I finished the course alone, half-dead when I made Dyea in the dark of the evening. The tide favored, and I ran the sloop plump to the bank, in the shelter of the river. Couldn't go an inch further, for the fresh water was frozen solid. Halyards and blocks were that iced up I didn't dare lower mainsail or jib. First I broached a pint of the cargo raw, and then, leaving all standing, ready for the start, and with a blanket around me, headed across the flat to the camp. No mistaking, it was a grand layout. The Chilcats had come in a body--dogs, babies, and canoes--to say nothing of the Dog-Ears, the Little Salmon, and the Missions. Full half a thousand of them to celebrate Tilly's wedding, and never a white man in a score of miles.

"Nobody took note of me, the blanket over my head and hiding my face, and I waded knee deep through the dogs and youngsters till I was well up to the front. The show was being pulled off in a big open place among the trees, with great fires burning and the snow moccasin-packed as hard as Portland cement. Next me was Tilly, beaded and scarlet-clothed galore, and against her Chief George and his head men. The shaman was being helped out by the big medicines from the other tribes, and it shivered my spine up and down, the deviltries they cut. I caught myself wondering if the folks in Liverpool could only see me now; and I thought of yellow-haired Gussie, whose brother I licked after my first voyage, just because he was not for having a sailorman courting his sister. And with Gussie in my eyes I looked at Tilly. A rum old world, thinks I, with man a-stepping in trails the mother little dreamed of when he lay at suck.

"So be. When the noise was loudest, walrus hides booming and priests a-singing, I says, 'Are you ready?' Gawd! Not a start, not a shot of the eyes my way, not the twitch of a muscle. 'I knew,' she answers, slow and steady as a calm spring tide. 'Where?' 'The high bank at the edge of the ice,' I whispers back. 'Jump out when I give the word.'

"Did I say there was no end of huskies? Well, there was no end. Here, there, everywhere, they were scattered about,--tame wolves and nothing less. When the strain runs thin they breed them in the bush with the wild, and they're bitter fighters. Right at the toe of my moccasin lay a big brute, and by the heel another. I doubled the first one's tail, quick, till it snapped in my grip. As his jaws clipped together where my hand should have been, I threw the second one by the scruff straight into his mouth. 'Go!' I cried to Tilly.

"You know how they fight. In the wink of an eye there was a raging hundred of them, top and bottom, ripping and tearing each other, kids and squaws tumbling which way, and the camp gone wild. Tilly'd slipped away, so I followed. But when I looked over my shoulder at the skirt of the crowd, the devil laid me by the heart, and I dropped the blanket and went back.

»Blev säkert genast stel av köld», avbröt Dick, i det han hängde upp en av Mollys kjolar på tork, »och då sjönk han, förstås, som en blyklump.»

»Tänker det. Nå, jag avslutade sedan färden ensam, men jag var halvdöd när jag kom till Dyea en mörk kväll. Tidvattnet var gynnsamt och jag styrde slupen rakt på strandbanken utmed floden. Kunde inte gå en tum längre, för sötvattnet var hårdt fruset. Fall och block va' så fulla av is, att jag varken vågade ta ner storsegel eller klyvare. Först slog jag upp en kutting av lasten, och sedan lät jag allt vara som det var, färdigt att skjuta ut, varefter jag svepte en filt om mig och styrde kurs över slätten bort till lägret. Kan man tänka sig, där var stort gästabud. Alla från Chilcat hade kommit i samlad trupp — med hundar, småbarn och kanoter — för att nu inte [79]tala om 'Hundöronen' och dem från Little Salmons och Missions. Där hade samlats drygt ett halvt tusental infödingar för att fira Tillys bröllop, och där fanns inte en vit man på tjugu mils avstånd.

Ingen tog vidare notis om mig, för jag hade svept filten om huvudet, så att mitt ansikte var dolt, och jag vadade upp ända till knäna bland hundar och ungar, tills jag kom ända fram till förgrunden. Festen försiggick på en stor öppen plats mellan träden; där brann väldiga eldar, och snön var tilltrampad av mockasiner så att den var hård som cement. Närmast mig stod Tilly, prydd med pärlor och scharlakanstyg, och midt emot henne stodo hövdingen och hans förnämligaste män. Shamanen hade de stora medicinmännen ur de andra stammarna till hjälp, och jag ryste ända in i märgen åt allt det sattyg de förehade. Jag överraskade mig själv med att undra, vad folket i Liverpool skulle säga, om de kunde se mig i den stunden; och jag tänkte på den ljushåriga Gossie, vars bror jag klådde upp efter min första resa, därför att han inte tyckte om att en sjöman slog sig ut för hans syster. Och med Gossie i mina tankar såg jag på Tilly. Det är allt en underlig gammal värld, tänkte jag, för man kommer nog in på vägar, som ens mor aldrig kunde drömma om, när hon hade en vid sitt bröst.

Ja, så var det. Och när larmet var som värst, när valrosshudarna dunkade och prästerna sjöngo, sade jag till Tilly: 'Är du färdig?' Du gode Gud! Inte en sprittning i hennes kropp, inte ett ögonkast åt mitt håll, inte en enda rörelse. 'Jag visste du skulle komma', svarade hon långsamt och lugnt som [80]ett stilla vårflöde. 'Var?!' — 'Vid den höga strandbanken strax invid isranden', viskade jag. 'Ge dig av när jag säger till.'

Har jag sagt att där fanns varghundar i massa? De voro verkligen otaliga. Här och där — överallt såg man dem — tama vargar och ingenting annat. När ätten blir för fåtalig, para de sig med sina vilda anförvanter i skogarna, och de ä' vilda slagskämpar. Alldeles framför tåpetsen på min mockasin låg ett av dessa stora odjur och tätt bakom hälen ett annat. Jag grep hastigt om den främstes svans, så att det knäckte till i den, och när hans käkar slogos ihop där min hand skulle ha funnits, hade jag huggit den andre i nackskinnet och slängde honom rakt i gapet på kamraten. 'Nu!' ropade jag till Tilly.

Du vet hur dessa hundar slåss. Inom ett par ögonblick hade minst ett hundratal rusat ihop hals över huvud, morrade, beto, revo och sleto i varandra. Barn och kvinnor tumlade om varandra, hela lägret råkade i det vildaste kaos. Tilly hade givit sig av och jag följde efter. Men då jag kom ut ur röran och såg mig om över axeln, fick den onde makt med mig, och jag kastade av mig filten och vände tillbaka igen.

"By then the dogs'd been knocked apart and the crowd was untangling itself. Nobody was in proper place, so they didn't note that Tilly'd gone. 'Hello,' I says, gripping Chief George by the hand. 'May your potlach-smoke rise often, and the Sticks bring many furs with the spring.'

"Lord love me, Dick, but he was joyed to see me,--him with the upper hand and wedding Tilly. Chance to puff big over me. The tale that I was hot after her had spread through the camps, and my presence did him proud. All hands knew me, without my blanket, and set to grinning and giggling. It was rich, but I made it richer by playing unbeknowing.

"'What's the row?' I asks. 'Who's getting married now?'

"'Chief George,' the shaman says, ducking his reverence to him.

"'Thought he had two *klooches*.'

"'Him takum more,--three,' with another duck.

"'Oh!' And I turned away as though it didn't interest me.

"But this wouldn't do, and everybody begins singing out, 'Killisnoo! Killisnoo!'

"'Killisnoo what?' I asked.

"'Killisnoo, *klooch*, Chief George,' they blathered. 'Killisnoo, *klooch*.'

"I jumped and looked at Chief George. He nodded his head and threw out his chest.

"'She'll be no *klooch* of yours,' I says solemnly. 'No *klooch* of yours,' I repeats, while his face went black and his hand began dropping to his hunting-knife.

"'Look!' I cries, striking an attitude. 'Big Medicine. You watch my smoke.'

"I pulled off my mittens, rolled back my sleeves, and made half-a-dozen passes in the air.

"'Killisnoo!' I shouts. 'Killisnoo! Killisnoo!'

"I was making medicine, and they began to scare. Every eye was on me; no time to find out that Tilly wasn't there. Then I called Killisnoo three times again, and waited; and three times more. All for mystery and to make them nervous. Chief George couldn't guess what I was up to, and wanted to put a stop to the foolery; but the shamans said to wait, and that they'd see me and go me one better, or words to that effect. Besides, he was a superstitious cuss, and I fancy a bit afraid of the white man's magic.

Man hade nu piskat hundarna ifrån varandra och människovimlet höll på att reda ut sig. Ingen var på sin rätta plats, och därför lade de inte märke till att Tilly var borta. 'Hallå!' sade jag och fattade hövdingens hand. 'Må röken från din *potlach* ofta höja sig mot skyn, och må Sticks bringa dig många pälsskinn i vår!'

Gud förbarme sig, Dick, vad han var belåten att [81] se mig där! Nu var det ju han som flöt ovanpå och firade bröllop med Tilly. Kunde ordentligt brösta sig inför mig. Talet att jag var ivrig att få henne hade spridit sig över alla lägren, och min därvaro gjorde honom stolt i hågen. Alla kände igen mig, nu då jag hade kastat av mig filten, och alla började fnittra och fnysa. Det var ju rasande roligt, och jag gjorde det ännu roligare genom att låtsa mig vara okunnig om vad som var på färde.

'Vad står nu på?' frågade jag. 'Vem är det som firar bröllop här?'

'Hövdingen George', svarade shamanen och gjorde en djup bugning för denne.

'Trodde att han hade två *klooches* förut.'

'Men han ta fler — ha tre.' En ny bugning för hövdingen

'Jaså!' Jag vände mig bort, som om det inte intresserade mig alls. Men det hjälpte inte, ty nu började alla skrika med en mun: 'Killisnoo! Killisnoo!'

'Killisnoo — nå, vad är det med henne?' frågade jag.

'Killisnoo *klooch* åt hövdingen George', babblade de, 'Killisnoo *klooch*.'

Jag ryckte till och såg på hövdingen George. Han nickade och kråmade sig.

'Hon kommer inte att bli din *klooch*', förklarade jag högtidligt. 'Hon blir aldrig din *klooch*', upprepade jag, medan han blev alldeles svart i ansiktet och började famla efter sin jaktkniv.

'Se hit!' skrek jag och intog en imponerande ställning. 'Stort trolleri. Pass på, ska ni få se.' Jag drog av mina vantar, kavlade upp ärmarna och gjorde åtskilligt hokusfokus i luften.

[82] 'Killisnoo!' ropade jag. 'Killisnoo! Killisnoo!'

Jag skulle alltså trolla, och de började bli rädda. Alla höllo ögonen fästade på mig; ingen hade tid att upptäcka att inte Tilly var där. Så ropade jag Killisnoo om igen tre gånger och väntade litet, ropade sedan tre gånger till. Alltsammans bara för att göra saken mystisk och för att de skulle bli nervösa. Hövdingen George kunde inte alls förstå vad jag förhade, och han ville att det skulle sättas stopp för mina galenskaper. Men shamanerna sade att man skulle vänta och att de nog skulle ha ögonen öppna och hålla efter mig, eller någonting i den vägen. Och för resten var han en vidskeplig krake och, som jag tror, en smula rädd för den vite mannens trollkunnighet.

"Then I called Killisnoo, long and soft like the howl of a wolf, till the women were all a-tremble and the bucks looking serious.

"'Look!' I sprang for'ard, pointing my finger into a bunch of squaws--easier to deceive women than men, you know. 'Look!' And I raised it aloft as though following the flight of a bird. Up, up, straight overhead, making to follow it with my eyes till it disappeared in the sky.

"'Killisnoo,' I said, looking at Chief George and pointing upward again. 'Killisnoo.'

"So help me, Dick, the gammon worked. Half of them, at least, saw Tilly disappear in the air. They'd drunk my whiskey at Juneau and seen stranger sights, I'll warrant. Why should I not do this thing, I, who sold bad spirits corked in bottles? Some of the women shrieked. Everybody fell to whispering in bunches. I folded my arms and held my head high, and they drew further away from me. The time was ripe to go. 'Grab him,' Chief George cries. Three or four of them came at me, but I whirled, quick, made a couple of passes like to send them after Tilly, and pointed up. Touch me? Not for the kingdoms of the earth. Chief George harangued them, but he couldn't get them to lift a leg. Then he made to take me himself; but I repeated the mummary and his grit went out through his fingers.

"'Let your shamans work wonders the like of which I have done this night,' I says. 'Let them call Killisnoo down out of the sky whither I have sent her.' But the priests knew their limits. 'May your *klooches* bear you sons as the spawn of the salmon,' I says, turning to go; 'and may your totem pole stand long in the land, and the smoke of your camp rise always.'

"But if the beggars could have seen me hitting the high places for the sloop as soon as I was clear of them, they'd thought my own medicine had got after me. Tilly'd kept warm by chopping the ice away, and was all ready to cast off. Gawd! how we ran before it, the Taku howling after us and the freezing seas sweeping over at every clip. With everything battened down, me a-steering and Tilly chopping ice, we held on half the night, till I plumped the sloop ashore on Porcupine Island, and we shivered it out on the beach; blankets wet, and Tilly drying the matches on her breast.

"So I think I know something about it. Seven years, Dick, man and wife, in rough sailing and smooth. And then she died, in the heart of the winter, died in childbirth, up there on the Chilcat Station. She held my hand to the last, the ice creeping up inside the door and spreading thick on the gut of the window. Outside, the lone howl of the wolf and the Silence; inside, death and the Silence. You've never heard the Silence yet, Dick, and Gawd grant you don't ever have to hear it when you sit by the side of death. Hear it? Ay, till the breath whistles like a siren, and the heart booms, booms, booms, like the surf on the shore.

Så ropade jag: 'Killisnoo!' så långdraget och sjungande som vargens tjut — och alla kvinnorna skälvde och alla männen hade fått en allvarlig uppsyn.

'Se!' Jag tog ett språng framåt och vinkade åt en hop squaws — du vet, att det går lättare att lura kvinnor än män. 'Se!' Jag lyfte mitt finger och pekade uppåt luften, som om jag visade på en flygande fågel. Uppåt — uppåt — rakt över mitt huvud låtsade jag följa den med ögonen, tills den försvann uppe i skyn.

'Killisnoo', sade jag och såg på hövdingen George, varefter jag åter pekade uppåt. 'Killisnoo.'

Och Gud hjälpe mig, Dick, gjorde inte min humbug åsyftad verkan. Minst halva antalet av dem såg Tilly försvinna uppe i luften. De hade druckit min whisky i Juneau och sett ändå märkvärdigare syner, det vill jag våga. Varför skulle jag inte kunna göra [83]sådan, jag, som sålde onda andar i korkade flaskor? Somliga av kvinnorna skreko. Alla viskade med varandra. Jag lade armarna i kors över bröstet och höll mitt huvud högt, och de drogo sig längre bort ifrån mig. Nu var det dags för mig att gå. 'Grip honom!' skrek George. Tre eller fyra närmade sig, men jag snurrade hastigt rundt och gjorde ett par hokuspokus och pekade uppåt, som om jag ämnade skicka dem samma väg som Tilly. Röra mig? Nej, inte för allt i världen. Hövdingen höll tal till dem, men han kunde inte förmå dem att lyfta en fot. Så försökte han ta mig själv — men jag upprepade mina konster, och han blev lika rädd han som de andra.

'Må dina shamaner göra lika stora underverk som det jag gjort i kväll', sade jag. 'Må de kalla Killisnoo tillbaka ner ur skyn, dit jag har skickat henne!' Men prästerna visste nog, hur långt deras makt sträckte sig. 'Må dina *klooches* föda dig söner så många som laxens yngel', tillade jag, i det jag vände mig om för att gå, 'och må din totempåle länge stå upprätt i landet och röken från ditt läger aldrig upphöra att stiga mot höjden.'

Men om de kräken hade sett mig ta höga språng för att komma till slupen, så snart jag kom ur sikte för dem, skulle de ha trott, att min trolldom hade verkat på mig själv. Tilly hade under tiden hållit sig varm genom att hacka bort is, och vi lade genast ut. Du må tro att det gick undan med stormen tjutande efter oss och stelnade brottsjöar sopande över båtkanten i varje minut. Med allting skamfilat höllo vi ut på detta sätt halva natten — [84]jag vid styret och Tilly hackande bort is — tills jag satte slupen i land vid Porcupine Island och vi förtöjde vid stranden. Våra filter voro genomvåta och Tilly lät tändstickorna torka vid sitt bröst.

Så jag tänker, att jag känner till kvinnorna, Dick. I sju år levde vi som man och hustru, seglade tillsammans i godt väder och hårdt väder. Men så dog hon, midt i vintern, dog i barnsbörd, däruppe vid Chilcat Station. Hon höll min hand till det sista, medan isen växte inne på dörren och lade sig i ett tjockt lager över fönstret. Utanför vargtjut och för övrigt den ljudlösa tystnaden; innanför döden och tystnaden. Du har inte hört den där tystnaden ännu, Dick, och Gud giv att du inte måtte behöva höra den, medan du sitter vid en dödsbädd. Höra den? Ja, just det — tills man tycker att andedräkten tjuter som en mistlur och hjärtat dunkar och dånar och och slår som en bränning mot stranden...

"Siwash, Dick, but such a woman. White, Dick, white, clear through. Towards the last she says, 'Keep my feather bed, Tommy, keep it always.' And I agreed. Then she opened her eyes, full with the pain. 'I've been a good woman to you, Tommy, and because of that I want you to promise--to promise'--the words seemed to stick in her throat--'that when you marry, the woman be white. No more Siwash, Tommy. I know. Plenty white women down to Juneau now. I know. Your people call you "squaw-man," your women turn their heads to the one side on the street, and you do not go to their cabins like other men. Why? Your wife Siwash. Is it not so? And this is not good. Wherefore I die. Promise me. Kiss me in token of your promise.'

"I kissed her, and she dozed off, whispering, 'It is good.' At the end, that near gone my ear was at her lips, she roused for the last time. 'Remember, Tommy; remember my feather bed.' Then she died, in childbirth, up there on the Chilcat Station."

The tent heeled over and half flattened before the gale. Dick refilled his pipe, while Tommy drew the tea and set it aside against Molly's return.

And she of the flashing eyes and Yankee blood? Blinded, falling, crawling on hand and knee, the wind thrust back in her throat by the wind, she was heading for the tent. On her shoulders a bulky pack caught the full fury of the storm. She plucked feebly at the knotted flaps, but it was Tommy and Dick who cast them loose. Then she set her soul for the last effort, staggered in, and fell exhausted on the floor.

Tommy unbuckled the straps and took the pack from her. As he lifted it there was a clanging of pots and pans. Dick, pouring out a mug of whiskey, paused long enough to pass the wink across her body. Tommy winked back. His lips pursed the monosyllable, "clothes," but Dick shook his head reprovingly. "Here, little woman," he said, after she had drunk the whiskey and straightened up a bit.

"Here's some dry togs. Climb into them. We're going out to extra-peg the tent. After that, give us the call, and we'll come in and have dinner. Sing out when you're ready."

"So help me, Dick, that's knocked the edge off her for the rest of this trip," Tommy spluttered as they crouched to the lee of the tent.

"But it's the edge is her saving grace." Dick replied, ducking his head to a volley of sleet that drove around a corner of the canvas. "The edge that you and I've got, Tommy, and the edge of our mothers before us."

Hon var en Siwash, Dick, men en sådan kvinna! Vit, så vit, Dick, vit och klar alltigenom. Då det led mot slutet, sade hon: 'Behåll min fjäderbolster, Tommy, behåll den alltid.' Jag lovade det. Och så slog hon upp sina ögon, fulla av smärta. 'Jag har varit dig en bra hustru, Tommy, och därför vill jag, att du skall lova — du skall lova...' — orden tycktes knappast kunna tränga över hennes läppar — 'att när du gifter dig, skall du ta en vit kvinna till hustru. Ingen Siwash mera, Tommy. Jag vet. Finns fullt med vita kvinnor nu nere vid Juneau. Å, jag vet. Ditt folk kallar dig 'squaw-man', din stams kvinnor vända huvudet åt sidan, när de möta dig på gatan, och du kan inte gå till deras hus som andra män. [85]Varför? Din hustru är en Siwash. Är det inte så? Och det är inte bra. Därför dör jag. Ge mig ditt löfte. Kyss mig till tecken att du lovar.'

Jag kysste henne och hon slumrade in, viskande: 'Det är bra.' I de allra sista ögonblicken, då jag höll mitt öra intill hennes läppar, vaknade hon upp ännu en gång. 'Kom ihåg dina löften, Tommy, kom ihåg!' Och så dog hon i barnsbörd däruppe vid Chilcat Station.»

Tältet krängde över och plattade nästan till sig för stormen. Dick stoppade sin pipa på nytt, medan Tommy lagade te och satte det åt sidan på spiseln till Mollys återkomst.

Och hon med de blixtrande ögonen och med yankeebloodet i ådrorna? Förblindad av isregn och storm, vacklande, fallande, krypande på händer och knän, storknande av blåsten, som trängde in i hennes strupe, var hon på återväg till tältet. Den stora packen, som var fastspänd på hennes skuldror, anfölls av stormen med fullt raseri. Hon fingrade matt på de hopknutna dörrskynkena, men det var Tommy och Dick som löste dem och kastade dem åt sidan. Så gjorde hon en sista kraftansträngning, stapplade in och föll utmattad till golvet.

Tommy spände upp remmarna och tog ifrån henne packen. Då han lyfte upp den, hördes ett skrammel av kittlar och pannor. Dick, som höll på att hälla whisky i en mugg, upphörde med detta, medan han blinkade åt kamraten på andra sidan om henne. Tommy blinkade tillbaka. Hans läppar formade ordet: »Kläder!» men Dick skakade förebrående på huvudet.

[86]»Se här, lilla vän», sade han, sedan hon hade druckit whiskyn och kryat till sig en smula. »Här har ni några torra persedlar. Kryp nu i dem. Vi ska gå ut och göra tältet fast litet bättre. Och sedan kan ni ropa på oss, så komma vi in och få middag. Sjung bara ut när ni blir färdig.»

»Gud hjälpe mig, Dick, hoppas jag inte, att det här skall ha slipat eggen av henne för resten av resan», flämtade Tommy, medan de hukade sig ned i lä om tältet.

»Men den eggen är i alla fall det bästa hos henne», svarade Dick, i det han försökte skydda sitt huvud mot en skur isbark, som kom drivande omkring ett av tältets hörn. »Det är samma slags gry som hos dig och mig, Tommy — det gry som fanns hos våra mödrar.»

The Man with the Gash

Jacob Kent had suffered from cupidity all the days of his life. This, in turn, had engendered a chronic distrustfulness, and his mind and character had become so warped that he was a very disagreeable man to deal with. He was also a victim to somnambulic propensities, and very set in his ideas. He had been a weaver of cloth from the cradle, until the fever of Klondike had entered his blood and torn him away from his loom. His cabin stood midway between Sixty Mile Post and the Stuart River; and men who made it a custom to travel the trail to Dawson, likened him to a robber baron, perched in his fortress and exacting toll from the caravans that used his ill-kept roads. Since a certain amount of history was required in the construction of this figure, the less cultured wayfarers from Stuart River were prone to describe him after a still more primordial fashion, in which a command of strong adjectives was to be chiefly noted.

This cabin was not his, by the way, having been built several years previously by a couple of miners who had got out a raft of logs at that point for a grub-stake. They had been most hospitable lads, and, after they abandoned it, travelers who knew the route made it an object to arrive there at nightfall. It was very handy, saving them all the time and toil of pitching camp; and it was an unwritten rule that the last man left a neat pile of firewood for the next comer. Rarely a night passed but from half a dozen to a score of men crowded into its shelter. Jacob Kent noted these things, exercised squatter sovereignty, and moved in. Thenceforth, the weary travelers were mulcted a dollar per head for the privilege of sleeping on the floor, Jacob Kent weighing the dust and never failing to steal the down-weight. Besides, he so contrived that his transient guests chopped his wood for him and carried his water. This was rank piracy, but his victims were an easy-going breed, and while they detested him, they yet permitted him to flourish in his sins.

One afternoon in April he sat by his door,--for all the world like a predatory spider,--marvelling at the heat of the returning sun, and keeping an eye on the trail for prospective flies. The Yukon lay at his feet, a sea of ice, disappearing around two great bends to the north and south, and stretching an honest two miles from bank to bank. Over its rough breast ran the sled-trail, a slender sunken line, eighteen inches wide and two thousand miles in length, with more curses distributed to the linear foot than any other road in or out of all Christendom.

Jacob Kent was feeling particularly good that afternoon. The record had been broken the previous night, and he had sold his hospitality to no less than twenty-eight visitors. True, it had been quite uncomfortable, and four had snored beneath his bunk all night; but then it had added appreciable weight to the sack in which he kept his gold dust. That sack, with its glittering yellow treasure, was at once the chief delight and the chief bane of his existence. Heaven and hell lay within its slender mouth. In the nature of things, there being no privacy to his one-roomed dwelling, he was tortured by a constant fear of theft. It would be very easy for these bearded, desperate-looking strangers to make away with it.

Mannen med ärret.

Jacob Kent hade lidit av snikenhet i hela sitt liv. Det hade i sin tur alstrat en kronisk misstänksamhet hos honom, och hans karaktär och sinnelag hade blivit så förvridna, att han var en ganska obehaglig människa att ha att göra med. Han hade för övrigt också anlag för att gå i sömnen och hade mycket bestämda idéer. Ända från sin barndom hade han arbetat som klädvävare, tills Klondykefebern fick makt med honom och drev honom ur vävstolen. Hans koja stod halvvägs mellan Sixty Mile Post och Stuart River, och de som hade för vana att färdas den vägen till Dawson liknade honom vid en rövarfurste, som satt där i sin borg och fordrade tull av de karavaner, som begagnade sig av hans illa hållna vägar. Och då ett visst mått av rafflande historier behövdes för att skildra denna personlighet, visade de mindre civiliserade vägfarna från Stuart River stor benägenhet att beskriva honom på ett ännu mera primitivt sätt med synnerligen starka adjektiv.

Hyddan var emellertid icke hans; den hade byggts för flera år sedan av ett par guldgrävare, som hade fått ett skogsskifte där på platsen i sin inmutning. De hade alltid visat sig mycket gästvänliga, och även [88] sedan de lämnat platsen brukade resande, som kände till stället, försöka hinna dit före mörkets inbrott. Det var mycket bekvämt, emedan det besparade dem både tid och arbete med att slå läger. Och det var så godt som ett oskrivet lagbud, att den som sist lämnade huset lagade att där fanns ett ordentligt fång bränsle för den nästkommandes räkning. Knappt en enda natt förgick utan att minst ett halvt dussin, kanske till och med ett tjugotal män trängde ihop sig i hyddan för att få tak över huvudet. Jacob Kent lade märke till detta, tillägnade sig en nybyggaes rättigheter och flyttade in. Därefter måste de trötta resenärerna betala honom en dollar var för privilegiet att få sova på golvet. Jacob Kent vägde själv upp guldstoffet och underlät aldrig att stjäla övervikt. Dessutom lagade han så, att hans kortvariga gäster högg hans ved och buro in vatten. Detta var rent prejeri, men hans offer voro medgörliga varelser, och de avskydde honom visserligen, men de lät honom ändå frodas i sina synder.

En eftermiddag i april satt han utanför sin dörr — mest av allt lik en rovgirig spindel — njöt av vårsolens värme och höll utkik efter guldsökareflugor. Nedanför hans fötter låg Yukon som ett ishav, begränsat av två stora krökar åt norr och söder och med drygt ett par mil mellan stränderna. Över flodens stelnade yta gick vägen, en smal tilltrampad linje, aderton tum bred och tvåtusen mil lång, och med flera förbannelser utösta över varje fotsbredd än på någon annan väg inom eller utom kristenheten.

Jacob Kent kände sig särskilt godlynt denna eftermiddag. Ett lysande rekord hade slagits [89] föregående natt, då han sålt sin gästfrihet till icke mindre än tjuguatta gäster. Det hade visserligen varit ganska obekvämt, och fyra hade snarkat nedanför hans koj hela natten, men den pung, vari han förvarade sitt guldstoff, hade också ganska avsevärdt ökat i vikt. Denna pung med dess glimmande, rödgula innehåll var på samma gång hans tillvaros högsta fröjd och dess största pina. Himmel och helvete dvaldes inom dess smala mynning. Det fanns ju intet säkert förvaringsrum i hans enkla bostad med dess enda rum, och i följd därav plågades han av en ständig fruktan för att bli bestulen. Det skulle ju vara mycket lätt för de skäggiga, ruskiga främlingarna att beröva honom hans skatt.

Often he dreamed that such was the case, and awoke in the grip of nightmare. A select number of these robbers haunted him through his dreams, and he came to know them quite well, especially the bronzed leader with the gash on his right cheek. This fellow was the most persistent of the lot, and, because of him, he had, in his waking moments, constructed several score of hiding-places in and about the cabin. After a concealment he would breathe freely again, perhaps for several nights, only to collar the Man with the Gash in the very act of unearthing the sack. Then, on awakening in the midst of the usual struggle, he would at once get up and transfer the bag to a new and more ingenious crypt. It was not that he was the direct victim of these phantasms; but he believed in omens and thought-transference, and he deemed these dream-robbers to be the astral projection of real personages who happened at those particular moments, no matter where they were in the flesh, to be harboring designs, in the spirit, upon his wealth. So he continued to bleed the unfortunates who crossed his threshold, and at the same time to add to his trouble with every ounce that went into the sack.

As he sat sunning himself, a thought came to Jacob Kent that brought him to his feet with a jerk. The pleasures of life had culminated in the continual weighing and reweighing of his dust; but a shadow had been thrown upon this pleasant avocation, which he had hitherto failed to brush aside. His gold-scales were quite small; in fact, their maximum was a pound and a half,--eighteen ounces,--while his hoard mounted up to something like three and a third times that. He had never been able to weigh it all at one operation, and hence considered himself to have been shut out from a new and most edifying coign of contemplation. Being denied this, half the pleasure of possession had been lost; nay, he felt that this miserable obstacle actually minimized the fact, as it did the strength, of possession. It was the solution of this problem flashing across his mind that had just brought him to his feet. He searched the trail carefully in either direction. There was nothing in sight, so he went inside.

In a few seconds he had the table cleared away and the scales set up. On one side he placed the stamped disks to the equivalent of fifteen ounces, and balanced it with dust on the other. Replacing the weights with dust, he then had thirty ounces precisely balanced. These, in turn, he placed together on one side and again balanced with more dust. By this time the gold was exhausted, and he was sweating liberally. He trembled with ecstasy, ravished beyond measure. Nevertheless he dusted the sack thoroughly, to the last least grain, till the balance was overcome and one side of the scales sank to the table. Equilibrium, however, was restored by the addition of a pennyweight and five grains to the opposite side. He stood, head thrown back, transfixed. The sack was empty, but the potentiality of the scales had become immeasurable. Upon them he could weigh any amount, from the tiniest grain to pounds upon pounds. Mammon laid hot fingers on his heart. The sun swung on its westering way till it flashed through the open doorway, full upon the yellow-burdened scales. The precious heaps, like the golden breasts of a bronze Cleopatra, flung back the light in a mellow glow. Time and space were not.

"Gawd blime me! but you 'ave the makin' of several quid there, 'aven't you?"

Jacob Kent wheeled about, at the same time reaching for his double-barrelled shotgun, which stood handy. But when his eyes lit on the intruder's face, he staggered back dizzily. *It was the face of the Man with the Gash!*

Ofta drömde han att det var så, och han vaknade riden av maran. En utvald samling av rövare hemsökte honom i drömmen, och han lärde sig känna igen dem, isynnerhet den bronshyade anföraren med ärret på högra kinden. Denne var den mest påträngande av hela bandet, och för hans skull hade Jakob i vaket tillstånd inrättat en hel mängd olika gömställen inom och utom hyddan. Sedan han så hade gömt sin skatt på nytt ställe, kunde han åter andas fritt, kanske flera dygn, men endast för att helt plötsligt gripa »mannen med ärret» i kragen, just då han höll på att dra fram pungen. Och då han vaknade midt under den vanliga kampen, steg han genast upp och flyttade pungen till ett nytt och mera sinnrikt förvaringsrum. Det var icke så, att han direkt var ett offer för dessa hjärnspöken, men han trodde på förebud och på tankeöverföring, och han ansåg, att dessa drömda rövare voro en astralbild av verkliga människor, som råkade att just i dessa [90]ögonblick — var deras köttsliga varelser än befunne sig — hysa planer på att bemäktiga sig hans guld. Och fortfor att pungslå de olyckliga som kommo över hans tröskel, medan samtidigt hans änsan blev allt större med varje uns guldstoff som hamnade i hans pung.

Medan nu Jacob Kent satt där och solade sig, kom han plötsligt på en tanke, som kom honom att rusa upp med fart. Hans livsglädje hade hittills kulminerat i att oupphörligt väga och väga om guldstoffet: men över denna angenäma sysselsättning hade likväl fallit en skugga, som han hittills ej hade förmått skingra. Hans vågskålar voro helt små. De rymde icke mer än ett och ett halvt skålpund — eller aderton uns — hans skatt belöpte sig till ungefär tre och en tredjedels gång denna vikt. Han hade aldrig varit i stånd att väga alltsammans på en gång och ansåg sig därför ha gått miste om en högst uppbygglig syn. Därigenom att detta förnekats honom hade halva glädjen över vad han ägde gått förlorad — ja, han tyckte att det rent av minskade det faktiska i äganderätten, liksom det minskade styrkan i förnimmelsen av densamma. Men det var lösningen av detta problem, som nyss hade blixtrat fram i hans hjärna och bragt honom så plötsligt på fötter. Han spejade uppmärksam utåt vägen åt bägge hållen. Ingenting syntes till, och så gick han in.

Inom några sekunder hade han röjt av bordet och ställt upp vågskålarna. I den ena lade han stämplade vikter om femton uns och vägde sedan upp dem med guldstoff, varefter han tog bort vikterna och ersatte dem med guldstoff. Där hade han nu precis trettio uns. Så tömde han ihop allt detta på ena sidan och [91]fyllde åter den tömda skålan med stoft ur pungen — och nu var pungen nästan tömd. Jacob Kent badade i svett och skälvde av förtjusning, han var alldeles överlycklig. Han skakade ut alltsammans ur pungen, ända till sista kornet, så att den sista skålen fick övervikt och sjönk ned till bordet. Jämvikten återställdes emellertid medelst en pennyvikt och fem guldkorns överflyttande till den andra skålen. Och där stod han sedan som fastrotad vid golvet och med huvudet tillbakakastat. Pungen var tom, men viktskålarnas användbarhet hade blivit omätlig. Han kunde väga vilket belopp som helst på dem, från och med minsta guldkorn till och med skålpund på skålpund. Mammon grep med brännheta fingrar om hans hjärta. Solen skred vidare på sin väg mot väster, tills dess strålar föllo in genom den öppna dörren och lyste rakt på vågskålarna med deras gyllne börda. De dyrbara stofthögarna återkastade aftonsolens milda glöd likt de gyllne brösten på en Kleopatra av brons. Tid och rum funnos knappast till längre.

»Å, Gud bevare mig — för det där kan ni allt köpa åtskilligt med tuggtobak — eller va'?»

Jacob Kent vände sig häftigt om och sträckte på samma gång ut handen efter dubbelbössan, som stod nära till hands. Men då hans blick föll på inkräktarens ansikte, ryggade han förfärad tillbaka. *Det var mannen med ärret!*

The man looked at him curiously.

"Oh, that's all right," he said, waving his hand deprecatingly. "You needn't think as I'll 'arm you or your blasted dust.

"You're a rum 'un, you are," he added reflectively, as he watched the sweat pouring from off Kent's face and the quavering of his knees.

"W'y don't you pipe up an' say somethin'?" he went on, as the other struggled for breath. "Wot's gone wrong o' your gaff? Anythink the matter?"

"W--w--where'd you get it?" Kent at last managed to articulate, raising a shaking forefinger to the ghastly scar which seamed the other's cheek.

"Shipmate stove me down with a marlin-spike from the main-royal. An' now as you 'ave your figger'ead in trim, wot I want to know is, wot's it to you? That's wot I want to know--wot's it to you? Gawd blime me! do it 'urt you? Ain't it smug enough for the likes o' you? That's wot I want to know!"

"No, no," Kent answered, sinking upon a stool with a sickly grin. "I was just wondering."

"Did you ever see the like?" the other went on truculently.

"No."

"Ain't it a beute?"

"Yes." Kent nodded his head approvingly, intent on humoring this strange visitor, but wholly unprepared for the outburst which was to follow his effort to be agreeable.

"You blasted, bloomin', burgoo-eatin' son-of-a-sea-swab! Wot do you mean, a sayin' the most onsigthly thing Gawd Almighty ever put on the face o' man is a beute? Wot do you mean, you--"

And thereat this fiery son of the sea broke off into a string of Oriental profanity, mingling gods and devils, lineages and men, metaphors and monsters, with so savage a virility that Jacob Kent was paralyzed. He shrank back, his arms lifted as though to ward off physical violence. So utterly unnerved was he that the other paused in the mid-swing of a gorgeous peroration and burst into thunderous laughter.

"The sun's knocked the bottom out o' the trail," said the Man with the Gash, between departing paroxysms of mirth. "An' I only 'ope as you'll appreciate the hoppertunity of consortin' with a man o' my mug. Get steam up in that fire-box o' your'n. I'm goin' to unrig the dogs an' grub 'em. An' don't be shy o' the wood, my lad; there's plenty more where that come from, and it's you've got the time to sling an axe. An' tote up a bucket o' water while you're about it. Lively! or I'll run you down, so 'elp me!"

Den främmande såg nyfiket på honom.

»Å, det är ingen fara», sade han med en lugnande åtbörd. »Ni ska inte tro, att jag vill varken er eller ert usla guld något ondt. — Ni är i alla fall en [92] underlig kurre, ni», tillade han betänksamt, då han såg hur svetten rann nedåt Kents ansikte och hur hans knän skälvde.

»Varför klarar ni inte strupen och säger nå'nting?» fortfor han, då den andre kämpade efter luft. »Har käften gått ur led på er? Eller vad står på?»

»V-v-var har ni fått det?» lyckades Kent slutligen få fram, i det han med skälvande finger pekade på det hemska ärret, som fårade den andres kind.

»En skeppskamrat märkte mig en gång ombord med en märbspik, som han tappade uppifrån bovenbramseglet. Och eftersom ni nu har fått käftamentet i ordning igen, så skulle jag just vilja veta vad mitt ärr kan röra er? Jag skulle vilja veta det, jag — vad angår det er? Gud sig förbarme, gör det *er* något ondt kanske? Eller är det inte tillräckligt vackert för att falla er i smaken? Jag skulle just vilja veta det.»

»Nej, nej», svarade Kent och sjönk ned på en stol med ett matt grin. »Jag undrade bara...»

»Har ni nå'nsin sett maken?» fortfor den andre barskt.

»Nej.»

»Och är det inte en prydnad kanske?»

»Jo.» Kent nickade erkännande, angelägen att försätta sin underlige gäst i godt humör, men fullkomligt oberedd på det häftiga utbrott, som skulle framkallas genom hans bemödande att visa sig artig.

»Ni sabla usla, eländiga, skrävlande son av en däcksvabb! Vad tusan menar ni med att säga, att det gemenaste märke, som nå'nsin har vanställt en [93] människas ansikte, är en prydnad? Vad menar ni med *det*, ni...»

Varpå den eldfängde sjömannen vräkte ur sig en massa yankee-svordomar och blandade gudar och djävlar, släktregister och människor, metaforer och vilddjur om varandra med så ursinnig talförhet, att Kent kände sig alldeles förlamad. Han ryggade tillbaka och lyfte upp armarna som för att avvärja fysiskt våld. Han var så uppskakad, att den andre stannade midt i sin glänsande vältalighet och brast i ett skallande skratt.

»Solen har gjort vägen bottenlös», sade mannen med ärret mellan ett par ljudliga skrattsalvor, »och jag vill bara hoppas, att ni ordentligt uppskattar tillfället att få vara tillsammans med en så'n man som jag. Laga att ni får ångan upp i eran spisel därborta. Jag går nu och selar av mina hundar och ger dem mat. Spar inte på veden, min gubbe — för det finns mycket mer av den sorten där den där är tagen, och ni har nog tid att sköta yxan. Ta också upp ett ämbar vatten, medan ni är i farten. Och raska på bara, för annars ska jag, sablar i mej sätta fötter under er.»

Such a thing was unheard of. Jacob Kent was making the fire, chopping wood, packing water--doing menial tasks for a guest! When Jim Cardegee left Dawson, it was with his head filled with the iniquities of this roadside Shylock; and all along the trail his numerous victims had added to the sum of his crimes. Now, Jim Cardegee, with the sailor's love for a sailor's joke, had determined, when he pulled into the cabin, to bring its inmate down a peg or so. That he had succeeded beyond expectation he could not help but remark, though he was in the dark as to the part the gash on his cheek had played in it. But while he could not understand, he saw the terror it created, and resolved to exploit it as remorselessly as would any modern trader a choice bit of merchandise.

"Strike me blind, but you're a 'ustler," he said admiringly, his head cocked to one side, as his host bustled about. "You never 'ort to 'ave gone Klondiking. It's the keeper of a pub' you was laid out for. An' it's often as I 'ave 'eard the lads up an' down the river speak o' you, but I 'adn't no idea you was so jolly nice."

Jacob Kent experienced a tremendous yearning to try his shotgun on him, but the fascination of the gash was too potent. This was the real Man with the Gash, the man who had so often robbed him in the spirit. This, then, was the embodied entity of the being whose astral form had been projected into his dreams, the man who had so frequently harbored designs against his hoard; hence--there could be no other conclusion--this Man with the Gash had now come in the flesh to dispossess him. And that gash! He could no more keep his eyes from it than stop the beating of his heart. Try as he would, they wandered back to that one point as inevitably as the needle to the pole.

"Do it 'urt you?" Jim Cardegee thundered suddenly, looking up from the spreading of his blankets and encountering the rapt gaze of the other. "It strikes me as 'ow it 'ud be the proper thing for you to draw your jib, douse the glim, an' turn in, seein' as 'ow it worrits you. Jes' lay to that, you swab, or so 'elp me I'll take a pull on your peak-purchases!"

Kent was so nervous that it took three puffs to blow out the slush-lamp, and he crawled into his blankets without even removing his moccasins. The sailor was soon snoring lustily from his hard bed on the floor, but Kent lay staring up into the blackness, one hand on the shotgun, resolved not to close his eyes the whole night. He had not had an opportunity to secrete his five pounds of gold, and it lay in the ammunition box at the head of his bunk. But, try as he would, he at last dozed off with the weight of his dust heavy on his soul. Had he not inadvertently fallen asleep with his mind in such condition, the somnambulic demon would not have been invoked, nor would Jim Cardegee have gone mining next day with a dish-pan.

The fire fought a losing battle, and at last died away, while the frost penetrated the mossy chinks between the logs and chilled the inner atmosphere. The dogs outside ceased their howling, and, curled up in the snow, dreamed of salmon-stocked heavens where dog-drivers and kindred task-masters were not. Within, the sailor lay like a log, while his host tossed restlessly about, the victim of strange fantasies. As midnight drew near he suddenly threw off the blankets and got up. It was remarkable that he could do what he then did without ever striking a light.

Detta var ju någonting oerhört. Jakob Kent göra upp eld, hugga ved, hämta vatten — göra grovsysslor åt en gäst! Men när Jim Cardegee reste från Dawson, hade han huvudet fullt av historier om denne beryktade Shylocks orättfärdigheter, och under hela vägen hade de talrika offren för Kents snikenhet spädat på summan av hans förbrytelser. Och så hade Jim Cardegee med sjömannens vanliga fallenhet för skämt genast vid sitt inträde i hyddan beslutat att skruva ned sin värds övermod ett pinnhål eller två. [94] Att han hade lyckats över all förväntan kunde han icke undgå att märka, fastän han svävade i okunnighet angående den roll, som hans ärr hade spelat därvidlag. Men ehuru han icke begrep anledningen, såg han den förskräckelse det framkallade, och han beslöt att begagna sig av den lika samvetslöst som en modern affärsman begagnar sig av en handelsvara, som har slagit igenom.

»Kors bevara mig, vad ni är för en präktig värd», sade han beundrande och med huvudet på sned medan Kent sysslade vid spiseln. »Aldrig skulle ni ha brytt er om att fara till Klondyke, inte. Ni är ju som klippt och skuren till värdshusvärd. Nog har jag ofta hört dem tala om er, både uppåt och nedåt floden, men inte hade jag ändå en aning om att ni var så förbaskat händig och duktig.»

Jacob Kent kände en brinnande längtan efter att få prova sin dubbelbössa på honom, men den trollmakt som ärr utövade var för stark. Detta var ju den verkliga »mannen med ärr» — han, som så ofta hade bestulit honom i drömmen. Det var en inkarnation av den varelse, vars astralform hade framträd i hans drömmar — den man, som så ofta hade hyst planer på hans skatt. Och därav följde naturligtvis — det kunde icke vara annorlunda — att mannen med ärr nu hade kommit i köttslig skepnad för att bestjälja honom. Det där ärr! Han kunde lika litet ta ögonen från det som han kunde hindra sitt hjärta från att slå. Hur han än bemödade sig, drogos de tillbaka till denna enda punkt lika oemotståndligt som magnetnålen mot polen.

»Har *ni* ondt av 'et kanske?» dundrade Jim [95] Cardegee plötsligt, då han såg upp från sina filter, som han höll på att breda ut, och mötte den andres förhåxade blick. »Det faller mig just in, att det kan vara lämpligt för er att reva segel, släcka lyset och gå till kojs, när jag ser hur förbi ni ser ut. Nå, kila på med det nu, eran svabb, om ni inte vill att jag ska hjälpa er med tjänliga medel!»

Kent var så nervös, att han måste blåsa tre gånger på lampan, innan den slocknade, och han kröp in mellan sina filter utan att ens ta av sig mockasinerna. Sjömannen snarkade snart av hjärtans lust i sin hårda bädd på golvet, men Kent låg och stirrade ut i mörkret med ena handen på bössan och fast besluten att inte sova en blund på hela natten. Han hade icke haft rådrum att få gömma undan sina fem skålpund guld; det låg i ammunitionslådan vid huvudgärden i hans koj. Men oaktat alla sina föresatser slumrade han slutligen in med guldstoffet hårdt tyngande på sinnet. Hade han nu icke oförvarandes fallit i sömn under ett sådant sinnestillstånd, så hade somnambulismens dämon icke blivit ditlockad — och Jim Cardegee hade icke sysslat med vaskpanna dagen dagen efteråt.

Elden i spiseln kämpade förgäves för sin tillvaro och slocknade slutligen; frosten trängde in genom de mossfyllda springorna mellan väggstockarna och kylde av luften i hyddan. Hundarna utanför upphörde med sitt tjut, kröpo ihop i snön och drömde om paradiset, fulla med torkad lax, där pådrivare och med dem besläktade varelser icke funnos till. Inne i hyddan låg sjömannen orörlig som en stock, då däremot hans värd kastade sig oroligt av och an, ett offer för besynnerliga fantasier. Strax före midnatt kastade han plötsligt [96] av sig filtarna och steg upp. Det var märkvärdigt att han kunde göra vad han gjorde utan att tända ljus.

Perhaps it was because of the darkness that he kept his eyes shut, and perhaps it was for fear he would see the terrible gash on the cheek of his visitor; but, be this as it may, it is a fact that, unseeing, he opened his ammunition box, put a heavy charge into the muzzle of the shotgun without spilling a particle, rammed it down with double wads, and then put everything away and got back into bed.

Just as daylight laid its steel-gray fingers on the parchment window, Jacob Kent awoke. Turning on his elbow, he raised the lid and peered into the ammunition box. Whatever he saw, or whatever he did not see, exercised a very peculiar effect upon him, considering his neurotic temperament. He glanced at the sleeping man on the floor, let the lid down gently, and rolled over on his back. It was an unwonted calm that rested on his face. Not a muscle quivered. There was not the least sign of excitement or perturbation. He lay there a long while, thinking, and when he got up and began to move about, it was in a cool, collected manner, without noise and without hurry.

It happened that a heavy wooden peg had been driven into the ridge-pole just above Jim Cardegee's head. Jacob Kent, working softly, ran a piece of half-inch manila over it, bringing both ends to the ground. One end he tied about his waist, and in the other he rove a running noose. Then he cocked his shotgun and laid it within reach, by the side of numerous moose-hide thongs. By an effort of will he bore the sight of the scar, slipped the noose over the sleeper's head, and drew it taut by throwing back on his weight, at the same time seizing the gun and bringing it to bear.

Jim Cardegee awoke, choking, bewildered, staring down the twin wells of steel.

"Where is it?" Kent asked, at the same time slacking on the rope.

"You blasted--ugh--"

Kent merely threw back his weight, shutting off the other's wind.

"Bloomin'--Bur--ugh--"

"Where is it?" Kent repeated.

"Wot?" Cardegee asked, as soon as he had caught his breath.

"The gold-dust."

"Wot gold-dust?" the perplexed sailor demanded.

"You know well enough,--mine."

"Ain't seen nothink of it. Wot do ye take me for? A safe-deposit? Wot 'ave I got to do with it, any'ow?"

Kanske var det för mörkrets skull han höll sina ögon slutna, eller också var det kanske av fruktan för att han eljest skulle se det förskräckliga ärret på gästens kind. Det var i alla händelser ett faktum, att han, utan att se någonting, öppnade sin ammunitionslåda, tömde en väldig laddning i mynningen på sin bössa utan att spilla ett enda grand, drev ned den med dubbla stötar av laddstaken, lade sedan allting på sin plats och gick till sängs igen.

Just som daggryningen vidrörde pergamentfönstret med sina stålgråa fingrar, vaknade Jacob Kent. Han reste sig på armbågen, öppnade ögonen och tittade i ammunitionslådan. Vad han där såg eller vad han icke såg, utövade en rätt egendomlig verkan på honom, i betraktande av hans nervösa temperament. Han såg på den sovande mannen på golvet, lade sakta på locket igen och återtog sin liggande ställning. Ett märkvärdigt lugn vilade över hans ansikte. Icke en muskel rörde sig. Icke den ringaste skymt av sinnesrörelse eller förvirring. Han låg där en lång stund och tänkte, och när han steg upp och började stöka omkring, skedde det på ett lugnt och sansat sätt, utan buller och utan brådska.

En väldig trälapp hade händelsevis blivit indriven i pålen, som tjänade till stöd för ryggåsen, rakt ovanför Jim Cardegees huvud. Jacob Kent slängde helt varligt ett halvtumstjockt hamprep över tappen och drog ner bägge ändarna. Den ena av dem knöt han om sin midja, i den andra gjorde han en rännsnara. Sedan spände han hanen på sin bössa och lade [97]vapnet inom räckhåll bredvid en massa remmar av älghud. Med ytterlig viljeanstängning uthärdade han åsynen av ärret, trädde snaran över den sovandes huvud och drog till den genom att själv tynga på sin ända av repet, medan han på samma gång fattade bössan och riktade dess mynning mot Jim.

Jim Cardegee vaknade nära att kvävas och stirrade förbluffad på de bägge stålpiporna.

»Var är det?» frågade Kent och lättade litet på repet.

»Å, ni förbannade — uff...»

Kent tyngde på repet igen, och den andre kämpade efter luft.

»Ni djäkla usl... Uff...»

»Var är det?» upprepade Kent.

»Vad?» frågade Cardegee, så snart han kunde dra andan.

»Guldstoffet.»

»Vad för guldstoff?» frågade den förbluffade sjömannen.

»Det vet ni nog — mitt.»

»Har inte sett skymten av'et. Vad tar ni mig för? En kassakista kanske? Och vad skulle jag ha kunnat göra me't, det vill jag fråga?»

"Mebbe you know, and mebbe you don't know, but anyway, I'm going to stop your breath till you do know. And if you lift a hand, I'll blow your head off!"

"Vast heavin'!" Cardegee roared, as the rope tightened.

Kent eased away a moment, and the sailor, wriggling his neck as though from the pressure, managed to loosen the noose a bit and work it up so the point of contact was just under the chin.

"Well?" Kent questioned, expecting the disclosure.

But Cardegee grinned. "Go ahead with your 'angin', you bloomin' old pot- wolloper!"

Then, as the sailor had anticipated, the tragedy became a farce. Cardegee being the heavier of the two, Kent, throwing his body backward and down, could not lift him clear of the ground. Strain and strive to the uttermost, the sailor's feet still stuck to the floor and sustained a part of his weight. The remaining portion was supported by the point of contact just under his chin. Failing to swing him clear, Kent clung on, resolved to slowly throttle him or force him to tell what he had done with the hoard. But the Man with the Gash would not throttle. Five, ten, fifteen minutes passed, and at the end of that time, in despair, Kent let his prisoner down.

"Well," he remarked, wiping away the sweat, "if you won't hang you'll shoot. Some men wasn't born to be hanged, anyway."

"An' it's a pretty mess as you'll make o' this 'ere cabin floor." Cardegee was fighting for time. "Now, look 'ere, I'll tell you wot we do; we'll lay our 'eads 'longside an' reason together. You've lost some dust. You say as 'ow I know, an' I say as 'ow I don't. Let's get a hobobservation an' shape a course--"

"Vast heavin'!" Kent dashed in, maliciously imitating the other's enunciation. "I'm going to shape all the courses of this shebang, and you observe; and if you do anything more, I'll bore you as sure as Moses!"

"For the sake of my mother--"

"Whom God have mercy upon if she loves you. Ah! Would you?" He frustrated a hostile move on the part of the other by pressing the cold muzzle against his forehead. "Lay quiet, now! If you lift as much as a hair, you'll get it."

It was rather an awkward task, with the trigger of the gun always within pulling distance of the finger; but Kent was a weaver, and in a few minutes had the sailor tied hand and foot. Then he dragged him without and laid him by the side of the cabin, where he could overlook the river and watch the sun climb to the meridian.

"Now I'll give you till noon, and then--"

»Kanske ni vet'et, och kanske ni inte vet'et, men i alla fall kommer jag att krama er strupe tills ni vet. Och om ni rör ett finger, så skjuter jag er.»

»Herre du store!» stönade Cardegee, då repet åter drogs till.

Kent släppte efter ett ögonblick, och då sjömannen i detsamma gjorde en knyck med nacken som om det skedde på grund av trycket, lyckades han lossa på [98]snaran en smula och rubba den så, att trycket kom midt under hakan.

»Nåå?» frågade Kent i väntan på en bekräftelse.

Men Cardegee gjorde en grimas. »Gå på med hängningen, ni förbannade gamla grytslickare!»

Och nu gick det som sjömannen hade väntat — sorgespelet förvandlades till en fars. Cardegee var den tyngste av de bägge männen, och hur Kent än kastade sig bakåt och nedåt, förmådde han icke få upp honom i luften. Hur han ryckte och stretade, nådde sjömannens fötter likväl alltid golvet och buro en del av hans tyngd. Det övriga vilade på repet under hakan. Då nu Kent omöjligt kunde få upp honom från golvet, grep han tag i repet och beslöt sig för att långsamt strypa honom eller tvinga honom att bekänna vad han hade gjort med guldets. Men mannen med ärret ville inte låta strypa sig. Fem, tio, femton minuter gingo under fåfänga bemödanden, och när den tiden var förbi, släppte Kent i förtvivlan ner sin fånge.

»Nåja», sade han, i det han torkade av sig svetten, »vill ni inte hänga, så ska ni bli skjuten. Somliga ä' inte skapade för att hängas, när allt kommer omkring.»

»Jo, det ä' ett vackert spektakel ni ämnar ställa till härinne.» Cardegee ville vinna tid. »Hör på nu, så ska jag säga er vad vi ska göra — vi ska slå våra kloka huvud ihop och resonera lite med varandra. Ni tycks ha förlorat en del guldstof. Och ni säger att jag vet var det finns, och jag säger att jag vet'et inte. Låt oss nu noga besinna den saken, innan vi handla...»

[99] »Herre du store!» inföll Kent, spefullt härmande den andres utrop. »Handlingen sköter jag nog på egen hand, och ni har ingenting annat att göra än att ge akt och hålla er stilla. Gör ni någonting mer, så är ni genast dödens!»

»Hå — men för min mors skull...»

»Gud hjälpe henne, om hon håller något vidare på er! Åhå! Vad tar ni er för?» Han hejdade en misstänkt åtbörd av den andre genom att trycka den kalla bössmyningen hårdt mot hans panna. »Ligg stilla bara! Om ni rör på ett enda hårstrå, så skjuter jag.»

Det blev egentligen ett besvärligt arbete, eftersom han ständigt måste ha fingret i närheten av trycket på bössan, men Kent var vävare, och inom några minuter hade han sjömannen bunden till händer och fötter. Sedan släpade han ut honom och lade honom utanför kojan, där han kunde hålla utkik utåt floden och se solen nå sin middagshöjd.

»Nu får ni tid på er till klockan tolv, men då...»

"Wot?"

"You'll be hitting the brimstone trail. But if you speak up, I'll keep you till the next bunch of mounted police come by."

"Well, Gawd blime me, if this ain't a go! 'Ere I be, innercent as a lamb, an' 'ere you be, lost all o' your top 'amper an' out o' your reckonin', run me foul an' goin' to rake me into 'ell-fire. You bloomin' old pirut! You--"

Jim Cardegee loosed the strings of his profanity and fairly outdid himself. Jacob Kent brought out a stool that he might enjoy it in comfort. Having exhausted all the possible combinations of his vocabulary, the sailor quieted down to hard thinking, his eyes constantly gauging the progress of the sun, which tore up the eastern slope of the heavens with unseemly haste. His dogs, surprised that they had not long since been put to harness, crowded around him. His helplessness appealed to the brutes. They felt that something was wrong, though they knew not what, and they crowded about, howling their mournful sympathy.

"Chook! Mush-on! you Siwashes!" he cried, attempting, in a vermicular way, to kick at them, and discovering himself to be tottering on the edge of a declivity. As soon as the animals had scattered, he devoted himself to the significance of that declivity which he felt to be there but could not see. Nor was he long in arriving at a correct conclusion. In the nature of things, he figured, man is lazy. He does no more than he has to. When he builds a cabin he must put dirt on the roof. From these premises it was logical that he should carry that dirt no further than was absolutely necessary. Therefore, he lay upon the edge of the hole from which the dirt had been taken to roof Jacob Kent's cabin. This knowledge, properly utilized, might prolong things, he thought; and he then turned his attention to the moose-hide thongs which bound him. His hands were tied behind him, and pressing against the snow, they were wet with the contact. This moistening of the raw-hide he knew would tend to make it stretch, and, without apparent effort, he endeavored to stretch it more and more.

He watched the trail hungrily, and when in the direction of Sixty Mile a dark speck appeared for a moment against the white background of an ice- jam, he cast an anxious eye at the sun. It had climbed nearly to the zenith. Now and again he caught the black speck clearing the hills of ice and sinking into the intervening hollows; but he dared not permit himself more than the most cursory glances for fear of rousing his enemy's suspicion. Once, when Jacob Kent rose to his feet and searched the trail with care, Cardegee was frightened, but the dog-sled had struck a piece of trail running parallel with a jam, and remained out of sight till the danger was past.

"I'll see you 'ung for this," Cardegee threatened, attempting to draw the other's attention. "An' you'll rot in 'ell, jes' you see if you don't."

»Nå, vad blir det då?»

»Då skickar jag er åt helsike. Men om ni bekänner, så behåller jag er tills nästa trupp ridande polis drar förbi.»

»Nå, så Gud förbarme sig, är inte *det* en vacker historia! Här är jag, oskyldig som ett lamm — och där är ni, utan allt förnuft och rim och reson — och så överfaller ni mig i sömnen och vill skicka mig in i helvetets eld. Ni förbannade gamla rövare! Ni...»

Jim Cardegee lät ånyo sina otidigheter flöda, och han överträffade till och med sig själv. Jacob Kent hämtade ut en stol åt sig, för att han skulle få njuta [100] av det hela i all bekvämlighet. Sedan sjömannen hade uttömt hela sitt ordförråd med alla dess kombinationer, tystnade han och började fundera av alla krafter, medan hans ögon ihärdigt följde solens gång, där den steg uppåt från öster med rent otillbörlig hastighet. Hans hundar trängdes omkring honom, undrande över att de icke för längesedan hade fått seltygen på sig. Hans hjälplöshet oroade dem. De hade en förnimmelse av att någonting var på tok, fastän de icke visste vad, och de trängdes omkring honom, tjutande av medkänsla.

»Bort med er, indianpack!» skrek han och försökte sparka till dem genom att vrida och slingra sig som en mask, och nu gjorde han den upptäckten, att han måste ligga alldeles invid randen av en sluttning. Så snart hundarna hade skingrats, började han fundera över vad denna sluttning kunde betyda, som han kände fanns där, men icke kunde se. Det dröjde icke länge förrän han kom till en riktig slutsats. Det ligger i sakens natur att människan är lat, tänkte han. Man gör inte mer än man behöver. Om en man bygger en hydda, måste han täcka taket med jord. Och naturligtvis bär han inte jorden längre än det är absolut nödvändigt. Därför låg Jim Cardegee nu utan tvivel vid randen av den grop, varur jorden hade hämtats till taket på Jacob Kents hydda. Och han kom på den tanken, att om han på lämpligt sätt drog nytta av vad han nu hade utfunderat, så skulle det möjligen förskaffa honom någon tidsutdräkt. Han började nu ägna sin uppmärksamhet åt älghudsremmarna, med vilka han var bunden. Hans händer voro bakbundna, och då han tryckte dem mot snön, [101] blevo de vita. Remmarna, som voro skurna av ogarvad hud, skulle kunna sträckas, om de blevo fuktiga, det visste han, och utan någon synbar ansträngning bemödade han sig att sträcka dem allt mer och mer.

Han stirrade med giriga ögon utåt vägen, och då en mörk fläck ett ögonblick visade sig bortåt Sixty Mile mot den vita bakgrunden av en ismassa, kastade han en ängslig blick på solen. Den hade icke långt kvar till zenit. Då och då uppfångade han en skymt av den mörka fläcken, som än rörde sig över iskullarna och än försvann i sänkningarna mellan dem, men han vågade icke tillåta sig mer än de mest flyktiga ögonkast, för att icke väcka sin fiendes misstankar. En gång, då Jacob Kent steg upp och uppmärksamt spejade utåt isen, kände sig Jim Cardegee helt förskräckt, men den annalkande släden hade just då kommit in på ett stycke väg, som gick parallellt med en ismassa, och var undanskymd av den, tills faran var över.

»Jag ska laga att ni blir hängd för det här», hotade Cardegee. Han ville vända den andres uppmärksamhet till sig. »Och ni ska få ruttna i helvetet — det är en säker sak.»

"I say," he cried, after another pause; "d'ye b'lieve in ghosts?" Kent's sudden start made him sure of his ground, and he went on: "Now a ghost 'as the right to 'aunt a man wot don't do wot he says; and you can't shuffle me off till eight bells--wot I mean is twelve o'clock--can you? 'Cos if you do, it'll 'appen as 'ow I'll 'aunt you. D'ye 'ear? A minute, a second too quick, an' I'll 'aunt you, so 'elp me, I will!"

Jacob Kent looked dubious, but declined to talk.

"'Ow's your chronometer? Wot's your longitude? 'Ow do you know as your time's correct?" Cardegee persisted, vainly hoping to beat his executioner out of a few minutes. "Is it Barrack's time you 'ave, or is it the Company time? 'Cos if you do it before the stroke o' the bell, I'll not rest. I give you fair warnin'. I'll come back. An' if you 'aven't the time, 'ow will you know? That's wot I want--'ow will you tell?"

"I'll send you off all right," Kent replied. "Got a sun-dial here."

"No good. Thirty-two degrees variation o' the needle."

"Stakes are all set."

"'Ow did you set 'em? Compass?"

"No; lined them up with the North Star."

"Sure?"

"Sure."

Cardegee groaned, then stole a glance at the trail. The sled was just clearing a rise, barely a mile away, and the dogs were in full lope, running lightly.

"'Ow close is the shadows to the line?"

Kent walked to the primitive timepiece and studied it. "Three inches," he announced, after a careful survey.

"Say, jes' sing out 'eight bells' afore you pull the gun, will you?"

Kent agreed, and they lapsed into silence. The thongs about Cardegee's wrists were slowly stretching, and he had begun to work them over his hands.

"Say, 'ow close is the shadows?"

"One inch."

»Hör nu — tror ni på gengångare?» utbrast han efter ett litet uppehåll. Då Kent ryckte till, kände han sig inne på säker mark och fortsatte: »Jag ska säga er, att ett spöke har rättighet att hemsöka en man, som inte gör på pricken vad han har sagt — och därför kan ni omöjligt ge mig respass, förrän åtta glas — ja, det vill säga, klockan tolv — eller hur? För om ni det gör, kan ni vara säker på att jag ska gå igen och krama er. Hör ni? En enda [102]minut eller bara en sekund för snart, så går jag igen — ja, så Gud hjälpe mig, gör jag inte det!»

Jacob Kent såg tvivlande ut, men sade ingenting.

»Hurudan klocka har ni? Vad är er longitud? Hur vet ni att ni på pricken vet eran tid ?» envisades Cardegee i den fåfänga förhoppningen att kunna lura sin bödel på några minuter. »Är det baracktid ni har, eller är det kompaniets? För om ni gör'et innan klockan slår, så spökar jag. Kom ihåg, att jag har varnat er. Jag spökar. Och om ni inte har nå'n tidvisare, hur kan ni då veta vad tiden lider? Det skulle jag just vilja veta — *hur* kan ni veta det?»

»Ja ska nog passa tiden rätt», svarade Kent. »Har en solvisare här.»

»Duger inte. Kan skilja på trettitvå grader.»

»Märkena gjorda.»

»På vad sätt? Efter kompass?»

»Nej, efter nordstjärnan.»

»Är det säkert det?»

»Alldeles säkert.»

Cardegee stönade och stal sig till en blick utåt vägen. Släden kom just uppför en backe på endast en mils avstånd, och hundarna voro i fullt lopp med lätta språng.

»Hur långt har skuggan fram till märket?»

Kent gick fram till den primitiva tidvisaren och betraktade den noga. »Tre streck», förkunnade han efter noggrann undersökning.

»Hör nu — vill ni ropa ut 'åtta glas', innan ni trycker av skottet, säg?»

Kent samtyckte, och de tystnade. Remmarna omkring Cardegees handleder hade långsamt tågnat, [103]och han hade börjat arbeta på att kränga dem av sig.

»Hur nära är skuggan nu?»

»Ett streck.»

The sailor wriggled slightly to assure himself that he would topple over at the right moment, and slipped the first turn over his hands.

"Ow close?"

"Half an inch." Just then Kent heard the jarring churn of the runners and turned his eyes to the trail. The driver was lying flat on the sled and the dogs swinging down the straight stretch to the cabin. Kent whirled back, bringing his rifle to shoulder.

"It ain't eight bells yet!" Cardegee expostulated. "I'll 'aunt you, sure!"

Jacob Kent faltered. He was standing by the sun-dial, perhaps ten paces from his victim. The man on the sled must have seen that something unusual was taking place, for he had risen to his knees, his whip singing viciously among the dogs.

The shadows swept into line. Kent looked along the sights.

"Make ready!" he commanded solemnly. "Eight b--"

But just a fraction of a second too soon, Cardegee rolled backward into the hole. Kent held his fire and ran to the edge. Bang! The gun exploded full in the sailor's face as he rose to his feet. But no smoke came from the muzzle; instead, a sheet of flame burst from the side of the barrel near its butt, and Jacob Kent went down. The dogs dashed up the bank, dragging the sled over his body, and the driver sprang off as Jim Cardegee freed his hands and drew himself from the hole.

"Jim!" The new-comer recognized him. "What's the matter?"

"Wot's the matter? Oh, nothink at all. It jest 'appens as I do little things like this for my 'ealth. Wot's the matter, you bloomin' idjit? Wot's the matter, eh? Cast me loose or I'll show you wot! 'Urry up, or I'll 'olystone the decks with you!"

"Huh!" he added, as the other went to work with his sheath-knife. "Wot's the matter? I want to know. Jes' tell me that, will you, wot's the matter? Hey?"

Kent was quite dead when they rolled him over. The gun, an old-fashioned, heavy-weighted muzzle-loader, lay near him. Steel and wood had parted company. Near the butt of the right-hand barrel, with lips pressed outward, gaped a fissure several inches in length. The sailor picked it up, curiously. A glittering stream of yellow dust ran out through the crack. The facts of the case dawned upon Jim Cardegee.

"Strike me standin'!" he roared; "'ere's a go! 'Ere's 'is bloomin' dust! Gawd blime me, an' you, too, Charley, if you don't run an' get the dish-pan!"

Cardegee vred litet på sig, för att förvissa sig om, att han skulle rulla ner i rätta ögonblicket, och i detsamma fick han det första varvet av remmarna lossat.

»Hur nära?»

»Ett halvt streck.» Kent fick nu höra det knarrande ljudet av medarna och tittade utåt vägen. Den som körde låg framstupa på släden och hundarna rusade framåt raka vägen till hyddan. Kent vände sig hastigt om och lade bössan till kinden.

»Det är inte åtta glas än!» invände Cardegee. »Kom ihåg, att jag går igen!»

Jacob Kent tvekade. Han stod bredvid solvisaren, kanske tio steg från sitt offer. Mannen på släden måste ha märkt, att någonting ovanligt var på färde, ty han hade rest sig på knäna och piskade häftigt på sina hundar.

Skuggan kröp intill märket. Kent siktade.

»Giv akt!» kommenderade han högtidligt. »Åtta gl...»

Men en bråkdelen av en sekund för tidigt rullade Cardegee baklänges ner i gropen. Kent hejdade sitt finger på trycket och rusade dit fram. Pang! Bössan smällde av midt i ansiktet på sjömannen, då han kom på fötter. Men ingen rök kom ur gevärets mynning; i stället flammade en låga ut från sidan av pipan nära kolven, och Jacob Kent föll raklång till marken. Hundarna kommo rusande uppför backen och drogo släden efter sig över hans kropp, och den som åkte [104]hoppade av just då Jim Cardegee hade frigjort sina händer och lyfte sig på dem upp ur gropen.

»Jim!» Den nykomne kände igen honom. »Vad står på?»

»Vad som står på? Å, ingenting alls! Jag har bara händelsevis så'na här små roligheter för mig för min hälsas skull... Vad som står på, din djäkla idiot? Vad som står på? Hjälp mig loss, annars ska jag lära dig, jag! Raska på, om du inte vill att jag ska svabba däcket med dej!»

»Uff!» utbrast han, sedan den andre hade börjat skära av remmarna med sin slidkniv. »Vad som står på? Jag skulle just vilja veta det, jag. Tala om för mig, du, vad som står på, är du snäll! Nå?»

Kent var stendöd, då de vände honom om. Bössan, en tung gammal mynningsladdare, låg helt nära liket. Stål och trä hade skilt sig åt. Nära den övre ändan av högra pipan gapade en flera tum lång rämna med utåtvikta kanter. Sjömannen lyfte undrande upp vapnet. En glittrande massa gult stoft rann ut genom rämnan. Och nu började saken klarna för Jim Cardegee.

»Kors för sjutton hakar!» utbrast han, »*det* var också en historia! Här är ju det förbannade guldets! Gud straffe mig, och dig också, Charley, om du inte genast springer in efter en vaskpanna!»

Jan, the Unrepentant

"For there's never a law of God or man runs north of Fifty-three."

Jan rolled over, clawing and kicking. He was fighting hand and foot now, and he fought grimly, silently. Two of the three men who hung upon him, shouted directions to each other, and strove to curb the short, hairy devil who would not curb. The third man howled. His finger was between Jan's teeth.

"Quit yer tantrums, Jan, an' ease up!" panted Red Bill, getting a strangle-hold on Jan's neck. "Why on earth can't yeh hang decent and peaceable?"

But Jan kept his grip on the third man's finger, and squirmed over the floor of the tent, into the pots and pans.

"Youah no gentleman, suh," reproved Mr. Taylor, his body following his finger, and endeavoring to accommodate itself to every jerk of Jan's head. "You hev killed Mistah Gordon, as brave and honorable a gentleman as ever hit the trail aftah the dogs. Youah a murderah, suh, and without honah."

"An' yer no comrade," broke in Red Bill. "If you was, you'd hang 'thout rampin' around an' roarin'. Come on, Jan, there's a good fellow. Don't give us no more trouble. Jes' quit, an' we'll hang yeh neat and handy, an' be done with it."

"Steady, all!" Lawson, the sailorman, bawled. "Jam his head into the bean pot and batten down."

"But my fingah, suh," Mr. Taylor protested.

"Leggo with y'r finger, then! Always in the way!"

"But I can't, Mistah Lawson. It's in the critter's gullet, and nigh chewed off as 't is."

"Stand by for stays!" As Lawson gave the warning, Jan half lifted himself, and the struggling quartet floundered across the tent into a muddle of furs and blankets. In its passage it cleared the body of a man, who lay motionless, bleeding from a bullet-wound in the neck.

All this was because of the madness which had come upon Jan--the madness which comes upon a man who has stripped off the raw skin of earth and grovelled long in primal nakedness, and before whose eyes rises the fat vales of the homeland, and into whose nostrils steals the whiff of bay, and grass, and flower, and new-turned soil. Through five frigid years Jan had sown the seed.

Tjurskallige Jan.

»Ty varken Guds eller människors lag råder norr om femtiotredje graden.»

Jan rullade om, klöste och sparkade omkring sig. Han kämpade med både händer och fötter, och han kämpade ursinnigt och tyst. Två av de tre männen, som hade huggit tag i honom, skreko anvisningar till varandra och försökte få bukt med den kortväxte, lurvige kanaljen, som ej ville låta kuva sig. Den tredje av dem tjöt. Hans finger satt fast mellan Jans tänder.

»Låt bli att bråka längre nu, Jan, och var stilla!» flämtade Röde Bill, i det han tog ett kraftigt tag om Jans nacke. »Varför i all världen kan du inte låta hänga dig stilla och anständigt?»

Men Jan släppte icke sitt bett i den tredjes finger, och han rullade omkring över hela tältet, in bland grytor och pannor.

»Ni är ingen gentleman, sir», förebrådde mr Taylor, som måste följa efter sitt finger och försöka lämpa sina rörelser efter varenda knyck på Jans huvud. »Ni har dödat mr Gordon, en gentleman så redlig och hedervärd som någonsin har färdats fram här efter hundar. Ni är en mördare, sir, och utan all heder.»

»Och du har ingen kamratkänsla heller», inföll [106]Röde Bill. »För om du det hade, så skulle du låta hänga dig utan att väsnas och bråka på det här sättet. Seså, Jan, var snäll nu och gör oss inte mer bekymmer. Släpp nu bara, så hänger vi dig se'n så smidigt och behändigt som aldrig det — och så är det gjort.»

»Hugg i, alle man!» vrålade sjöman Lawson. »Kör hans huvud i bönpannan och slå, tills han släpper.»

»Men mitt finger, sir», protesterade mr Taylor.

»Så dra då'n ert finger då! Det är ju i vägen!»

»Jag kan inte, mister Lawson. Det sitter ju fast mellan det asets tänder, och han har nästan bitit tvärs av det.»

»Pass på, go' vänner!» Just då Lawson gav denna varning, lyfte Jan på sig till hälften, och den kämpande kvartetten vältrade tvärs över tältet i ett kaos av pälsskinn och filter. Därvid kom en femte person i dagen, en man, som låg orörlig och blödande ur såret efter en kula i nacken.

Allt detta kom sig därav, att ett vanvett hade gripit Jan — det vanvett, som kommer över en man, som har flängt av den råa huden från jordens yta och grävt sig långt in i dess primitiva nakenhet, men så helt plötsligt tycker sig se hemlandets dalar för sina ögon och tror sig känna doften av hö och gräs och blommor och nyplöjd jord. I fem hårda år hade Jan arbetat som en träsl.

Stuart River, Forty Mile, Circle City, Koyokuk, Kotzebue, had marked his bleak and strenuous agriculture, and now it was Nome that bore the harvest,--not the Nome of golden beaches and ruby sands, but the Nome of '97, before Anvil City was located, or Eldorado District organized. John Gordon was a Yankee, and should have known better. But he passed the sharp word at a time when Jan's blood-shot eyes blazed and his teeth gritted in torment. And because of this, there was a smell of saltpetre in the tent, and one lay quietly, while the other fought like a cornered rat, and refused to hang in the decent and peaceable manner suggested by his comrades.

"If you will allow me, Mistah Lawson, befoah we go further in this rumpus, I would say it wah a good idea to pry this hyer varmint's teeth apart. Neither will he bite off, nor will he let go. He has the wisdom of the sarpint, suh, the wisdom of the sarpint."

"Lemme get the hatchet to him!" vociferated the sailor. "Lemme get the hatchet!" He shoved the steel edge close to Mr. Taylor's finger and used the man's teeth as a fulcrum. Jan held on and breathed through his nose, snorting like a grampus. "Steady, all! Now she takes it!"

"Thank you, suh; it is a powerful relief." And Mr. Taylor proceeded to gather into his arms the victim's wildly waving legs.

But Jan upreared in his Berserker rage; bleeding, frothing, cursing; five frozen years thawing into sudden hell. They swayed backward and forward, panted, sweated, like some cyclopean, many-legged monster rising from the lower deeps. The slush-lamp went over, drowned in its own fat, while the midday twilight scarce percolated through the dirty canvas of the tent.

"For the love of Gawd, Jan, get yer senses back!" pleaded Red Bill. "We ain't goin' to hurt yeh, 'r kill yeh, 'r anythin' of that sort. Jes' want to hang yeh, that's all, an' you a-messin' round an' rampagin' somethin' terrible. To think of travellin' trail together an' then bein' treated this-a way. Wouldn't 'bleeved it of yeh, Jan!"

"He's got too much steerage-way. Grab holt his legs, Taylor, and heave'm over!"

"Yes, suh, Mistah Lawson. Do you press youah weight above, after I give the word." The Kentuckian groped about him in the murky darkness. "Now, suh, now is the accepted time!"

There was a great surge, and a quarter of a ton of human flesh tottered and crashed to its fall against the side-wall. Pegs drew and guy-ropes parted, and the tent, collapsing, wrapped the battle in its greasy folds.

"Yer only makin' it harder fer yerself," Red Bill continued, at the same time driving both his thumbs into a hairy throat, the possessor of which he had pinned down. "You've made nuisance enough a' ready, an' it'll take half the day to get things straightened when we've strung yeh up."

Stuart River, Förty Mile, Circle City, Koyukuk och Kotzebue hade varit föremål för hans fåfänga och ihärdiga grävningsarbete, och nu var det Nome som bar skörden — icke guldsandens och de gyllenröda strändernas Nome, utan 1897 års Nome, innan Anvil City var anlagt eller Eldoradodistriktet organiserat. John Gordon var yankee och borde ha [107]vetat bättre. Men han fällde det skarpa ordet i en stund, då Jans blodsprängda ögon flammade och hans tänder gnisslade i själskval. Och därför luktade där nu krut i tältet och en man låg där fullkomligt orörig, medan en annan kämpade för livet som en fångad råtta och vägrade att låta hänga sig på det stilla och anständiga maner, som kamraterna förordade.

»Om ni vill tillåta mig att säga en sak, mister Lawson, innan vi fortsätta, så vore det nog en god idé att försöka bända den här bråkmakarens tänder åtskils. Han vill ju varken bita av fingret eller släppa det, sir. Han har ormens slughet, sir, just precis ormens slughet.»

»Ska försöka med yxan!» förklarade sjömannen. »Ska försöka med yxan.» Han sköt eggen tätt intill mr Taylors finger och försökte bända mot Jans tänder. Jan höll hårdt emot och andades genom näsan, frustande som en ångmaskin. »Håll stadigt i nu, allesammans! Så, nu går det.»

»Å, tack, tack, sir — det var en utomordentlig lättnad.» Och nu slog mr Taylor sina armar omkring offrets vildt sparkande ben.

Men Jan tycktes vara i fullt bärsärkaraseri, blödande, svärjande och med fradga om munnen; de fem froståren tinade plötsligt upp till ett helvete. Han och hans angripare tumlade av och an, flämtade och svettades likt något cyklopartat, mångbent vidunder, som arbetat sig upp ur ett avgrunds djup. Tranlampan slogs omkull och dränktes i sitt eget fett, medan den skumma middagsdagern med knapp nöd trängde igenom den smutsiga tältduken.

»För Guds skull, Jan, försök att sansa dig!» bad [108]Röde Bill. »Vi vill ju inte göra dig illa eller mörda dig eller nå'nting i den vägen. Vi vill ju bara hänga dig, det är alltsammans — och för det väsnas och bråkar du så här förskräckligt. Att tänka sig att vi har färdats så länge tillsammans, och så kan du ändå behandla oss på det här viset. Vem skulle ha kunnat tro dig om det, Jan!»

»Nu har han kommit för långt åt styrbords sida. Hugg tag i hans ben, Taylor, och hyva honom rätt.»

»Ska ske, sir. Bäst att ni pressar emot med hela er tyngd, när jag säger till.» Kentuckyern trevade omkring sig i det dystra dunklet. »Nu, sir, pass nu på.»

Det blev nytt oväsen, och en fjärdedels ton människokött vacklade en stund hit och dit och dunsade sedan mot tältets sidovägg. Tältpinnar drogos upp och tågändar lossnade, tältet flög ihop och insvepte de stridande i sina smutsiga veck.

»Du gör det bara svårare för dig på det här sättet», fortsatte Röde Bill, i det han tryckte bägge sina tummar mot en hårbeväxt hals, vars ägare han hade fått under sig, »Du har redan gjort tillräcklig skada, och det kommer att ta en halv dag att få allting i ordning här igen, se'n vi ha hissat upp dig i luften.»

"I'll thank you to leave go, suh," spluttered Mr. Taylor.

Red Bill grunted and loosed his grip, and the twain crawled out into the open. At the same instant Jan kicked clear of the sailor, and took to his heels across the snow.

"Hi! you lazy devils! Buck! Bright! Sic'm! Pull 'm down!" sang out Lawson, lunging through the snow after the fleeing man. Buck and Bright, followed by the rest of the dogs, outstripped him and rapidly overhauled the murderer.

There was no reason that these men should do this; no reason for Jan to run away; no reason for them to attempt to prevent him. On the one hand stretched the barren snow-land; on the other, the frozen sea. With neither food nor shelter, he could not run far. All they had to do was to wait till he wandered back to the tent, as he inevitably must, when the frost and hunger laid hold of him. But these men did not stop to think. There was a certain taint of madness running in the veins of all of them. Besides, blood had been spilled, and upon them was the blood-lust, thick and hot. "Vengeance is mine," saith the Lord, and He saith it in temperate climes where the warm sun steals away the energies of men. But in the Northland they have discovered that prayer is only efficacious when backed by muscle, and they are accustomed to doing things for themselves. God is everywhere, they have heard, but he flings a shadow over the land for half the year that they may not find him; so they grope in darkness, and it is not to be wondered that they often doubt, and deem the Decalogue out of gear.

Jan ran blindly, reckoning not of the way of his feet, for he was mastered by the verb "to live." To live! To exist! Buck flashed gray through the air, but missed. The man struck madly at him, and stumbled. Then the white teeth of Bright closed on his mackinaw jacket, and he pitched into the snow. *To live! To exist!* He fought wildly as ever, the centre of a tossing heap of men and dogs. His left hand gripped a wolf-dog by the scruff of the back, while the arm was passed around the neck of Lawson. Every struggle of the dog helped to throttle the hapless sailor. Jan's right hand was buried deep in the curling tendrils of Red Bill's shaggy head, and beneath all, Mr. Taylor lay pinned and helpless. It was a deadlock, for the strength of his madness was prodigious; but suddenly, without apparent reason, Jan loosed his various grips and rolled over quietly on his back. His adversaries drew away a little, dubious and disconcerted. Jan grinned viciously.

"Mine friends," he said, still grinning, "you haf asked me to be politeful, und now I am politeful. Vot piziness vood you do mit me?"

"That's right, Jan. Be ca'm," soothed Red Bill. "I knowed you'd come to yer senses afore long. Jes' be ca'm now, an' we'll do the trick with neatness and despatch."

"Vot piziness? Vot trick?"

»Jag skulle vara mycket tacksam, om ni ville släppa mig, sir», flämtade Taylor.

Röde Bill släppte grymtande sitt tag, och de bägge männen kröpo ut i det fria. I samma ögonblick sparkade Jan sig fri från sjömannen och tog till flykten utåt snön.

»Hej, ni lata hundar! Buck! Bright! Buss — buss på honom!» skrek Lawson, i det han satte av i snön efter den flyende. Buck och Bright, följda av [109]de övriga hundarna, rusade förbi honom och hunno snart upp mördaren.

Det fanns intet förnuftigt skäl varför dessa män skulle göra detta — intet skäl för Jan att försöka fly och intet skäl för dem att försöka hindra honom. Åt det ena hållet ingenting annat än snövidder, åt det andra isbelagt vatten. Utan föda och utan skydd mot kölden kunde han omöjligt komma långt. Allt vad de egentligen hade att göra var att vänta tills han vände om till tältet, vilket han oundgängligen måste göra, då hunger och köld ansatte honom. Men de gåvo sig icke tid att tänka. Det var som om en början till vanvett hade gripit dem alla. Dessutom hade blod utgjutits, och nu anfäktades de i sin tur av lusten att döda. »Hämnden är min», säger Herren, men det säger han i tempererade klimat, där solvärmen förlamar människans energi. I Nordlandet har man gjort den upptäckten, att böner nödvändigt måste stödjas av muskelkraft för att göra gagn, och man har vant sig vid att sköta sina saker på egen hand. Gud finns överallt, det har man hört, men halva tiden av året sveper han landet i skugga, så att man ej kan finna honom; och därför famla de i mörker, och man kan icke förvåna sig över att de ofta äro tvivlare och anse, att de tio budorden inte gälla längre.

Jan rusade blindt framåt utan att besinna vart det bar, ty han drevs och behärskades uteslutande av verbet »leva». Att leva! Att få vara till! Buck tog ett vildt språng emot honom, men förfelade sitt mål. Jan slog ursinnigt efter hunden och stapplade. I detsamma högg Bright tag i hans jacka med sina vita betar, och Jan drogs omkull i snön. *Att få leva! Att [110]få vara till!* Jan kämpade lika ursinnigt som förut, medelpunkten i en våldsam slängande massa av män och hundar. Med sin vänstra hand grep han en av varghundarna i nackskinnet, medan han höll armen om Lawsons hals. Varje ryck, som hunden gjorde för att komma lös, var nära att strypa den olycklige sjömannen. Jans högra hand var djupt begravd i de rika lockarna på Röde Bills lurviga huvud, och inunder allt detta låg Taylor hjälplös utan att kunna röra ett finger. Omöjligt att göra sig fri från Jans järngrepp, ty hans vanvett förlänade honom oerhörda krafter. Men så helt plötsligt släppte Jan sina grepp utan någon synbar orsak, rullade om och lade sig helt lugnt på rygg. Hans motståndare drogo sig litet tillbaka, undrande och misstänksamma. Jan gjorde en illfundig grimas.

»Mina vänner», sade han, fortfarande grimaserande, »ni ha uppmanat mig att vara stilla, och nu är jag stilla. Vad är det ni vill mig egentligen?»

»Det var rätt, Jan. Var stilla nu», sade Röde Bill lugnande. »Jag visste nog, att du snart skulle komma till dina sinnen igen. Var bara lugn och stilla, Jan, så ska vi göra't så smidigt och behändigt som aldrig det.»

»Vad då? Va' ska ni göra?»

"The hangin'. An' yeh oughter thank yer lucky stars for havin' a man what knows his business. I've did it afore now, more'n once, down in the States, an' I can do it to a T."

"Hang who? Me?"

"Yep."

"Ha! ha! Shust hear der man speak foolishness! Gif me a hand, Bill, und I vill get up und be hung." He crawled stiffly to his feet and looked about him. "Herr Gott! listen to der man! He vood hang me! Ho! ho! ho! I tank not! Yes, I tank not!"

"And I tank yes, you swab," Lawson spoke up mockingly, at the same time cutting a sled-lashing and coiling it up with ominous care. "Judge Lynch holds court this day."

"Von liddle while." Jan stepped back from the proffered noose. "I haf somedings to ask und to make der great proposition. Kentucky, you know about der Shudge Lynch?"

"Yes, suh. It is an institution of free men and of gentlemen, and it is an ole one and time-honored. Corruption may wear the robe of magistracy, suh, but Judge Lynch can always be relied upon to give justice without court fees. I repeat, suh, without court fees. Law may be bought and sold, but in this enlightened land justice is free as the air we breathe, strong as the lickie we drink, prompt as--"

"Cut it short! Find out what the beggar wants," interrupted Lawson, spoiling the peroration.

"Vell, Kentucky, tell me dis: von man kill von odder man, Shudge Lynch hang dot man?"

"If the evidence is strong enough--yes, suh."

"An' the evidence in this here case is strong enough to hang a dozen men, Jan," broke in Red Bill.

"Nefer you mind, Bill. I talk mit you next. Now von anodder ding I ask Kentucky. If Shudge Lynch hang not der man, vot den?"

"If Judge Lynch does not hang the man, then the man goes free, and his hands are washed clean of blood. And further, suh, our great and glorious constitution has said, to wit: that no man may twice be placed in jeopardy of his life for one and the same crime, or words to that effect."

"Unt dey can't shoot him, or hit him mit a club over der head alongside, or do nodings more mit him?"

"No, suh."

»Hänga dig, förstås. Och du kan då riktigt tacka din lyckliga stjärna, för här finns en som förstår sin sak. Jag har gjort'et förr, ser du, mer än en gång, därnere i staterna, och jag kan göra't alldeles perfekt.»

»Hänga mig, säger du? Mig?»

»Ja visst.»

»Hahaha! Nä, hör på den, så han pratar [111]galenskaper! Räck mig din hand, Bill, så ska jag stiga upp och bli hängd.» Han reste sig mödosamt och såg sig omkring. »Godt! hör så han pratar! Hänga mig! Hohoho! Blir ingenting av med det, tänker jag.»

»Men jag tänker att det blir av, jag», förklarade Lawson gäckande, i det han skar itu ett surrtåg och ringlade upp det över armen med olycksbådande noggrannhet. »Det är domaren Lynch som sitter ting i dag.»

»Vänta lite.» Jan drog sig undan den framsträckta rännsnaran. »Jag har nå'nting att fråga och ett stort förslag att göra. Jaså. Kentucky, ni känner till domaren Lynch, ni?»

»Ja, sir. Det är en institution av fria män och gentlemän, en gammal och aktad institution. Magistratspersoner kan ta mutor, sir, men på domaren Lynch kan man alltid lita — han skipar rättvisa utan rättegångskostnader. Jaha, sir, utan rättegångskostnader. Den skrivna lagen kan köpas och säljas, men i det här upplysta landet är rättvisan fri som luften vi andas, stark som whiskyn vi dricka och rask som...»

»Inga vidlyftigheter! Ta reda på vad han vill», avbröt Lawson den andres vältaliga föredrag.

»Nå, Kentucky, svara mig nu på det här: om en man dödar en annan man, säger domaren Lynch då att mannen ska hängas?»

»Ja, sir — om det finns tillräckligt starka bevis.»

»Och i det här fallet finns det tillräckligt starka bevis för att ett helt dussin män skulle kunna bli hängda», inföll Röde Bill.

»Håll munnen, Bill. Jag ska tala med dig sedan. Nu vill jag fråga er om en annan sak, Kentucky. [112]Om nu domaren Lynch *inte* hänger mannen, hur blir det då?»

»Om domaren Lynch inte hänger mannen, så går han fri och hans händer ä' rentvagna från blod. Och än mer, sir — vår upphöjda och ärorika konstitution har sagt, att en man inte kan två gånger sättas i fängelse för ett och samma brott eller anklagas för detsamma.»

»Och se'n kan di inte skjuta honom eller slå honom i huvudet med en klubba eller göra nå'nting alls mera åt honom?»

»Nej, sir.»

"Goot! You hear vot Kentucky speaks, all you noddleheads? Now I talk mit Bill. You know der piziness, Bill, und you hang me up brown, eh? Vot you say?"

"'Betcher life, an', Jan, if yeh don't give no more trouble ye'll be almighty proud of the job. I'm a connesoor."

"You haf der great head, Bill, und know somedings or two. Und you know two und one makes tree--ain't it?"

Bill nodded.

"Und when you haf two dings, you haf not tree dings--ain't it? Now you follow mit me close und I show you. It takes tree dings to hang. First ding, you haf to haf der man. Goot! I am der man. Second ding, you haf to haf der rope. Lawson haf der rope. Goot! Und tird ding, you haf to haf someding to tie der rope to. Sling your eyes over der landscape und find der tird ding to tie der rope to? Eh? Vot you say?"

Mechanically they swept the ice and snow with their eyes. It was a homogeneous scene, devoid of contrasts or bold contours, dreary, desolate, and monotonous,--the ice-packed sea, the slow slope of the beach, the background of low-lying hills, and over all thrown the endless mantle of snow. "No trees, no bluffs, no cabins, no telegraph poles, nothin'," moaned Red Bill; "nothin' respectable enough nor big enough to swing the toes of a five-foot man clear o' the ground. I give it up." He looked yearningly at that portion of Jan's anatomy which joins the head and shoulders. "Give it up," he repeated sadly to Lawson. "Throw the rope down. Gawd never intended this here country for livin' purposes, an' that's a cold frozen fact."

Jan grinned triumphantly. "I tank I go mit der tent und haf a smoke."

"Ostensible y'r correct, Bill, me son," spoke up Lawson; "but y'r a dummy, and you can lay to that for another cold frozen fact. Takes a sea farmer to learn you landsmen things. Ever hear of a pair of shears? Then clap y'r eyes to this."

The sailor worked rapidly. From the pile of dunnage where they had pulled up the boat the preceding fall, he unearthed a pair of long oars. These he lashed together, at nearly right angles, close to the ends of the blades. Where the handles rested he kicked holes through the snow to the sand. At the point of intersection he attached two guy-ropes, making the end of one fast to a cake of beach-ice. The other guy he passed over to Red Bill. "Here, me son, lay holt o' that and run it out."

And to his horror, Jan saw his gallows rise in the air. "No! no!" he cried, recoiling and putting up his fists. "It is not goot! I vill not hang! Come, you noddleheads! I vill lick you, all together, von after der odder! I vill blay hell! I vill do eferydings! Und I vill die pefore I hang!"

»Godt! Ni har hört vad mr Kentucky har sagt, ni andra dumskallar. Nu vill jag tala litet med Bill. Du förstår dig ju på saken, du Bill, och du vill ju hänga mig så raskt och behändigt, va'? Sa' du inte det?»

»Så sant jag lever, Jan — om du bara låter bli att bråka, så ska du få se att du kan vara riktigt stolt över hur bra det går. För jag är konnässör, ser du.»

»Du har en stor skalle, Bill, och du vet allt ett och annat. Du vet nog också att två och ett gör tre, eller hur?»

Bill nickade.

»Och om du har två saker, så har du därför inte tre, eller hur? Hör nu mycket noga på, så ska jag säga dig nå'nting. Det behövs tre ting för att du ska kunna hänga en man. Godt! Mannen har du, det är jag. Saken nummer två, som du behöver, är ett rep. Lawson har repet. Godt! Och den tredje saken du behöver ha är nå'nting att hala upp repet över. Nå — se dig nu omkring överallt här — var [113] kan du upptäcka nå'nting att hala repet över? Vad? Kan du säga mig det?»

Nu läto de tre sina blickar mekaniskt glida ut över isen och snön. Det var en enformig yta utan alla kontraster och djärva konturer, flack och ödslig — den tillfrusna sjön, den långsträckta sluttningen till stranden, de låga kullarna i bakgrunden — och över alltsammans ett ändlöst täcke av snö. »Inga träd, ingen brant klippa, inga hyddor, inga telegrafstolpar, ingenting alls», klagade Röde Bill, »ingenting högt eller stort nog för att kunna förhjälpas en man på fem fot att dingla med tårna över marken. Jag uppger den här affären.» Han kastade en längtansfull blick på den del av Jans kroppsbyggnad, som förenade huvud och skuldror. »Jag uppger den», upprepade han i bedrövad ton och vände sig till Lawson. »Du kan så godt slänga ifrån dig repet. Vår Herre har aldrig ämnat det här landet till vistelseort för folk, det är då ett bottenfruset faktum.»

Jan småskrattade triumferande. »Jag tänker jag går med till tältet igen och röker en pipa.»

»Skenbart kan du ha rätt, min käre Bill», sade Lawson, »men en dumbom är du i alla fall, det är också ett bottenfruset faktum. Det behövs att en sjöman lär er saker och ting, era landkrabbor. Har ni aldrig hört talas om en sax? Spärra då upp ögonen så får ni se.»

Sjömannen arbetade raskt. Från en hög av bråte på den plats, där de hade dragit upp båten på hösten, drog han fram ett par långa åror, som han band tillsammans i nästan rät vinkel i närheten av årbladen. Där deras andra ända slutade, sparkade han [114] hål genom snön ända ner till sanden. Vid skärningspunkten fastgjorde han två tjocka rep, och det ena knöt han fast omkring ett tjockt isblock vid stranden. Ändan av det andra repet lämnade han till Röde Bill. »Se här, min käre Bill — hala nu i och dra!»

Och till sin fasa såg Jan en galge resa sig framför dem. »Nej, nej!» skrek han och ryggade tillbaka med höjda knytnävar. »Det går inte! Jag *vill* inte bli hängd! Kom, era dumskallar! Jag skall klå er allesammans, den ene efter den andre! Jag skall röra upp helvetet! Jag ska göra vad som helst! Och jag vill hellre dö än bli hängd!»

The sailor permitted the two other men to clinch with the mad creature. They rolled and tossed about furiously, tearing up snow and tundra, their fierce struggle writing a tragedy of human passion on the white sheet spread by nature. And ever and anon a hand or foot of Jan emerged from the tangle, to be gripped by Lawson and lashed fast with rope-yarns. Pawing, clawing, blaspheming, he was conquered and bound, inch by inch, and drawn to where the inexorable shears lay like a pair of gigantic dividers on the snow. Red Bill adjusted the noose, placing the hangman's knot properly under the left ear. Mr. Taylor and Lawson tailed onto the running-guy, ready at the word to elevate the gallows. Bill lingered, contemplating his work with artistic appreciation.

"Herr Gott! Vood you look at it!"

The horror in Jan's voice caused the rest to desist. The fallen tent had uprisen, and in the gathering twilight it flapped ghostly arms about and titubated toward them drunkenly. But the next instant John Gordon found the opening and crawled forth.

"What the flaming--!" For the moment his voice died away in his throat as his eyes took in the tableau. "Hold on! I'm not dead!" he cried out, coming up to the group with stormy countenance.

"Allow me, Mistah Gordon, to congratulate you upon youah escape," Mr. Taylor ventured. "A close shave, suh, a powahful close shave."

"Congratulate hell! I might have been dead and rotten and no thanks to you, you--!" And thereat John Gordon delivered himself of a vigorous flood of English, terse, intensive, denunciative, and composed solely of expletives and adjectives.

"Simply creased me," he went on when he had eased himself sufficiently. "Ever crease cattle, Taylor?"

"Yes, suh, many a time down in God's country."

"Just so. That's what happened to me. Bullet just grazed the base of my skull at the top of the neck. Stunned me but no harm done." He turned to the bound man. "Get up, Jan. I'm going to lick you to a standstill or you're going to apologize. The rest of you lads stand clear."

"I tank not. Shust tie me loose und you see," replied Jan, the Unrepentant, the devil within him still unconquered. "Und after as I lick you, I take der rest of der noddleheads, von after der odder, altogedder!"

Sjömannen lät de bägge andra brottas med den vanvettiga. De rullade om varandra och slängde ursinnigt hit och dit, sparkade och revo upp snö och tundra — deras häftiga strid skrev en tragedi om mänsklig lidelse på naturens vita duk. Då och då stack en hand eller fot, som tillhörde Jan, ut ur den virvlande massan, och den greps då genast av Lawson och bands med rep. Sparkande, klösande och svärjande blev han övervunnen, bunden tum för tum och släpad till den plats, där den obevekliga saxen låg som en jättestor passare på snön. Röde Bill gjorde rännsnaran i ordning och placerade knuten vederbörligen under delinkventens vänstra öra; mr Taylor och Lawson fattade tag i löplinan, färdiga att resa galgen vid hans tillsägelse. Men Bill dröjde ett ögonblick — han betraktade sitt verk med artistiskt välbehag.

»Herr Gott! Se dit — se!»

Den fasa, som låg i Jans röst, förmådde de andra att följa hans uppmaning.

Det kullslagna tältet hade rest sig, och i den [115]tilltagande skymningen sträckte det spöklikt ut ett par flaxande armar och vacklade och stapplade emot dem. Men i nästa sekund hade John Gordon funnit tältöppningen och kom utkrypande.

»Vad ända in i glödheta...» Hans röst dog bort för ett ögonblick vid åsynen av vad som tilldrog sig därborta. »Håll! Håll! Jag är inte död!» skrek han och rusade fram till de övriga med ursinnig uppsyn.

»Tillåt mig gratulera er till er räddning ur dödens käftar, mr Gordon», sade mr Taylor. »Ni var nära däran, sir, förskräckligt nära däran.»

»Å, gratulera i helsike! Jag kunde ha varit både död och multnad och inte haft något att tacka er för ändå, ni...» Och nu gav John Gordon ifrån sig ett helt ordflöde på engelska, som nästan uteslutande bestod av skarpt förebrående utrop och adjektiv.

»Han bara märkte mig», tillade han, sedan han hade lättat sitt sinne tillräckligt. »Har ni aldrig märkt kreatur, Taylor?»

»Jo, sir, många gånger — därnere i Vår Herres land.»

»Just så. Och precis det var det som hände mig. Kulan gav mig skrapsår bak i nacken. Det bedövade mig, men gjorde ingen skada för resten.» Han vände sig nu till den bundne. »Upp med dig, Jan. Jag tänker klå dig tills du inte kan röra en lem eller tills du ber om ursäkt. Ni andra gå fria.»

»Det tänker jag di *inte* gör. Hjälp mig lös, så ska ni få se», svarade den tjurskallige Jan, vars vilda sinne ännu var okuvat. »För se'n jag har klått upp er, ska jag ta di andra tjockskallarna, den ena efter den andra, var säker på det!»

Grit of Women

A wolfish head, wistful-eyed and frost-rimed, thrust aside the tent-flaps.

"Hi! Chook! Siwash! Chook, you limb of Satan!" chorused the protesting inmates.

Bettles rapped the dog sharply with a tin plate, and it withdrew hastily. Louis Savoy refastened the flaps, kicked a frying-pan over against the bottom, and warmed his hands. It was very cold without. Forty-eight hours gone, the spirit thermometer had burst at sixty-eight below, and since that time it had grown steadily and bitterly colder. There was no telling when the snap would end. And it is poor policy, unless the gods will it, to venture far from a stove at such times, or to increase the quantity of cold atmosphere one must breathe. Men sometimes do it, and sometimes they chill their lungs. This leads up to a dry, hacking cough, noticeably irritable when bacon is being fried. After that, somewhere along in the spring or summer, a hole is burned in the frozen muck. Into this a man's carcass is dumped, covered over with moss, and left with the assurance that it will rise on the crack of Doom, wholly and frigidly intact. For those of little faith, ~~skeptical~~ ^{sceptical} of material integration on that fateful day, no fitter country than the Klondike can be recommended to die in. But it is not to be inferred from this that it is a fit country for living purposes.

It was very cold without, but it was not over-warm within. The only article which might be designated furniture was the stove, and for this the men were frank in displaying their preference. Upon half of the floor pine boughs had been cast; above this were spread the sleeping-furs, beneath lay the winter's snowfall. The remainder of the floor was moccasin-packed snow, littered with pots and pans and the general *impedimenta* of an Arctic camp. The stove was red and roaring hot, but only a bare three feet away lay a block of ice, as sharp-edged and dry as when first quarried from the creek bottom. The pressure of the outside cold forced the inner heat upward. Just above the stove, where the pipe penetrated the roof, was a tiny circle of dry canvas; next, with the pipe always as ~~center~~ ^{center} centre, a circle of steaming canvas; next a damp and moisture-exuding ring; and finally, the rest of the tent, sidewalls and top, coated with a half-inch of dry, white, crystal-encrusted frost.

"Oh! OH! OH!" A young fellow, lying asleep in the furs, bearded and wan and weary, raised a moan of pain, and without waking increased the pitch and intensity of his anguish. His body half-lifted from the blankets, and quivered and shrank spasmodically, as though drawing away from a bed of nettles.

"Roll 'm over!" ordered Bettles. "He's crampin'."

And thereat, with pitiless ~~altruism~~ ^{altruism} good-will, he was pitched upon and rolled and thumped and pounded by half-a-dozen willing comrades.

Kvinnokärlek.

Ett huvud, som liknade en vargs, med längtansfulla ögon och vitrimmat av frost, stacks in genom tältdörren.

»Schas! Packa dig i väg, din satan!» skreko de innevarande i korus med förebrående ton.

Bettles slog hårdt till hunden med en tenntallrik, och djuret drog sig hastigt tillbaka. Louis Savoy knöt ihop tältflikarna vid ingången, sparkade undan en stekpanna och värmdes sina händer. Det var mycket kallt ute. För fyrtioåtta timmar sedan hade sprittermometern sprungit vid sextioåtta grader under noll, och sedan dess hade kölden varit i ständigt tilltagande. Ingen kunde säga när detta skulle ta slut. Och det är föga klokt att under sådana förhållanden våga sig allt för långt från spiseln utan att vara tvungen därtill eller att öka kvantiteten av kall luft, som man måste inandas. Det händer att man gör det, men då händer det också oftast att man förkyler sina lungor. Det framkallar en torr hackhosta, som blir ganska retlig då man steker fläsk. Längre fram på våren eller sommaren måste sedan ett hål brännas i den frusna marken. Och där stoppar man ned en död, som närmast täckes med mossor, och man lämnar honom där med en försäkran, att han skall [117] oförändrad uppstå igen i sitt frusna tillstånd, när domsbasunen skallar. För dem som äro klena i tron och hysa tvivel i fråga om kroppens uppståndelse på denna ödesdiga dag kan man med skäl rekommendera Klondyke som det lämpligaste land att dö i. Men därav följer ingalunda att det är ett lämpligt land att leva i.

Det var mycket kallt ute, men det var icke heller över sig varmt inne. Det enda som där kunde få namn av något slags möbel var eldstaden, och med den visade männen öppet sin belåtenhet. Halva golvytan var täckt med granris, varpå sovfällarna voro utbredda; allt detta vilade på vinterns snöfall. Det återstående av golvytan bestod av tilltrampad snö och var belamrat med grytor och pannor och vanliga tillbehör till ett arktiskt läger. Kokspiseln var röd och fräsande het, men endast ett par tre fot från den låg ett isblock, lika skarpkantat och torrt som när det först högs upp från den bottenfrusna viken. Den yttre köldens tryck drev den inre värmen uppåt. Alldeles ovanför spiseln, där röret gick ut genom taket, syntes en liten cirkel av torr tältduk; sedan — fortfarande med spislröret till centrum — en cirkel ångande tältduk; därpå en fuktig och smått upptinande ring; och slutligen var det återstående av tältets tak såväl som dess väggar beklädt med halvtumstjock, torr, vit, kristalliserad rimfrost.

»Å! Å! Å!» En ung man, som låg och sov i fällarna, skäggig, tård och glämig, jämrade sig högt, och utan att vakna gav han allt högljuddare luft åt sin klagan. Hans kropp lyfte sig till hälften från filtarna och ryckte och skälvde spasmodiskt, som om den ville dra sig undan en bädd av brännande nässlor.

[118] »Rulla honom!» befälde Bettles. »Han håller på att få kramp.»

Och med skoningslös välvilja blev den unge mannen nypt och rullad och dunkad och bultad av ett halvt dussin villiga kamrater.

"~~D--n~~Damn the trail," he muttered softly, as he threw off the robes and sat up. "I've run across country, played quarter three seasons hand-running, and hardened myself in all manner of ways; and then I pilgrim it into this God-forsaken land and find myself an effeminate Athenian without the simplest rudiments of manhood!" He hunched up to the fire and rolled a cigarette. "Oh, I'm not whining. I can take my medicine all right, all right; but I'm just decently ashamed of myself, that's all. Here I am, on top of a dirty thirty miles, as knocked up and stiff and sore as a pink-tea degenerate after a five-mile walk on a country ~~turnpike~~ turn-pike. Bah! It makes me sick! Got a match?"

"Don't git the tantrums, youngster." Bettles passed over the required fire-stick and waxed patriarchal. "Ye've gotter 'low some for the breakin'-in. Sufferin' cracky! don't I recollect the first time I hit the trail! Stiff? I've seen the time it'd take me ten minutes to git my mouth from the water-hole an' come to my feet--every jint crackin' an' kickin' fit to kill. Cramp? In sech knots it'd take the camp half a day to untangle me. You're all right, for a cub, ~~an'~~ any ye've the true sperrit. Come this day year, you'll walk all us old bucks into the ground any time. An' best in your favor, you hain't got that streak of fat in your make-up which has sent many a husky man to the bosom of Abraham afore his right and proper time."

"Streak of fat?"

"Yep. Comes along of bulk. 'Tain't the big men as is the best when it comes to the trail."

"Never heard of it."

"Never heered of it, eh? Well, it's a dead straight, open-an'-shut fact, an' no gittin' round. Bulk's all well enough for a mighty big effort, but 'thout stayin' powers it ain't worth a continental whoop; an' stayin' powers an' bulk ain't runnin' mates. Takes the small, wiry fellows when it comes to gittin' right down an' hangin' on like a lean-jowled dog to a bone. Why, hell's fire, the big men they ain't in it!"

"By gar!" broke in Louis Savoy, "dat is no, vot you call, josh! I know one mans, so vaire beeg like ze buffalo ~~,but no fat tall~~. Wit him, on ze Sulphur Creek stampede, go one small mans, Lon McFane. You know dat Lon McFane, dat leetle Irisher wit ze red hair and ze grin. An' dey walk an' walk an' walk, all ze day long an' ze night long. And beeg mans, him become vaire tired, an' lay down mooch in ze snow. And leetle mans keek beeg mans, an' him cry like, vot you call--ah! vot you call ze kid. And leetle mans keek an' keek an' keek, an' bime by, long time, long way, keek beeg mans into my cabin. Tree days 'fore him crawl out my blankets. Nevaire I see beeg squaw like him. No nevaire. Him haf vot you call ze streak of fat. You bet."

"But there was Axel Gunderson," Prince spoke up. The great Scandinavian, with the tragic events which shadowed his passing, had made a deep mark on the mining engineer. "He lies up there, somewhere." He swept his hand in the vague direction of the mysterious east.

»Fördömt!» mumlade han, i det han kastade av sig täcket och satte sig upp. »Jag har varit ute på vägar och stigar i alla väder och härdat mig på alla upptänkliga sätt, och så kommer jag till detta av Gud övergivna land och finner mig vara veklig som en atenare, utan den ringaste mannakraft.» Han linkade fram till elden och rullade en cigarrett. »Å, jag jämrar mig inte. Jag kan ju ta min medicin, mycket riktigt! Men jag skäms riktigt grundligt för mig själv, det är alltsammans. Här är jag nu efter en färd på lumpna trettio mil så ledbruten och stel och styv som en degenererad tevattensherre efter en fem mils promenad på en landsväg. Bah! Det riktigt äcklar mig! Har ni en tändsticka?»

»Lugna er, unge man!» Bettles räckte honom den begärda stickan och blev helt patriarkalisk: »Det är minsann inte lätt i början. Anfäkta och regera! Kommer inte jag ihåg första gången jag var ute på färdvägar! Stel och styv, säger ni? Jag minns, när jag har behövt tio minuter för att få munnen från vattenhållet och komma på fötter igen — medan det knäckte och ryckte i varenda led så jag trodde jag skulle gå åt. Och kramp? Jag har legat så hopsurad i kramp, att de andra i lägret behövde en halv dag för att reda ut mina intrasslade lemmar. Jag tycker ni står er bra för att vara nykomling, och ni har i alla händelser det rätta gryet. Ett år i dag till [119] ska ni kunna gå om oss gamla. Och det bästa med er är att ni inte har fått nå'nting med av den där fettbildningen, som har skickat så många däst man i Abrahams sköte innan den rätta tiden var inne.»

»Fettbildningen?»

»Ja. Läger sig på stora kroppar. Det är inte de stora karlarna som ha det bäst ute på färdvägar.»

»Det har jag aldrig hört talas om förr.»

»Inte det? Jo, det är ett absolut odisputabelt faktum, och det kan man inte komma ifrån. En stor kropp kan nog vara bra för stora ansträngningar, men utan uthållig styrka är den inte värd nå'nting alls. Och en stor kropp och uthållighet brukar just inte följas åt. Det skall vara en liten senig karl, som kan hålla fast vid något, liksom en utsvulten hund vid ett ben. Nej, för helvete, det kommer inte de stora och tjocka ut med.»

»Ja, det håller nog streck!» inföll Louis Savoy. »För jag känner en man, som är stor och tjock, nästan som en buffel. Och han var ute vid Sulphur Creek i sällskap med en liten karl, som heter Lon Mc Fane. Ni vet nog — den där lilla irländaren med röda håret, han som grinar alltjämt. Och di gick och gick, hela da'n och natten med. Och den store, han blev fasligt trött och till slut la' han sig oupphörligt i snön. Och den lille, han sparka' den store så han skrek — ja, så han skrek som en barnunge. Och den lille sparka' och sparka' och sparka', och så småningom, efter en lång tid och lång väg, sparka' han den store in i min hydda. Och nu för tre dagar se'n kravla' han sig ut ur mina filter. Aldrig har jag sett en squaw så tjock som han. Nej, aldrig. Så [120] han har nog fettbildningen som ni talade om. Det kan ni slå er i backen på.»

»Men tänk på Axel Gunderson», sade Prince. Den storväxte skandinav och de tragiska händelser, som stodo i samband med hans uppträdande, hade gjort ett djupt intryck på gruvingenjören. »Han som ligger däruppe någonstans.» Han visade med handen mot en obestämd punkt bortåt den hemlighetsfulla östern.

"Biggest man that ever turned his heels to Salt Water, or run a moose down with sheer grit," supplemented Bettles; "but he's the prove-the-rule exception. Look at his woman, Unga--tip the scales at a hundred an' ten, clean meat an' nary ounce to spare. She'd bank grit 'gainst his for all there was in him, an' see him, an' go him better if it was possible. Nothing over the earth, or in it, or under it, she wouldn't 'a' done."

"But she loved him," objected the engineer.

"T ain't that. It--"

"Look you, brothers," broke in Sitka Charley from his seat on the grub-box. "Ye have spoken of the streak of fat that runs in big men's muscles, of the grit of women and the love, and ye have spoken fair; but I have in mind things which happened when the land was young and the fires of men apart as the stars. It was then I had concern with a big man, and a streak of fat, and a woman. And the woman was small; but her heart was greater than the beef-heart of the man, and she had grit. And we traveled a weary trail, even to the Salt Water, and the cold was bitter, the snow deep, the hunger great. And the woman's love was a mighty love--no more can man say than this."

He paused, and with the hatchet broke pieces of ice from the large chunk beside him. These he threw into the gold pan on the stove, where the drinking-water thawed. The men drew up closer, and he of the cramps sought greater comfort vainly for his stiffened body.

"Brothers, my blood is red with Siwash, but my heart is white. To the faults of my fathers I owe the one, to the virtues of my friends the other. A great truth came to me when I was yet a boy. I learned that to your kind and you was given the earth; that the Siwash could not withstand you, and like the caribou and the bear, must perish in the cold. So I came into the warm and sat among you, by your fires, and behold, I became one of you, I have seen much in my time. I have known strange things, and bucked big, on big trails, with men of many breeds. And because of these things, I measure deeds after your manner, and judge men, and think thoughts. Wherefore, when I speak harshly of one of your own kind, I know you will not take it amiss; and when I speak high of one of my father's people, you will not take it upon you to say, 'Sitka Charley is Siwash, and there is a crooked light in his eyes and small honor to his tongue.' Is it not so?"

Deep down in throat, the circle vouchsafed its assent.

"The woman was Passuk. I got her in fair trade from her people, who were of the Coast and whose Chilcat totem stood at the head of a salt arm of the sea. My heart did not go out to the woman, nor did I take stock of her looks. For she scarce took her eyes from the ground, and she was timid and afraid, as girls will be when cast into a stranger's arms whom they have never seen before. As I say, there was no place in my heart for her to creep, for I had a great journey in mind, and stood in need of one to feed my dogs and to lift a paddle with me through the long river days. One blanket would cover the twain; so I chose Passuk.

»Den största karl som någonsin har vändt ryggen åt Saltvattnet eller tröttat ut en älg», ifyllde Bettles. »Men han kan anses för det undantag, som bekräftar regeln. Och tänk så på hans Unga — vägde väl knappt hundratio i rent kött, tänker jag. Men hennes uthållighet var lika stor som hans, och hon kunde kanske ha gått ännu längre med honom. För det fanns ingenting på jorden, i jorden eller under jorden, som hon inte skulle ha gjort.»

»Men hon älskade honom», invände ingenjören. »Det var inte bara det. För det...»

»Hör på, bröder», avbröt Sitka Charley, där han satt på matvarulådan, »ni har talat om fettbildningen som lägger sig i storväxta mäns muskler, och ni ha talat om kvinnors uthållighet och kärlek, och ni ha talat väl. Men jag minns saker som hände när landet var ungt och lägereldarna här voro lika långt ifrån varandra som stjärnorna på himlen. Det är från den tiden jag vet något om en storväxt man, om fettbildning och om en kvinna. Den kvinnan var liten till växten, men hennes hjärta var större än hennes mans, och hon hade mod och uthållighet också. Och vi gjorde en ansträngande resa till [121]vattnet, och kölden var bitter, snön djup och hungern stor. Och kvinnans kärlek var en mäktig kärlek — det är allt vad en man kan säga.»

Han tystnade och hackade loss några stycken från det stora isblocket. Dessa kastade han i vaskpannan, som stod på kokspiseln och vari dricksvattnet tinade upp. Männen flyttade sig närmare elden, och den unge mannen med krampen sökte förgäves en bekvämare ställning för sin styvnade kropp.

»Ser ni, bröder, mitt blod är rött som Siwashfolkets, men mitt hjärta är vitt. Mina fäders fel har jag att tacka för det ena och mina vänners dygder för det andra. En stor sanning gick upp för mig, medan jag ännu var en gosse. Jag insåg, att jorden var given åt er och ert släkte; att Siwashfolket inte kunde motstå er, utan måste förgås i kölden liksom vildrenen och björnen. Så begav jag mig till värmen och satt ibland er, vid edra eldar — och se, jag blev en av de edra! Jag har sett mycket i mina dagar. Jag har fått lära underliga ting, och jag har slitit ondt på långa resor tillsammans med män av många olika raser. Och av dessa orsaker har jag kommit att väga gärningar efter er måttstock och bedöma människor och tänka tankar. Och därför vet jag, att ni inte missuppfatta det, när jag talar hårda ord om någon av ert släkte. Och när jag talar stolta ord om någon av mina fäders folk, så säga ni inte heller: 'Sitka Charley är en Siwash, hans ögon se inte rätt och det är föga sanning på hans tunga.' Är det inte så?»

Den omgivande kretsen brummade ett enhälligt medgivande.

[122]»Kvinnan hette Passuk. Jag köpte henne i ärlig handel av hennes folk, som bodde vid kusten och hade sin stampåle vid övre ändan av en vik av saltvattnet. Mitt hjärta var kallt för kvinnan, och det värmdes inte heller av hennes blickar. Ty hon lyfte knappt sina ögon från marken, och hon var skygg och rädd så som flickor äro, då de kastas i armarna på en främling som de aldrig förut ha sett. Som sagt, det fanns ingen plats i mitt hjärta för henne att smyga sig in i, ty jag hade en långfärd i sinnet och behövde bara någon som skulle ge mina hundar mat och hjälpa mig ro under de långa båtfärderna och sova under samma filt, och så hade jag valt Passuk.

"Have I not said I was a servant to the Government? If not, it is well that ye know. So I was taken on a warship, sleds and dogs and evaporated foods, and with me came Passuk. And we went north, to the winter ice-rim of Bering Sea, where we were landed--myself, and Passuk, and the dogs. I was also given moneys of the Government, for I was its servant, and charts of lands which the eyes of man had never dwelt upon, and messages. These messages were sealed, and protected shrewdly from the weather, and I was to deliver them to the whale-ships of the Arctic, ice-bound by the great Mackenzie. Never was there so great a river, forgetting only our own Yukon, the Mother of all Rivers.

"All of which is neither here nor there, for my story deals not with the whale-ships, nor the berg-bound winter I spent by the Mackenzie. Afterward, in the spring, when the days lengthened and there was a crust to the snow, we came south, Passuk and I, to the Country of the Yukon. A weary journey, but the sun pointed out the way of our feet. It was a naked land ; then, as I have said, and we worked up the current, with pole and paddle, till we came to Forty Mile. Good it was to see white faces once again, so we put into the bank. And that winter was a hard winter. The darkness and the cold drew down upon us, and with them the famine. To each man the agent of the Company gave forty pounds of flour and twenty of bacon. There were no beans. And, the dogs howled always, and there were flat bellies and deep-lined faces, and strong men became weak, and weak men died. There was also much scurvy.

"Then came we together in the store one night, and the empty shelves made us feel our own emptiness the more. We talked low, by the light of the fire, for the candles had been set aside for those who might yet gasp in the spring. Discussion was held, and it was said that a man must go forth to the Salt Water and tell to the world our misery. At this all eyes turned to me, for it was understood that I was a great traveler. 'It is ~~700~~ seven hundred miles,' said I, 'to Haines Mission by the sea, and every inch of it snowshoe work. Give me the pick of your dogs and the best of your grub, and I will go. And with me shall go Passuk.'

"To this they were agreed. But there arose one, Long Jeff, a Yankee-man, big-boned and big-muscled. Also his talk was big. He, too, was a mighty traveler, he said, born to the snowshoe and bred up on buffalo milk. He would go with me, in case I fell by the trail, that he might carry the word on to the Mission. I was young, and I knew not Yankee-men. How was I to know that big talk betokened the streak of fat, or that Yankee-men who did great things kept their teeth together? So we took the pick of the dogs and the best of the grub, and struck the trail, we three,--Passuk, Long Jeff, and I.

"Well, ye have broken virgin snow, labored at the gee-pole, and are not unused to the packed river-jams; so I will talk little of the toil, save that on some days we made ten miles, and on others thirty, but more often ten. And the best of the grub was not good, while we went on stint from the start. Likewise the pick of the dogs was poor, and we were hard put to keep them on their legs. At the White River our three sleds became two sleds, and we had only come two hundred miles. But we lost nothing; the dogs that left the traces went into the bellies of those that remained.

Har jag sagt någonting om, att jag stod i styrelsens tjänst? Varom inte, så kan det vara så godt att ni få veta det. Jag togs ombord på ett krigsskepp med slädar och hundar och konserverad föda, och med mig kom Passuk. Och vi reste norrut till vinterisen vid Behrings hav, och där sattes vi i land — jag och Passuk och hundarna. Jag fick också pengar av styrelsen, därför att jag var i deras tjänst, och jag fick kartor över områden, som ingen människas ögon hade skådat, och jag medförde brev. Dessa brev voro förseglade och omsorgsfullt skyddade mot allt slags väder, och jag skulle lämna dem till valfångstskeppen på Arktiska havet, som lågo infrusna vid den stora Mackenziefloden. Det kan aldrig finnas någon mera flod så stor som denna, förutom vår egen Yukon, alla strömmars moder.

Allt detta hör inte hit, ty vad jag vill berätta handlar inte om valfångstskeppen och inte heller om den isbergsvinter jag tillbragte vid Mackenzie. Efteråt, [123] på våren, när dagarna förlängdes och det var skare på snön, kommo vi söderut, Passuk och jag, till Yukons land. En mödosam färd, men solen visade den väg, som våra fötter skulle gå. På den tiden var landet alldeles naket, så som jag redan har sagt, och vi strävade uppför strömmen med stake och åror, tills vi kommo till Forty Mile. Det var godt att få se vita ansiken ännu en gång, då vi lade till vid stranden. Och den vintern blev det en hård vinter. Mörkret och kölden kommo över oss, och med dem följde hungersnöd. Kompaniets ombudsman gav var och en en fyrtio skålpund mjöl och tjugu skålpund fläsk. Det fanns inga bönor. Och hundarna tjöto ständigt och jämt; och där var insjunkna magar och fårade ansikten, och starka män blevo svaga, och svaga män dogo. Och många led oavbrutet av skörbjugg.

Så kommo vi tillsammans i magasinet en kväll, och vid åsynen av de tomma hyllorna kände vi vår egen tomhet så mycket värre. Vi talade med låga röster i skenet från elden, ty ljusen hade blivit undanlagda för deras räkning, som kunde vara vid liv, när våren kom. Vi höllo rådplägning och det blev sagt, att någon måste bege sig till Saltvattnet och berätta för världen om vårt elände. Därvid riktade alla sina ögon på mig, ty det var känt att jag var en duktig resenär. 'Det är sjuhundra mil till Haines Missions, som ligger vid havet', sade jag, 'och varenda tum av den vägen måste trampas med snöskor. Ge mig edra utvaldaste hundar och det bästa av ert matförråd, och jag skall gå. Och med mig följer Passuk.'

Detta gingo de in på. Men så steg där upp en yankee, Långe Jeff, högbent och med väldiga muskler. [124] Och stora ord gingo över hans läppar. Också han var en väldig vandrare, sade han, född att bära snöskor och uppfödd med buffelkons mjölk. Han ville följa mig, för den händelse jag skulle stupa under vägen, i vilket fall han skulle frambära budskapet till Haines Missions. Jag var ung på den tiden, och jag kände inte till yankees. Hur skulle jag kunna veta, att hans stora ord voro ett tecken till fettbildning, eller att yankees som utföra stora gärningar inte förråda detta genom ord? Så att vi togo de utvaldaste hundarna och det bästa av matförrådet och begåvo oss i väg — Passuk, Långe Jeff och jag.

»Nå, ni ha alla trampat obanad snö och strävat vid styrstången, och ni äro inte ovana vid sammanpackad flodis, så att jag vill inte tala mycket om vårt arbete utom att vi somliga dagar kunde hinna tio mil och andra dagar trettio, men oftast var det tio. Och det bästa av matförrådet gav oss ingen god näring, därför att vi måste knussla med det från början. De utvaldaste hundarna voro också eländiga, och vi hade svårt att hålla dem på fötter. Vid White River blevo våra slädar två i stället för tre, och då hade vi bara kommit tvåhundra mil. Men vi förlorade ingenting; hundarna som togos ur seltygen blevo till föda för dem som levde kvar.

"Not a greeting, not a curl of smoke, till we made Pelly. Here I had counted on grub; and here I had counted on leaving Long Jeff, who was whining and trail-sore. But the factor's lungs were wheezing, his eyes bright, his cache nigh empty; and he showed us the empty cache of the missionary, also his grave with the rocks piled high to keep off the dogs. There was a bunch of Indians there, but babies and old men there were none, and it was clear that few would see the spring.

"So we pulled on, light-stomached and heavy-hearted, with half a thousand miles of snow and silence between us and Haines Mission by the sea. The darkness was at its worst, and at midday the sun could not clear the sky-line to the south. But the ice-jams were smaller, the going better; so I pushed the dogs hard and traveled late and early. As I said at Forty Mile, every inch of it was snowshoe work. And the shoes made great sores on our feet, which cracked and scabbed but would not heal. And every day these sores grew more grievous, till in the morning, when we girded on the shoes, Long Jeff cried like a child. I put him at the fore of the light sled to break trail, but he slipped off the shoes for comfort. Because of this the trail was not packed, his moccasins made great holes, and into these holes the dogs wallowed. The bones of the dogs were ready to break through their hides, and this was not good for them. So I spoke hard words to the man, and he promised, and broke his word. Then I beat him with the dog-whip, and after that the dogs wallowed no more. He was a child, what of the pain and the streak of fat.

"But Passuk. While the man lay by the fire and wept, she cooked, and in the morning helped lash the sleds, and in the evening to unlash them. And she saved the dogs. Ever was she to the fore, lifting the webbed shoes and making the way easy. Passuk--how shall I say?--I took it for granted that she should do these things, and thought no more about it. For my mind was busy with other matters, and besides, I was young in years and knew little of woman. It was only on looking back that I came to understand.

"And the man became worthless. The dogs had little strength in them, but he stole rides on the sled when he lagged behind. Passuk said she would take the one sled, so the man had nothing to do. In the morning I gave him his fair share of grub and started him on the trail alone. Then the woman and I broke camp, packed the sleds, and harnessed the dogs. By midday, when the sun mocked us, we would overtake the man, with the tears frozen on his cheeks, and pass him. In the night we made camp, set aside his fair share of grub, and spread his furs. Also we made a big fire, that he might see. And hours afterward he would come limping in, and eat his grub with moans and groans, and sleep. He was not sick, this man. He was only trail-sore and tired, and weak with hunger. But Passuk and I were trail-sore and tired, and weak with hunger; and we did all the work and he did none. But he had the streak of fat of which our brother Bettles has spoken. Further, we gave the man always his fair share of grub.

Icke ett möte med någon människa, icke en rökvirvel inom synhåll förrän vi kommo till Pelly. Där hade jag räknat på att kunna få ny proviant, och där hade jag räknat på att få lämna Långe Jeff, som var jämmerlig och förbi av vägens mödor. Men det väste i kommissionärens lungor, och hans ögon voro klara, men hans förrådshus var nästan tomt, och han visade [125] oss även missionärens tomma visthus jämte hans grav, varpå väldiga stenar voro uppstaplade för att hålla hundarna därifrån. Där fanns en flock indianer, men varken barn eller gamla, och det var tydligt att icke många av de övriga skulle leva till våren.

Vi drogo vidare med tomma magar och tunga hjärtan och med ett halvt tusental mil av snö och tystnad mellan oss och Haines Missions vid havet. Mörkrets välde var nu som störst, och vid middagstiden förmådde solen inte höja sig över synranden i söder. Men ismassorna voro mindre och vägen lättare att gå, så att jag drev på hundarna hårdt och var i farten bittida och sent. Det var som jag hade sagt vid Forty Mile, varenda tum av vägen måste trampas med snöskor. Och skorna skavde stora sår på våra fötter, som skorvade sig och rämnade, men aldrig ville läkas. Och med varje dag blevo dessa sår allt plågsammare, så att Långe Jeff slutligen grät som ett barn, då vi klädde oss till uppbrott om mornarna. Jag satte honom till att bana väg för den lätta släden, men han drog av sig snöskorna för bekvämlighets skull. Och därför blev vägen inte jämt tillpackad, utan hans mockasiner gjorde stora hål i snön, där hundarna plumsade i. Djurens revben voro nära att tränga igenom deras hud, så att de hade det inte för bra, och jag talade stränga ord till Långe Jeff, och han lovade och bröt sitt ord. Då slog jag honom med hundpiskan, och efter detta behövde inte hundarna plumsa längre. Han var ett barn, och det kom sig väl av hans strapatser och hans fettbildning.

Men Passuk! Medan Långe Jeff låg vid elden och grät, lagade hon vår mat, och om mornarna hjälpte [126] hon till att surra fast bagaget på slädarna och om kvällarna att lasta av dem. Och det var hon som räddade hundarna. Ständigt gick hon i spetsen och trampade hårdt till snön med de breda skorna och gjorde vägen lätt. Hon — ja, vad skall jag säga? Jag tog det som en given sak, att hon skulle göra allt detta, och jag tänkte inte vidare på det. Ty mitt sinne var upptaget av annat, och för övrigt var jag ung och visste inte mycket om kvinnan. Det var först då jag kom att se tillbaka på vad som varit som jag förstod det bättre.

Och Långe Jeff blev fullkomligt oduglig. Hundarna hade endast obetydligt med krafter kvar, men han stal sig till att åka på släden, när han höll sig bakom. Passuk sade, att hon skulle ta den ena släden om hand, så att han hade ingenting alls att göra. På mornarna gav jag honom ärligt hans del av födan och lagade att han kom i väg före oss. Sedan bröto Passuk och jag upp lägret, packade bagaget och selade på hundarna. Vid middagstiden, då solen gäckades med oss, brukade vi hinna upp honom, där han gick med frusna tårar på kinderna, och vi körde förbi honom. På kvällarna slog vi läger, satte hans ärliga andel av födan åt sidan och bredde ut hans fällar. Vi gjorde också upp en väldig eld, så att han skulle se. Och sedan kunde det gå flera timmar, innan han kom inlinkande och satte sig att äta under pustande och jämmer, varefter han lade sig att sova. Han var ändå inte sjuk, den manen. Han hade bara såriga fötter och var trött, och han var matt av hunger. Men Passuk och jag hade såriga fötter och voro trötta och matta av hunger, och vi gjorde allt arbetet och han gjorde [127] intet. Men han hade nog den där fettbildningen, som vår broder Bettles har talat om. Vi gävo honom alltid ärligt hans andel av födan.

"Then one day we met two ghosts journeying through the Silence. They were a man and a boy, and they were white. The ice had opened on Lake Le Barge, and through it had gone their main outfit. One blanket each carried about his shoulders. At night they built a fire and crouched over it till morning. They had a little flour. This they stirred in warm water and drank. The man showed me eight cups of flour--all they had, and Pelly, stricken with famine, ~~200~~ two hundred miles away. They said, also, that there was an Indian behind; that they had whacked fair, but that he could not keep up. I did not believe they had whacked fair, else would the Indian have kept up. But I could give them no grub. They strove to steal a dog--the fattest, which was very thin--but I shoved my pistol in their faces and told them begone. And they went away, like drunken men, through the Silence toward Pelly.

"I had three dogs now, and one sled, and the dogs were only bones and hair. When there is little wood, the fire burns low and the cabin grows cold. So with us. With little grub the frost bites sharp, and our faces were black and frozen till our own mothers would not have known us. And our feet were very sore. In the morning, when I hit the trail, I sweated to keep down the cry when the pain of the snowshoes smote me. Passuk never opened her lips, but stepped to the fore to break the way. The man howled.

"The Thirty Mile was swift, and the current ate away the ice from beneath, and there were many air-holes and cracks, and much open water. One day we came upon the man, resting, for he had gone ahead, as was his wont, in the morning. But between us was open water. This he had passed around by taking to the rim-ice where it was too narrow for a sled. So we found an ice-bridge. Passuk weighed little, and went first, with a long pole crosswise in her hands in chance she broke through. But she was light, and her shoes large, and she passed over. Then she called the dogs. But they had neither poles nor shoes, and they broke through and were swept under by the water. I held tight to the sled from behind, till the traces broke and the dogs went on down under the ice. There was little meat to them, but I had counted on them for a week's grub, and they were gone.

"The next morning I divided all the grub, which was little, into three portions. And I told Long Jeff that he could keep up with us, or not, as he saw fit; for we were going to travel light and fast. But he raised his voice and cried over his sore feet and his troubles, and said harsh things against comradeship. Passuk's feet were sore, and my feet were sore--ay, sorer than his, for we had worked with the dogs; also, we looked to see. Long Jeff swore he would die before he hit the trail again; so Passuk took a fur robe, and I a cooking pot and an axe, and we made ready to go. But she looked on the man's portion, and said, 'It is wrong to waste good food on a baby. He is better dead.' I shook my head and said no--that a comrade once was a comrade always. Then she spoke of the men of Forty Mile; that they were many men and good; and that they looked to me for grub in the spring. But when I still said no, she snatched the pistol from my belt, quick, and as our brother Bettles has spoken, Long Jeff went to the bosom of Abraham before his time. I chided Passuk for this; but she showed no sorrow, nor was she sorrowful. And in my heart I knew she was right."

Så en dag mötte vi två vålnader på väg genom den stora tystnaden. Det var en man och en gosse, och det var av de vita. Isen hade öppnat sig på sjön Le Barge, och där hade nästan hela deras utrustning försvunnit i djupet. De hade var sin filt över axlarna. Om kvällarna gjorde de upp eld och sutto nedhukade invid den tills det blev morgon. De hade litet mjöl. Och det rörde de i varmt vatten och drucko. Mannen visade mig åtta koppar mjöl — det var allt vad de hade, och till det hungrande Pelly hade de tvåhundra mil. De sade också, att en indian kom efter, de hade delat ärligt med honom, sade de, men han förmådde inte hålla jämna steg med dem. Jag trodde aldrig, att de hade delat ärligt med honom, ty eljest hade nog indianen hållit ut. Men jag kunde inte ge dem någon proviant. De försökte stjäla en av våra hundar — den fetaste, som var mycket mager — men jag riktade min pistol emot dem och sade att de skulle gå. Och de vacklade därifrån som druckna genom den stora tystnaden i riktningen mot Pelly.

Jag hade nu bara tre hundar och en släde, och hundarna voro endast ben och skinn. När det finns föga bränsle, brinner elden lågt och hyddan blir kall. Så var det med oss. Vi hade ringa näring och därför ledo vi mera av den skarpa kölden, och våra ansikten svartnade av köld, så att våra egna mödrar inte skulle ha kunnat känna igen oss. Och våra fötter voro mycket såriga. På mornarna, när vi skulle ge oss av, trängde svetten ut på min panna under [128] ansträngningen att kväva ett jämmerrop, då jag satte foten i snöskorna. Passuk höll sina läppar hårdt slutna och gick i spetsen för att trampa väg. Långe Jeff stortjöt.

Thirthy-Mileflodens lopp var raskt, och strömmen frätte isen underifrån, och där fanns många lufthål och rämnor och mycket öppet vatten. En dag träffade vi på vår man vilande på isen — ty han hade givit sig av i förväg på morgonen, som han brukade — men mellan oss och honom var öppet vatten. Han hade gått omkring det på kantisen, men där var det för smalt för en släde att komma fram. Vi funno emellertid en isbrygga. Passuk var lätt och gick därför först med en lång stake buren på tvären framför sig, i händelse isen skulle brista under hennes fötter. Men hennes skor voro breda och hon kom över. Så kallade hon på hundarna. Men de hade varken stakar eller skor, och isen brast under dem och de rycktes med av strömmen. Jag höll hårdt i släden bakifrån tills linorna brusto och hundarna försvunno under isen. Det fanns inte mycket kött på dem, men jag hade räknat på dem till en veckas uppehälle, och nu voro de borta.

Morgonen därpå delade jag hela vårt förråd av proviant, vilket var ganska litet, i tre delar. Och jag sade till Långe Jeff, att han kunde följa med oss eller icke, vilket han ansåg bäst, ty nu skulle vi fortsätta färden så raskt vi förmådde. Men han hov upp sin röst och grät över sina såriga fötter och sina mödor och sade hårda ord om dåligt kamratskap. Passuks fötter voro såriga och mina fötter voro såriga — värre än hans, ty vi hade haft allt arbetet med hundarna — [129] och vi sågo efter hur det var. Men Långe Jeff svor på att han hellre skulle dö än han gav sig ut på vandring igen, och så tog Passuk en fäll, och jag tog en panna och en yxa, och vi beredde oss att gå vidare. Men hon såg på hans andel av födan och sade: 'Det är orätt att förspilla god föda på en barnunge. Vore bättre att han dog.' Jag skakade på huvudet och sade nej — sade att en kamrat ändå alltid är en kamrat. Då talade hon om männen vid Forty Mile — att de voro många och goda män, och att de litade på att jag skulle skaffa dem föda på våren. Men då jag ändå sade nej, ryckte hon hastigt pistolen ur mitt bälte, och — som vår broder Bettles sade för en stund sedan — Långe Jeff skickades till Abrahams sköte innan hans tid egentligen var ute. Jag bannade Passuk för detta; men hon visade ingen sorg och kände visst ingen heller. Och i mitt hjärta kände jag att hon hade rätt.»

Sitka Charley paused and threw pieces of ice into the gold pan on the stove. The men were silent, and their backs chilled to the sobbing cries of the dogs as they gave tongue to their misery in the outer cold.

"And day by day we passed in the snow the sleeping-places of the two ghosts--Passuk and I--and we knew we would be glad for such ere we made Salt Water. Then we came to the Indian, like another ghost, with his face set toward Pelly. They had not whacked up fair, the man and the boy, he said, and he had had no flour for three days. Each night he boiled pieces of his moccasins in a cup, and ate them. He did not have much moccasins left. And he was a Coast Indian, and told us these things through Passuk, who talked his tongue. He was a stranger in the Yukon, and he knew not the way, but his face was set to Pelly. How far was it? Two sleeps? ten? a hundred--he did not know, but he was going to Pelly. It was too far to turn back; he could only keep on.

"He did not ask for grub, for he could see we, too, were hard put. Passuk looked at the man, and at me, as though she were of two minds, like a mother partridge whose young are in trouble. So I turned to her and said, 'This man has been dealt unfair. Shall I give him of our grub a portion?' I saw her eyes light, as with quick pleasure; but she looked long at the man and at me, and her mouth drew close and hard, and she said, 'No. The Salt Water is afar off, and Death lies in wait. Better it is that he take this stranger man and let my man Charley pass.' So the man went away in the Silence toward Pelly. That night she wept. Never had I seen her weep before. Nor was it the smoke of the fire, for the wood was dry wood. So I marveled at her sorrow, and thought her woman's heart had grown soft at the darkness of the trail and the pain. ~~It was not till afterward that I came to understand.~~

"Life is a strange thing. Much have I thought on it, and pondered long, yet daily the strangeness of it grows not less, but more. Why this longing for Life? It is a game which no man wins. To live is to toil hard, and to suffer sore, till Old Age creeps heavily upon us and we throw down our hands on the cold ashes of dead fires. It is hard to live. In pain the babe sucks his first breath, in pain the old man gasps his last, and all his days are full of trouble and sorrow; yet he goes down to the open arms of Death, stumbling, falling, with head turned backward, fighting to the last. And Death is kind. It is only Life, and the things of Life that hurt. Yet we love Life, and we hate Death. It is very strange.

"We spoke little, Passuk and I, in the days which came. In the night we lay in the snow like dead people, and in the morning we went on our way, walking like dead people. And all things were dead. There were no ptarmigan, no squirrels, no snowshoe rabbits--nothing. The river made no sound beneath its white robes. The sap was frozen in the forest. And it became cold, as now; and in the night the stars drew near and large, and leaped and danced; and in the day the sun-dogs mocked us till we saw many suns, and all the air flashed and sparkled, and the snow was diamond dust. And there was no heat, no sound, only the bitter cold and the Silence. As I say, we walked like dead people, as in a dream, and we kept no count of time. Only our faces were set to Salt Water, our souls strained for Salt Water, and our feet carried us toward Salt Water. We camped by the Tahkeena, and knew it not. Our eyes looked upon the White Horse, but we saw it not.

Sitka Charley tystnade och kastade isbitar i vaskpannan på spiseln. De övriga voro också tysta; kalla kårar gingo över deras rygg, då de hörde de jämrande tjut, varmed hundarna klagade sin nöd ute i kölden.

»Och dag efter dag träffade vi på sovplatser i snön efter de bäge spökgestalterna — Passuk och jag — och vi visste, att vi till och med skulle vara glada över sådant, innan vi kommo till Saltvattnet. Så träffade vi också på den efterblivne indianen, återigen en spökgestalt som var på väg mot Pelly. De hade inte delat ärligt med honom, mannen och gossen, sade han, och nu hade han inte haft något mjöl på tre dagar. Varje kväll kokade han bitar av sina [130]mockasiner i en skål åt dem. Det var inte mycket kvar av hans mockasiner. Och han var en kustindian och berättade allt detta för Passuk, som talade hans språk. Han var en främling i Yukons land och visste inte vägen, men hans ansikte var vändt mot Pelly. Hur långt kunde det vara dit? Två sovtider? Tio? Hundra? . . . Det visste han inte, men han var på väg mot Pelly. Att vända om var för långt; han kunde inte annat än fortsätta.

Han bad oss inte om någon föda, ty han kunde se att också vi voro illa därän. Passuk såg på honom och på mig, som om hon tvekade, alldeles som en rapphöna, då hennes ungar äro i nöd. Och jag vände mig till henne och sade: 'Den där mannen har blivit oredligt behandlad. Skall jag ge honom en del av vårt förråd?' Jag såg, att det plötsligt lyste till i hennes ögon av belåtenhet; men hon såg länge på mannen och på mig, och hon fick ett stramt och hårdt uttryck kring munnen, och hon sade: 'Nej, Saltvattnet är långt borta och döden ligger på lur. Bättre han tar denne främmande man och låter min man Charley gå vidare.' Och mannen fortsatte sin väg genom den stora tystnaden bortåt Pelly. Men den kvällen grät Passuk. Aldrig förr hade jag sett henne gråta. Och det kunde inte komma sig av röken från elden, ty det var torr ved. Så att jag undrade över hennes bedrövelse och tänkte, att hennes kvinnohjärta hade veknat under vägens mörker och mödor.

Livet är underligt. Mycket har jag tänkt och länge har jag grubblat över det, men med varje dag finner jag det snarare underligare än tvärtom. Varför denna längtan att få leva? Livet är ett hasardspel, [131]där ingen vinner. Att leva är att arbeta strängt och lida bittert, tills ålderdomen lägger sig tungt över oss och vi röra med våra händer i kall aska efter slocknad eld. Det är hårdt att leva. Med smärta drar barnet sitt första andetag, med smärta utandas den gamle sitt sista, och alla hans dagar ha varit fulla av oro och sorg — och ändå faller han endast motvilligt och med bortvändt huvud i dödens öppnade armar, kämpande emot till det sista. Och döden är mild. Det är bara livet och vad därtill hör, som gör ondt. Men ändå älska vi livet och hata döden. Det är mycket underligt.

Vi talade föga, Passuk och jag, under de dagar som nu följde. Om nätterna lågo vi som döda i snön, och på mornarna vandrade vi vidare som döda. Och allting var dödt. Där fanns inga ripor, inga ekorrar, inga snöharar — ingenting. Floden gled ljudlöst fram under sitt vita täcke. Saven i träden var frusen. Och det blev kallt som nu; nattetid syntes stjärnorna så nära och stora, och de hoppade och dansade. Och om dagarna gäckades vi av vädersolar tills vi sågo många solar och hela luften gnistrade och flammade och snön var som diamantstoff. Och där fanns ingen värme, intet ljud — endast bitter köld och tystnad. Som jag nyss sade, vi gingo som döda, som i en dröm, och vi höllo ingen reda på tiden. Det var bara så att våra ansikten voro vända mot Saltvattnet, och våra själar trängtrade efter Saltvattnet, och våra fötter förde oss mot Saltvattnet. Vi vilade vid Tahkena och visste det icke. Våra ögon skådade White Horse, men vi sågo det icke.

Our feet trod the portage of the Canyon, but they felt it not. We felt nothing. And we fell often by the way, but we fell, always, with our faces toward Salt Water.

"Our last grub went, and we had shared fair, Passuk and I, but she fell more often, and at Caribou Crossing her strength left her. And in the morning we lay beneath the one robe and did not take the trail. It was in my mind to stay there and meet Death hand-in-hand with Passuk; for I had grown old, and had learned the love of woman. Also, it was eighty miles to Haines Mission, and the great Chilcoot, far above the timber-line, reared his storm-swept head between. But Passuk spoke to me, low, with my ear against her lips that I might hear. And now, because she need not fear my anger, she spoke her heart, and told me of her love, and of many things which I did not understand.

"And she said: 'You are my man, Charley, and I have been a good woman to you. And in all the days I have made your fire, and cooked your food, and fed your dogs, and lifted paddle or broken trail, I have not complained. Nor did I say that there was more warmth in the lodge of my father, or that there was more grub on the Chilcat. When you have spoken, I have listened. When you have ordered, I have obeyed. Is it not so, Charley?'

"And I said: 'Ay, it is so.'

"And she said: 'When first you came to the Chilcat, nor looked upon me, but bought me as a man buys a dog, and took me away, my heart was hard against you and filled with bitterness and fear. But that was long ago. For you were kind to me, Charley, as a good man is kind to his dog. Your heart was cold, and there was no room for me; yet you dealt me fair and your ways were just. And I was with you when you did bold deeds and led great ventures, and I measured you against the men of other breeds, and I saw you stood among them full of honor, and your word was wise, your tongue true. And I grew proud of you, till it came that you filled all my heart, and all my thought was of you. You were as the midsummer sun, when its golden trail runs in a circle and never leaves the sky. And whatever way I cast my eyes I beheld the sun. But your heart was ever cold, Charley, and there was no room.'

"And I said: 'It is so. It was cold, and there was no room. But that is past. Now my heart is like the snowfall in the spring, when the sun has come back. There is a great thaw and a bending, a sound of running waters, and a budding and sprouting of green things. And there is drumming of partridges, and songs of robins, and great music, for the winter is broken, Passuk, and I have learned the love of woman.'

"She smiled and moved for me to draw her closer. And she said, 'I am glad.' After that she lay quiet for a long time, breathing softly, her head upon my breast. Then she whispered: 'The trail ends here, and I am tired. But first I would speak of other things. In the long ago, when I was a girl on the Chilcat, I played alone among the skin bales of my father's lodge; for the men were away on the hunt, and the women and boys were dragging in the meat. It was in the spring, and I was alone. A great brown bear, just awake from his winter's sleep, hungry, his fur hanging to the bones in flaps of leanness, shoved his head within the lodge and said, "Oof!"

Våra fötter trampade vadstället vid Canyon, men de kände [132]det icke. Vi kände ingenting. Och vi föllo ofta under vägen, men vi föllo alltid med våra ansikten vända mot Saltvattnet.

Vår sista proviant tog slut, och vi hade delat ärligt, Passuk och jag, men hon föll oftare och vid Caribou Crossing var det slut med hennes krafter. Och på morgonen lågo vi under vår enda fäll och gjorde ingenting för att fortsätta vandringen. Det var min tanke att stanna där och möta döden hand i hand med Passuk, ty nu hade jag blivit gammal och lärt mig förstå kvinnokärlek. För övrigt var det åttio mil kvar till Haines Mission, och det väldiga Chilcoot — långt ovanför skogsgränsen — reste sin av stormen kringbrusade topp mellan oss och Saltvattnet. Men Passuk talade till mig med låg röst, och jag höll mitt öra intill hennes läppar, för att jag skulle höra. Och nu, då hon icke behövde frukta för min vrede, öppnade hon hela sitt hjärta för mig, och hon talade om sin kärlek och om många ting, som jag inte hade förstått.

Och hon sade: 'Du är min make, Charley, och jag har varit dig en god hustru. Och under hela den tid jag har tändt din eld och kokat din mat och fodrat dina hundar och rott och trampat väg, har jag aldrig klagat. Icke heller har jag sagt att det var varmare i min fars tält, eller att det fanns mera godt om föda vid Chilcat. När du har talat, har jag lyssnat. När du har befallt, har jag varit dig lydig. Är det inte så, Charley?'

Och jag sade: 'Jo det är så.'

Och hon sade: 'När du först kom till Chilcat och knappast såg på mig, utan köpte mig så som en man [133]köper en hund och log mig med dig bort, var mitt hjärta hårdt mot dig och fullt av bitterhet och fruktan. Men detta är nu längesedan. Ty du har varit vänlig mot mig, Charley, såsom en god man brukar vara mot sin hund. Ditt hjärta var kallt, och där fanns intet rum för mig; men du behandlade mig väl och du var rättvis. Och jag var med dig, då du utförde djärva dåd och ledde stora vågspel, och jag jämförde dig med män av andra stammar, och jag såg dig stå höljd av ära ibland dem, och dina ord voro visa och din tunga ärlig. Och jag blev stolt över dig, och det blev så, att du fyllde hela mitt hjärta och alla mina tankar hörde dig till. Du var för mig som midsommarsolen, vars gyllene väg går i en cirkel, så att hon aldrig gömmer sig för våra ögon. Vart jag vände min blick, såg jag min sol. Men ditt hjärta var alltid lika kallt, Charley, och där fanns intet rum.'

Och jag sade: 'Det är som du säger. Det var kallt, och där fanns intet rum. Men detta tillhör det förgångna. Nu är mitt hjärta likt snön om våren, när solen har kommit tillbaka. Det är stort töväder och isen har brutit upp, och där är sorl av rinnande vatten och där knoppas och grönskar. Och där hörs fågelsång och kuttrande och stort jubel, ty vintern är förgången, Passuk, och jag har lärt mig vad kvinnokärlek är.'

Hon smålog och gav mig ett tecken att dra henne närmare intill mig. Och hon sade: 'Jag är glad.' Och sedan låg hon stilla en lång stund och andades sakta med huvudet vilande mot mitt bröst. Så viskade hon: 'Vår gemensamma väg slutar här, och jag är trött. Men först skulle jag vilja tala om något [134]annat. För längesedan, då jag var en ung flicka på Chilcat, lekte jag en gång ensam bland högar av pälsskinn i min fars tält; ty männen voro borta på jakt, och kvinnor och gossar släpade hem villebrådet. Det var på våren, och jag var alldeles ensam. Då kom en stor brun björn, som nyss hade vaknat uthungrad från sin vintersömn, så mager att huden hängde i veck över hans benbyggnad, och han stack in huvudet genom dörröppningen och brummade.

My brother came running back with the first sled of meat. And he fought the bear with burning sticks from the fire, and the dogs in their harnesses, with the sled behind them, fell upon the bear. There was a great battle and much noise. They rolled in the fire, the skin bales were scattered, the lodge overthrown. But in the end the bear lay dead, with the fingers of my brother in his mouth and the marks of his claws upon my brother's face. Did you mark the Indian by the Pelly trail, his mitten which had no thumb, his hand which he warmed by our fire? He was my brother. And I said he should have no grub. And he went away in the Silence without grub.'

"This, my brothers, was the love of Passuk, who died in the snow, by the Caribou Crossing. It was a mighty love, for she denied her brother for the man who led her away on weary trails to a bitter end. And, further, such was this woman's love, she denied herself. Ere her eyes closed for the last time she took my hand and slipped it under her squirrel-skin *parka* to her waist. I felt there a well-filled pouch, and learned the secret of her lost strength. Day by day we had shared fair, to the last least bit; and day by day but half her share had she eaten. The other half had gone into the well-filled pouch.

"And she said: 'This is the end of the trail for Passuk; but your trail, Charley, leads on and on, over the great Chilcoot, down to Haines Mission and the sea. And it leads on and on, by the light of many suns, over unknown lands and strange waters, and it is full of years and honors and great glories. It leads you to the lodges of many women, and good women, but it will never lead you to a greater love than the love of Passuk.'

"And I knew the woman spoke true. But a madness came upon me, and I threw the well-filled pouch from me, and swore that my trail had reached an end, till her tired eyes grew soft with tears, and she said: 'Among men has Sitka Charley walked in honor, and ever has his word been true. Does he forget that honor now, and talk vain words by the Caribou Crossing? Does he remember no more the men of Forty Mile, who gave him of their grub the best, of their dogs the pick? Ever has Passuk been proud of her man. Let him lift himself up, gird on his snowshoes, and begone, that she may still keep her pride.'

"And when she grew cold in my arms I arose, and sought out the well-filled pouch, and girt on my snowshoes, and staggered along the trail; for there was a weakness in my knees, and my head was dizzy, and in my ears there was a roaring, and a flashing of fire upon my eyes. The forgotten trails of boyhood came back to me. I sat by the full pots of the *potlach* feast, and raised my voice in song, and danced to the chanting of the men and maidens and the booming of the walrus drums. And Passuk held my hand and walked by my side. When I laid down to sleep, she waked me. When I stumbled and fell, she raised me. When I wandered in the deep snow, she led me back to the trail. And in this wise, like a man bereft of reason, who sees strange visions and whose thoughts are light with wine, I came to Haines Mission by the sea."

Sitka Charley threw back the tent-flaps. It was midday. To the south, just clearing the bleak Henderson Divide, poised the cold-disked sun. On either hand the sun-dogs blazed. The air was a gossamer of glittering frost. In the foreground, beside the trail, a wolf-dog, bristling with frost, thrust a long snout heavenward and mourned.

Min bror kom i detsamma springande tillbaka med den första släden med kött. Och han tog eldbränder och använde som vapen mot björnen, och hundarna i seltygen framför släden kastade sig också över honom — det blev en häftig strid och ett stort oväsen. De rullade in i elden, pälsskinnen kastades omkring och tältet vältes överända. Men till slut låg björnen död med min brors fingrar mellan sina tänder, och det var märken efter hans klor i min broders ansikte. Lade du märke till att indianen, som vi träffade på vägen från Pelly, var utan tumme på sin ena vante — såg du hans skadade hand, då han värmden den vid elden? Den mannen var min bror. Och jag sade, att han inte skulle få någon föda. Och han drog vidare in i tystnaden utan föda.’

Sådan, mina bröder, var Passuks kärlek — hon dog i snön vid Caribou Crossing. Det var en mäktig kärlek, ty hon förnekade sin bror för dens skull, som hade fört henne på mödosamma vägar till ett dystert slut. Och hennes kärlek var så stor, att hon offrade sig själv. Innan hennes ögon slötos för sista gången, tog hon min hand och förde den under sin skinnjacka intill hennes bröst. Där fann jag en välfylld påse, [135] och nu förstod jag varför det var slut med hennes krafter. Dag efter dag hade vi delat ärligt ända tills allt var slut, men dag efter dag hade hon endast förtärt hälften av sin andel. Den andra hälften fanns i den välfyllda påsen...

Och hon sade: ’Här slutar vägen för Passuk. Men din väg, Charley, går vidare, över det väldiga Chilcoot och ner till Haines Mission och till havet. Och den sträcker sig ännu mycket längre, belyst av många solvarv, över främmande länder och okända vatten — och den är full av år och mycken heder och stor ära. Den för dig till många kvinnors tält, goda kvinnors — men aldrig skall du mötas av större kärlek än Passuks.’

Och jag visste, att hon talade sant. Men ett vanvett kom över mig, och jag kastade den välfyllda påsen ifrån mig och svor, att även min väg hade nått sitt slut, tills hennes trötta ögon fylldes av tårar och hon sade: ’Bland män har Sitka Charley gått sin väg fram med heder, och hans ord ha varit ärliga och sanna. Glömmer han nu denna heder och talar fåfängliga ord vid Caribou Crossing? Kommer han inte längre ihåg männen vid Forty Mile, som gåvo honom det bästa av sin föda, de utvaldaste av sina hundar? Alltid har Passuk varit stolt över sin make. Må han stiga upp, dra på sig sina snöskor och gå, så att hon måtte få behålla sin stolthet.’

Och då hon hade kallnat i mina armar, steg jag upp och sökte rätt på den välfyllda påsen, och jag drog på mig mina snöskor och stapplade därifrån. Ty det hade kommit en svaghet i mina knän och det gick omkring i mitt huvud och det brusade i mina öron, och det flammade som eld för mina ögon. Jag [136] genomlevde min förgätna ungdomstid på nytt. Jag salt vid fulla köttgrytor vid fester och höjde min stämma till sång, och jag dansade under sång av män och unga flickor och vid dånet av valrosstrummor. Och Passuk höll min hand i sin och gick vid min sida. Då jag lade mig ned för att sova, var det hon som väckte mig. Då jag stapplade och föll, reste hon mig upp. Då jag förrirade mig in i djup snö, ledde hon mig tillbaka till vägen. Och på detta sätt, likt en man som är berövad sitt förnuft, som ser underliga syner och fått sina tankar lätta av vin, kom jag slutligen fram till Haines Mission vid havet.»

Sitka Charley drog undan skynket för tältöppningen. Det var midt på dagen. I söder, alldeles ovanför det kulna Henderson-berget, syntes en del av den kallt glänsande solskivan, och på bägge sidorna om den flammade vådersolar. Luften var som en spindelväv av glittrande frost. I förgrunden stod en varghund med raggen styv av rimfrost, lyfte sin långa nos mot himlen och uppgav ett klagande tjut.

Where the Trail Forks

"Must I, then, must I, then, now leave this town - And you, my love, stay here?"--*Schwabian Folk-song*.

The singer, clean-faced and cheery-eyed, bent over and added water to a pot of simmering beans, and then, rising, a stick of firewood in hand, drove back the circling dogs from the grub-box and cooking-gear. He was blue of eye, and his long hair was golden, and it was a pleasure to look upon his lusty freshness. A new moon was thrusting a dim horn above the white line of close-packed snow-capped pines which ringed the camp and segregated it from all the world. Overhead, so clear it was and cold, the stars danced with quick, pulsating movements. To the southeast an evanescent greenish glow heralded the opening revels of the aurora borealis. Two men, in the immediate foreground, lay upon the bearskin which was their bed. Between the skin and naked snow was a six-inch layer of pine boughs. The blankets were rolled back. For shelter, there was a fly at their backs,--a sheet of canvas stretched between two trees and angling at forty-five degrees. This caught the radiating heat from the fire and flung it down upon the skin. Another man sat on a sled, drawn close to the blaze, mending moccasins. To the right, a heap of frozen gravel and a rude windlass denoted where they toiled each day in dismal groping for the pay-streak. To the left, four pairs of snowshoes stood erect, showing the mode of travel which obtained when the stamped snow of the camp was left behind.

That Schwabian folk-song sounded strangely pathetic under the cold northern stars, and did not do the men good who lounged about the fire after the toil of the day. It put a dull ache into their hearts, and a yearning which was akin to belly-hunger, and sent their souls questing southward across the divides to the sun-lands.

"For the love of God, Sigmund, shut up!" expostulated one of the men. His hands were clenched painfully, but he hid them from sight in the folds of the bearskin upon which he lay.

"And what for, Dave Wertz?" Sigmund demanded. "Why shall I not sing when the heart is glad?"

"Because you've got no call to, that's why. Look about you, man, and think of the grub we've been defiling our bodies with for the last twelvemonth, and the way we've lived and worked like beasts!"

Thus abjured, Sigmund, the golden-haired, surveyed it all, and the frost-rimmed wolf-dogs and the vapor breaths of the men. "And why shall not the heart be glad?" he laughed. "It is good; it is all good. As for the grub--" He doubled up his arm and caressed the swelling biceps. "And if we have lived and worked like beasts, have we not been paid like kings? Twenty dollars to the pan the streak is running, and we know it to be eight feet thick. It is another Klondike--and we know it--Jim Hawes there, by your elbow, knows it and complains not. And there's Hitchcock! He sews moccasins like an old woman, and waits against the time.

Där vägen delar sig.

»Måste jag, måste jag då lämna denna stad, där nu min allra käraste har myllats i sin grav?» *Schwabisk folkvisa.*

Den som sjöng, en skägglös yngling med glada ögon, lutade sig fram och hällde vatten i en panna med puttrande bönor, sedan rätade han upp sig, drog ett brinnande vedträ ur elden och drev tillbaka hundarna, som omringat matvarulådan och kokkärlen. Han hade blåa ögon och guldgult hår, och det var en fröjd att se hans ungdomliga friskhet.

Nymånen stack upp sin ena dimmiga spets över de tätt packade snöhättade furorna, som omgävo lägret och skilde det från den övriga världen. Det var så kallt och klart, att stjärnorna tycktes dansa om uppe i rymden med hastiga, pulserande rörelser. I sydost antydde en förtonande grönaktig skiftning den annalkande prakten av flammande norrsken. Strax i förgrunden lågo två män utsträckta på björnhuden, som utgjorde deras läger. Mellan denna björnhud och snön fanns ett sex tum tjockt lager av granris; filtarna voro hoprullade och dragna åt sidan. Till skydd hade [138]männen ett slags skärm bakom sig — ett stycke tältduk, sträckt mellan ett par träd i fyrtiofem graders vinkel. Denna skärm uppfångade den från elden utstående värmen och återkastade den ned på liggplatsen. En fjärde man satt på en släde, som var dragen nära intill elden; han var sysselsatt med att laga mockasiner. En hög fruset grus och ett primitivt vindspel till höger utvisade var de tre männen dagligen arbetade under ett ängsligt sökande efter guld. Till vänster stodo fyra par snöskor uppresta, utvisande det sätt, varpå vägen skulle fortsättas, då de tre männen lämnat lägrets tilltrampade snö bakom sig.

Den schwabiska folkvisan ljöd underligt melankolisk under Nordlandets kallt glimmande stjärnor, och den hade ingen god inverkan på dessa män, som hade samlats omkring elden efter dagens arbete. Den väckte en tung längtan i deras inre, en plågsam trånad, som var besläktad med hunger, och den drog deras tankar söderut över berg och floder till soliga länder.

»Tyst, för Guds skull, Siegmund!» utbrast en av männen. Han knöt plågad sina händer, men han gömde dem i vecken av björnhuden, på vilken han låg.

»Varför det, Dave Wertz?» frågade Siegmund. »Varför ska jag inte sjunga, när mitt hjärta är gladt?»

»Därför att du alls inte har någon orsak till det, ska jag säga dig. Se dig omkring, pojke, och tänk på den föda vi ha fått nöja oss med under de senaste tolv månaderna — och hur vi ha levat och trälät som kreatur!»

Siegmund, den guldhårige, följde uppmaningen och [139]såg sig omkring — han såg allt vad som omgav dem, och han såg varghundarna med rimfrost i raggen och kamraternas ångande andedräkt. »Varför skulle inte hjärtat kunna vara gladt?» sade han skrattande. »Det är ju bra, alltsammans är bra. Och vad födan beträffar...» Han krökte sin arm och smekte dess svällande muskler. »Och om vi också ha levat och trälät som kreatur — ha vi inte fått lön därför som kungar? Tjugu dollars per panna ger ju guldläggret här, och vi veta, att det är åtta fot tjockt. Det är ett nytt Klondyke — och vi veta det — Jim Hawes där, som ligger bredvid dig, vet det, och han klagar inte. Och Hitchcock? Han syr Mockasiner som en gammal gumma och ser tiden an.

Only you can't wait and work until the wash-up in the spring. Then we shall all be rich, rich as kings, only you cannot wait. You want to go back to the States. So do I, and I was born there, but I can wait, when each day the gold in the pan shows up yellow as butter in the churning. But you want your good time, and, like a child, you cry for it now. Bah! Why shall I not sing:

"In a year, in a year, when the grapes are ripe,
I shall stay no more away.
Then if you still are true, my love,
It will be our wedding day.
In a year, in a year, when my time is past,
Then I'll live in your love for aye.
Then if you still are true, my love,
It will be our wedding day."

The dogs, bristling and growling, drew in closer to the firelight. There was a monotonous crunch-crunch of webbed shoes, and between each crunch the dragging forward of the heel of the shoe like the sound of sifting sugar. Sigmund broke off from his song to hurl oaths and firewood at the animals. Then the light was parted by a fur-clad figure, and an Indian girl slipped out of the webs, threw back the hood of her squirrel-skin *parka*, and stood in their midst. Sigmund and the men on the bearskin greeted her as "Sipsu," with the customary "Hello," but Hitchcock made room on the sled that she might sit beside him.

"And how goes it, Sipsu?" he asked, talking, after her fashion, in broken English and bastard Chinook. "Is the hunger still mighty in the camp? and has the witch doctor yet found the cause wherefore game is scarce and no moose in the land?"

"Yes; even so. There is little game, and we prepare to eat the dogs. Also has the witch doctor found the cause of all this evil, and to-morrow will he make sacrifice and cleanse the camp."

"And what does the sacrifice chance to be?--a new-born babe or some poor devil of a squaw, old and shaky, who is a care to the tribe and better out of the way?"

"It chanced not that wise; for the need was great, and he chose none other than the chief's daughter; none other than I, Sipsu."

"Hell!" The word rose slowly to Hitchcock's lips, and brimmed over full and deep, in a way which bespoke wonder and consideration.

"Wherefore we stand by a forking of the trail, you and I," she went on calmly, "and I have come that we may look once more upon each other, and once more only."

Det är bara du som inte kan vänta och arbeta tills våren kommer. Då ska vi alla vara rika, rika som kungar — men du kan inte vänta. Du vill tillbaka till Staterna. Nå, det vill jag också, och jag är ju född där, men nog kan jag vänta, när vaskpannan för varje dag lämnar guld så klart som smöret i kärnan. Men du saknar ett bekvämt liv, och det gnäller du för. Bah! Varför skulle jag inte sjunga:

Om ett år, om ett år, då druvorna bli mogna,
Skall jag inte längre vara borta, jag.
Om min älskling då mig än är trogen,
Ska vi fira gladt vår bröllopsdag.
Om ett år, om ett år, då väntans tid är gången,
Ska för kärlek blott vi leva du och jag.
Om min älskling då mig än är trogen.
Ska vi fira gladt vår bröllopsdag.»

Hundarna reste ragg och morrade och närmade sig elden. Det hördes ett enformigt knarrande och [140]skrapande ljud — någon närmade sig på snöskor. Siegmund avbröt sin sång för att slunga svordomar och eldbränder efter djuren. Så kom en pälsklädd gestalt inom ljuskretsen, och en indianflicka steg ur sina snöskor, kastade tillbaka huvan på sin *parka* och stod midt ibland dem. Siegmund och de bägge på björnhuden hälsade henne med ett »Hallå, Sipsu!» Men Hitchcock gjorde rum för henne på släden, så att hon kunde sitta bredvid honom.

»Nå hur är det, Sipsu?» frågade han; liksom hon uttryckte han sig på bruten engelska och chinookdialekt. »Är hungern fortfarande mäktig i lägret? Och har er medicinman ännu tagit reda på orsaken, varför villebråd är så sällsynt och det inte finns några älgar i landet?»

»Ja, så är det. Villebråd är sällsynt, och vi bereda oss att äta hundarna. Och medicinmannen har funnit orsaken till det onda, och i morgon skall han anställa offer, så att lägret blir renat.»

»Nå, vad skall han då offra? Något nyfödt barn eller någon stackars gammal skraltig squaw, som är en börda för stammen och som den helst vill vara av med?»

»Nej, det är inte så. Ty nöden var stor, och därför har han valt annorlunda; det utvalda offret är jag, Sipsu, hövdingens dotter.»

»Död och helvete!» Orden stego långsamt upp till Hitchcocks läppar och brusade över dem i en ton så full och djup och med så stort eftertryck, att det vittnade om den största häpnad och bestörtning.

»Och därför stå vi nu där vägen delar sig, ni och [141]jag», forsatte Sipsu lugnt, »och jag har kommit för att vi skulle få se varandra ännu en gång, den sista.»

She was born of primitive stock, and primitive had been her traditions and her days; so she regarded life stoically, and human sacrifice as part of the natural order. The powers which ruled the day-light and the dark, the flood and the frost, the bursting of the bud and the withering of the leaf, were angry and in need of propitiation. This they exacted in many ways,--death in the bad water, through the treacherous ice-crust, by the grip of the grizzly, or a wasting sickness which fell upon a man in his own lodge till he coughed, and the life of his lungs went out through his mouth and nostrils. Likewise did the powers receive sacrifice. It was all one. And the witch doctor was versed in the thoughts of the powers and chose unerringly. It was very natural. Death came by many ways, yet was it all one after all,--a manifestation of the all-powerful and inscrutable.

But Hitchcock came of a later world-breed. His traditions were less concrete and without reverence, and he said, "Not so, Sipsu. You are young, and yet in the full joy of life. The witch doctor is a fool, and his choice is evil. This thing shall not be."

She smiled and answered, "Life is not kind, and for many reasons. First, it made of us twain the one white and the other red, which is bad. Then it crossed our trails, and now it parts them again; and we can do nothing. Once before, when the gods were angry, did your brothers come to the camp. They were three, big men and white, and they said the thing shall not be. But they died quickly, and the thing was."

Hitchcock nodded that he heard, half-turned, and lifted his voice. "Look here, you fellows! There's a lot of foolery going on over to the camp, and they're getting ready to murder Sipsu. What d'ye say?"

Wertz looked at Hawes, and Hawes looked back, but neither spoke. Sigmund dropped his head, and petted the shepherd dog between his knees. He had brought Shep in with him from the outside, and thought a great deal of the animal. In fact, a certain girl, who was much in his thoughts, and whose picture in the little locket on his breast often inspired him to sing, had given him the dog and her blessing when they kissed good-by and he started on his Northland quest.

"What d'ye say?" Hitchcock repeated.

"Mebbe it's not so serious," Hawes answered with deliberation. "Most likely it's only a girl's story."

"That isn't the point!" Hitchcock felt a hot flush of anger sweep over him at their evident reluctance. "The question is, if it is so, are we going to stand it? What are we going to do?"

Hon var född av en primitiv ras, och hennes fäderneärvda åskådning var primitiv, liksom hela hennes tillvaro hade varit; hon betraktade livet med en stoikers orubbliga lugn och ansåg människooffer som en del av naturens ordning. De makter, som rådde över dagsljus och mörker, över vårflood och frost, över trädens knoppande och vissnande, voro vreda och måste blidkas. Detta krävde de på mångahanda sätt — de vållade död genom skeppsbrott, svaga isar eller gråbjörn eller en tärande sjukdom, som överföll en man i hans eget tält, så att han började hosta och väste ut livet ur sina lungor genom näsa och mun. Men dessa makter kunde blidkas genom offer. Det var en naturlig sak. Och medicinmannen var invigd i de vredgade makternas vilja och valde offret utan att begå något misstag. Det var alldeles klart. Och döden kunde komma på många olika sätt, men i grunden var den alltid densamma — en skickelse från de allsmäktiga outrannsakliga högre makterna.

Men Hitchcock var ättling av en mera utvecklad ras. Hans åskådning var mindre krass och utan pietet, och han sade: »Inte så, Sipsu. Du är ung och full av livsglädje. Er medicinman är en dåre, och hans val är förkastligt. Det skall inte ske.»

Hon smålog och svarade: »Livet är oss icke nådigt, jag vet det av många skäl. Först har det gjort den ene av oss vit och den andra röd, och det är illa. Sedan har det korsat våra vägar, och nu skiljer [142] det dem åt igen, och vi kunna ingenting göra. En gång förut, då gudarna vredgades, kommo några av edra bröder till lägret. De voro tre, storväxta och vita män, och de sade också, att offret inte skulle ske. Men de blevo dödade, och offret fullbordades.»

Hitchcock nickade till tecken att han hörde, och han vände sig halvt åt sidan och höjde sin röst. »Hör på, kamrater! De ha några galenskaper för sig därborta i lägret, och de bereda sig till att mörda Sipsu. Vad säger ni om det?»

Wertz såg på Hawes, och Hawes såg på honom tillbaka, men ingendera sade något. Siegmund sänkte sitt huvud och klappade fårhunden, som stod mellan hans knän. Han hade haft Shep med sig upp till norden, då han kom dit, och hade mycket hög tanke om det djuret. Det var nu egentligen så, att en viss ung flicka, som ofta var i hans tankar och vars porträtt han hade i den lilla medaljongen han bar på sitt bröst — för övrigt var det nog också tanken på henne som kom honom att sjunga — hade givit honom hunden och sin välsignelse med på vägen, då de kysste varandra till avsked, innan han begav sig av på sin Nordlandsfärd.

»Vad säger ni om det?» upprepade Hitchcock.

»Det kanske inte är så illa som det låter», svarade Hawes lugnt. »Mycket troligt att det bara är prat av flickan.»

»Det är inte alls fråga om *det!*» Hitchcock kände sitt blod sjuda hett av förargelse över deras tvekan. »Frågan är om vi ska låta det ske, ifall det förhåller sig så. Vad ska vi göra?»

"I don't see any call to interfere," spoke up Wertz. "If it is so, it is so, and that's all there is about it. It's a way these people have of doing. It's their religion, and it's no concern of ours. Our concern is to get the dust and then get out of this God-forsaken land. 'T isn't fit for naught else but beasts? And what are these black devils but beasts? Besides, it'd be damn poor policy."

"That's what I say," chimed in Hawes. "Here we are, four of us, three hundred miles from the Yukon or a white face. And what can we do against half-a-hundred Indians? If we quarrel with them, we have to vamose; if we fight, we are wiped out. Further, we've struck pay, and, by God! I, for one, am going to stick by it!"

"Ditto here," supplemented Wertz.

Hitchcock turned impatiently to Sigmund, who was softly singing,--

"In a year, in a year, when the grapes are ripe,
I shall stay no more away."

"Well, it's this way, Hitchcock," he finally said, "I'm in the same boat with the rest. If three-score bucks have made up their mind to kill the girl, why, we can't help it. One rush, and we'd be wiped off the landscape. And what good'd that be? They'd still have the girl. There's no use in going against the customs of a people except you're in force."

"But we are in force!" Hitchcock broke in. "Four whites are a match for a hundred times as many reds. And think of the girl!"

Sigmund stroked the dog meditatively. "But I do think of the girl. And her eyes are blue like summer skies, and laughing like summer seas, and her hair is yellow, like mine, and braided in ropes the size of a big man's arms. She's waiting for me, out there, in a better land. And she's waited long, and now my pile's in sight I'm not going to throw it away."

"And shamed I would be to look into the girl's blue eyes and remember the black ones of the girl whose blood was on my hands," Hitchcock sneered; for he was born to honor and championship, and to do the thing for the thing's sake, nor stop to weigh or measure.

Sigmund shook his head. "You can't make me mad, Hitchcock, nor do mad things because of your madness. It's a cold business proposition and a question of facts. I didn't come to this country for my health, and, further, it's impossible for us to raise a hand. If it is so, it is too bad for the girl, that's all. It's a way of her people, and it just happens we're on the spot this one time. They've done the same for a thousand-thousand years, and they're going to do it now, and they'll go on doing it for all time to come. Besides, they're not our kind. Nor's the girl. No, I take my stand with Wertz and Hawes, and--"

»Jag kan inte se någon anledning för oss att lägga [143] oss i saken», förklarade Wertz. »Om det är som hon säger, så är det så, och det är alltsammans. Det är skick och sed hos det folket att bära sig åt på det viset. Det är deras religion, och den ha vi inte med att göra. Vad vi ha att göra är att samla guldstof och sedan ge oss av från detta av Gud övergivna land. Det är inte lämpligt för andra än vilda djur. Och vad ä' de där mörkhyade satarna annat? För resten vore det fördömt opolitiskt av oss.»

»Det är just vad jag vill säga», instämde Hawes. »Här ä' vi fyra, trehundra mil från Yukon och från allt vad vita män heter — vad skulle vi kunna företa oss mot ett halvt hundratal indianer? Gräla vi med dem, så måste vi ge oss; slåss vi med dem, så slå de ihjäl oss. För övrigt ha vi funnit ett guldager, och jag för min del ämnar sannerligen hålla mig till det!»

»Dito, dito», förklarade Wertz.

Hitchcock vände sig nu otåligt till Siegmund, som sakta gnolade:

»Om ett år, om ett år, då druvorna bli mogna, skall jag inte längre vara borta, jag.»

»Nåja, det är nog på det sättet, att jag håller med de andra», svarade den unge mannen slutligen. »Om tre tjog indianer ha föresatt sig att den här unga flickan skall dö, så lära vi inte kunna hjälpa det. De komma störtande över oss — och så ä' vi utplånade från jorden. Och vad skulle det göra för nytta? De hade flickan i sina händer i alla fall. Det tjänar till ingenting att kämpa mot folks seder och bruk, om man inte är dem överlägsen i styrka.»

[144] »Men vi ä' dem överlägsna!» utbrast Hitchcock. »Fyra vita män böra kunna reda sig mot hundra gånger så många röda. Och tänk på flickan!»

Siegmund strök med begrundande min hundens hals. »Det är just det jag gör — jag tänker på min flicka! Hennes ögon ä' blå som en sommarhimmel och glitterglada som en sommarsjö, och hennes hår är gult som mitt och hon har flätor så tjocka som en grov mansarm. Hon väntar på mig därnere i ett bättre land. Och hon har väntat länge, och nu då jag har lyckan i sikte, skall jag inte kasta bort den.»

»Men jag skulle blygas att se in i en flickas blå ögon och nödgas tänka på att en svartögd flickas blod lādde vid mina händer», förklarade Hitchcock skarpt. Ty han hade en nobel och ridderlig natur och gjorde saker för deras egen skull, utan att stanna för att väga eller mäta »för och emot».

Siegmund skakade på huvudet. »Du kan inte göra mig till en galning, Hitchcock, och inte narra mig att begå galenskaper för din dårskaps skull. Det hela är ju bara en affärsfråga med klara fakta. Jag har inte kommit hit till landet för min hälsas skull, och för resten är det en omöjlighet för oss att röra ett finger för saken. Om det är så som flickan säger, så är det illa för henne, det är allt vad man kan säga. Det är hennes folks skick och sed, och att det just skulle hända nu, då vi finnas i närheten, det... Men de ha gjort på samma sätt i tusen sinom tusen år, och de skola göra det i alla kommande tider. För övrigt äro de inte av samma ras som vi. Inte flickan heller. Nej, jag håller med Wertz och Hawes, och...»

But the dogs snarled and drew in, and he broke off, listening to the crunch-crunch of many snowshoes. Indian after Indian stalked into the firelight, tall and grim, fur-clad and silent, their shadows dancing grotesquely on the snow. One, the witch doctor, spoke gutturally to Sipsu. His face was daubed with savage paint blotches, and over his shoulders was drawn a wolfskin, the gleaming teeth and cruel snout surmounting his head. No other word was spoken. The prospectors held the peace. Sipsu arose and slipped into her snowshoes.

"Good-by, O my man," she said to Hitchcock. But the man who had sat beside her on the sled gave no sign, nor lifted his head as they filed away into the white forest.

Unlike many men, his faculty of adaptation, while large, had never suggested the expediency of an alliance with the women of the Northland. His broad cosmopolitanism had never impelled toward covenanting in marriage with the daughters of the soil. If it had, his philosophy of life would not have stood between. But it simply had not. Sipsu? He had pleased in camp-fire chats with her, not as a man who knew himself to be man and she woman, but as a man might with a child, and as a man of his make certainly would if for no other reason than to vary the tedium of a bleak existence. That was all. But there was a certain chivalric thrill of warm blood in him, despite his Yankee ancestry and New England upbringing, and he was so made that the commercial aspect of life often seemed meaningless and bore contradiction to his deeper impulses.

So he sat silent, with head bowed forward, an organic force, greater than himself, as great as his race, at work within him. Wertz and Hawes looked askance at him from time to time, a faint but perceptible trepidation in their manner. Sigmund also felt this. Hitchcock was strong, and his strength had been impressed upon them in the course of many an event in their precarious life. So they stood in a certain definite awe and curiosity as to what his conduct would be when he moved to action.

But his silence was long, and the fire nigh out, when Wertz stretched his arms and yawned, and thought he'd go to bed. Then Hitchcock stood up his full height.

"May God damn your souls to the deepest hells, you chicken-hearted cowards! I'm done with you!" He said it calmly enough, but his strength spoke in every syllable, and every intonation was advertisement of intention. "Come on," he continued, "whack up, and in whatever way suits you best. I own a quarter-interest in the claims; our contracts show that. There're twenty-five or thirty ounces in the sack from the test pans. Fetch out the scales. We'll divide that now. And you, Sigmund, measure me my quarter-share of the grub and set it apart. Four of the dogs are mine, and I want four more. I'll trade you my share in the camp outfit and mining-gear for the dogs. And I'll throw in my six or seven ounces and the spare 45-90 with the ammunition. What d'ye say?"

Hundarna morrade ilsket och kommo närmare, [145] och Siegmund tystnade och lyssnade till det knastrande ljudet av många snöskor. Den ene indianen efter den andre trädde inom ljuskretsen, högväxt och barsk, pälsklädd och tyst — deras skuggor dansade groteskt över snön. En av dem, stammens medicinman, talade med många strupljud till Sipsu. Hans ansikte var översmetat med lysande färger i stora klickar, och över skuldrorna hade han dragit en varghud vars glimmande tänder och grymma käkar grinade ovanför hans huvud. Ingenting vidare sades. Guldgrävarna höllo fred. Sipsu steg upp och satte fötterna i sina snöskor.

»Farväl, min vän», sade hon till Hitchcock.

Men mannen, som hade suttit bredvid henne på släden, gav ej med en min tillkänna att han hade hört vad hon sade, ej heller lyfte han sitt sänkta huvud, då hela skaran tågade därifrån och in i den vita skogen.

I olikhet med många andra män hade han aldrig — hur lätt han än hade att lämpa sig efter rådande förhållanden — haft någon tanke på att ingå förbindelse med en av Nordlandets kvinnor. Hans fördomsfria kosmopolitiska tendenser hade aldrig drivit honom till giftermål med någon av landets döttrar. Om han hade fått lust till det, skulle icke hans levnadsfilosofi ha ställt sig i vägen. Men det hade han helt enkelt icke. Sipsu? Han hade roat sig med att prata med henne vid lägerelden — icke som en man, som känner med sig att han är man och hon kvinna, utan som en man pratar med ett barn, och som en man med hans natur givet måste göra, om icke av något annat skäl, så för att få litet omväxling i en tråkig [146] tillvaro. Det var allt. Men det fanns en viss ridderlig varmblodighet hos honom, trots hans yankeursprung och hans uppfostran i Nya England, och han var så skapad att de kommersiella synpunkterna i livet ofta föreföllo honom meningslösa och stodo i motsägelse till hans djupare impulser.

Och nu satt han där tyst, med nedlutat huvud, medan en organisk kraft, större än han själv, så stor som hans ras, arbetade inom honom. Wertz och Hawes sneglade emellanåt på honom, och det hade kommit en viss oro över dem. Siegmund kände på samma sätt. Hitchcock var en kraftig natur, och de hade fått erfara detta vid många tillfällen under sitt gemensamma vanskliga liv. Därför stodo de nu ängsliga och undrande inför vad han skulle företaga, då han övergick till handling.

Men hans tystnad blev lång, och elden var så godt som utbrunnen, då Wertz sträckte sig och gäspade och tänkte att nu skulle han gå till sängs. Då reste sig Hitchcock i hela sin längd.

»Må Gud döma edra själar till det djupaste helvete, ni eländiga pultroner! Jag vill inte ha något med er att göra vidare!» Han sade detta ganska lugnt, men det låg kraft i vartenda ord, och tonen var bestämd och avgörande. »Kom nu och gör upp delning oss emellan», fortsatte han, »så som det passar er bäst. Jag rår om en fjärdedel i inmutningarna, det utvisa våra kontrakt. Tjugufem å trettio uns guldstofn finns i påsen, samlat från vaskpannorna. Tag fram vågskålarna. Stofnet dela vi nu. Och du, Siegmund — mät av min fjärdedel av matvarorna och ställ den delen åsido. Fyra av hundarna ä' [147] mina, och jag behöver fyra till. Jag ger er min andel i bagaget och guldgrävarredskapen för dessa fyra; för mina sex eller sju uns guld kan ni ge mig ammunition. Vad säger ni om det?»

The three men drew apart and conferred. When they returned, Sigmund acted as spokesman. "We'll whack up fair with you, Hitchcock. In everything you'll get your quarter-share, neither more nor less; and you can take it or leave it. But we want the dogs as bad as you do, so you get four, and that's all. If you don't want to take your share of the outfit and gear, why, that's your lookout. If you want it, you can have it; if you don't, leave it."

"The letter of the law," Hitchcock sneered. "But go ahead. I'm willing. And hurry up. I can't get out of this camp and away from its vermin any too quick."

The division was effected without further comment. He lashed his meagre belongings upon one of the sleds, rounded in his four dogs, and harnessed up. His portion of outfit and gear he did not touch, though he threw onto the sled half a dozen dog harnesses, and challenged them with his eyes to interfere. But they shrugged their shoulders and watched him disappear in the forest.

* * * * *

A man crawled upon his belly through the snow. On every hand loomed the moose-hide lodges of the camp. Here and there a miserable dog howled or snarled abuse upon his neighbor. Once, one of them approached the creeping man, but the man became motionless. The dog came closer and sniffed, and came yet closer, till its nose touched the strange object which had not been there when darkness fell. Then Hitchcock, for it was Hitchcock, upreared suddenly, shooting an unmitten hand out to the brute's shaggy throat. And the dog knew its death in that clutch, and when the man moved on, was left broken-necked under the stars. In this manner Hitchcock made the chief's lodge. For long he lay in the snow without, listening to the voices of the occupants and striving to locate Sipsu. Evidently there were many in the tent, and from the sounds they were in high excitement. At last he heard the girl's voice, and crawled around so that only the moose-hide divided them. Then burrowing in the snow, he slowly wormed his head and shoulders underneath. When the warm inner air smote his face, he stopped and waited, his legs and the greater part of his body still on the outside. He could see nothing, nor did he dare lift his head. On one side of him was a skin bale. He could smell it, though he carefully felt to be certain. On the other side his face barely touched a furry garment which he knew clothed a body. This must be Sipsu. Though he wished she would speak again, he resolved to risk it.

He could hear the chief and the witch doctor talking high, and in a far corner some hungry child whimpering to sleep. Squirming over on his side, he carefully raised his head, still just touching the furry garment. He listened to the breathing. It was a woman's breathing; he would chance it.

He pressed against her side softly but firmly, and felt her start at the contact. Again he waited, till a questioning hand slipped down upon his head and paused among the curls. The next instant the hand turned his face gently upward, and he was gazing into Sipsu's eyes.

De tre männen drogo sig avsides och överlade. Då de kommo tillbaka, tjänstgjorde Siegmund som talman. »Vi vilja dela ärligt med dig, Hitchcock. Du skall få din fjärdedel i allt, varken mer eller mindre, och sedan kan du ta din del eller låta bli, hur du vill. Men vi behöva hundarna såväl som du, och därför får du dina fyra, men inte mer. Om du inte vill ta din andel i baggage och redskap, så är det din ensak. Vill du ha den, så kan du ta den; och vill du inte, så låt bli.»

»Lagens bokstav», svarade Hitchcock hånfullt. »Må så vara. Jag går in på det. Och skynda på! Jag kan inte tillräckligt fort komma bort från det här lägret och dess ohyra.»

Delningen verkställdes utan vidare kommentarier. Hitchcock lastade sina få tillhörigheter på en av slädarna, kallade till sig sina fyra hundar och spände för. Sin andel av baggage och redskap rörde han icke, däremot kastade han på släden seltyg för ett halvt dussin hundar och utmanade med ögonen sina f. d. kamrater att sätta sig däremot, om de hade lust. Men de ryckte på axlarna och stodo sedan och sågo efter honom, tills han hade försvunnit inåt skogen. — —

En man kröp på magen över snön. På bägge sidor om honom reste sig indianlägrets älghudstält. Här och där tjöt en eländig hund eller morrade och skällde på sin granne. En gång närmade sig en av dem den [148]krypande mannen, men denne låg alldeles orörlig. Hunden kom närmare och vädrade, och han kom ännu närmare, så att hans nos rörde vid det underliga föremålet, som ej hade funnits där innan mörkret sänkte sig. Men då reste sig Hitchcock helt plötsligt — ty det var Hitchcock — och högg med sin nakna hand ett kraftigt tag om djurets raggiga hals. Och hunden kände att greppet hade döden med sig, och när mannen kröp vidare, låg hunden med bruten nacke under stjärnhimlen. På detta sätt kom Hitchcock till hövdingens tält. En lång stund låg han utanför i snön och lyssnade till de innevarandes röster och försökte utröna var Sipsu satt. Det var tydligen många inne i tältet, och deras röster förrådde häftig upphetsning.

Slutligen hörde han flickans röst, och han kröp åt det hållet, så att endast älg huden skilde dem åt. Sedan borrade han sig ner i snön, så att han småningom kunde sticka in huvud och axlar under älg huden. När den varma luften därinnanför slog honom i ansiktet, låg han stilla och väntade med benen och större delen av kroppen utanför. Han kunde icke se någonting, och icke heller vågade han lyfta upp huvudet. På ena sidan om honom låg en packe hudar. Han kunde känna det på lukten, men han kände efter med handen för att vara fullt säker. På andra sidan snuddade hans ansikte emot en pälsdräkt, som tydligen satt på en kropp. Det måste vara Sipsu. Han önskade visserligen att hon skulle tala igen, men han beslöt underkasta sig risken av att ta för givet, att det var hon.

Han hörde hövdingen och medicinmannen tala [149]med högljudda röster, och i ett avlägset hörn höll ett hungrigt barn på att gråta sig till sömns. Hitchcock vände sig på sidan och lyfte försiktigt upp huvudet, så att han nästan vidrörde skinndräkten. Han lyssnade efter andedragen. Det var en kvinnas; han kunde våga ett försök.

Han tryckte sitt huvud sakta men eftertryckligt mot hennes sida och kände att hon spratt till vid beröringen. Och nu väntade han, tills en hand famlande smög sig ned och lades på hans lockiga huvud. I nästa ögonblick vände handen försiktigt hans ansikte uppåt och Sipsus ögon mötte hans.

She was quite collected. Changing her position casually, she threw an elbow well over on the skin bale, rested her body upon it, and arranged her *parka*. In this way he was completely concealed. Then, and still most casually, she reclined across him, so that he could breathe between her arm and breast, and when she lowered her head her ear pressed lightly against his lips.

"When the time suits, go thou," he whispered, "out of the lodge and across the snow, down the wind to the bunch of jackpine in the curve of the creek. There wilt thou find my dogs and my sled, packed for the trail. This night we go down to the Yukon; and since we go fast, lay thou hands upon what dogs come nigh thee, by the scruff of the neck, and drag them to the sled in the curve of the creek."

Sipsu shook her head in dissent; but her eyes glistened with gladness, and she was proud that this man had shown toward her such favor. But she, like the women of all her race, was born to obey the will masculine, and when Hitchcock repeated "Go!" he did it with authority, and though she made no answer he knew that his will was law.

"And never mind harness for the dogs," he added, preparing to go. "I shall wait. But waste no time. The day chaseth the night alway, nor does it linger for man's pleasure."

Half an hour later, stamping his feet and swinging his arms by the sled, he saw her coming, a surly dog in either hand. At the approach of these his own animals waxed truculent, and he favored them with the butt of his whip till they quieted. He had approached the camp up the wind, and sound was the thing to be most feared in making his presence known.

"Put them into the sled," he ordered when she had got the harness on the two dogs. "I want my leaders to the fore."

But when she had done this, the displaced animals pitched upon the aliens. Though Hitchcock plunged among them with clubbed rifle, a riot of sound went up and across the sleeping camp.

"Now we shall have dogs, and in plenty," he remarked grimly, slipping an axe from the sled lashings. "Do thou harness whichever I fling thee, and betweenwhiles protect the team."

He stepped a space in advance and waited between two pines. The dogs of the camp were disturbing the night with their jangle, and he watched for their coming. A dark spot, growing rapidly, took form upon the dim white expanse of snow. It was a forerunner of the pack, leaping cleanly, and, after the wolf fashion, singing direction to its brothers. Hitchcock stood in the shadow. As it sprang past, he reached out, gripped its forelegs in mid-career, and sent it whirling earthward. Then he struck it a well-judged blow beneath the ear, and flung it to Sipsu. And while she clapped on the harness, he, with his axe, held the passage between the trees, till a shaggy flood of white teeth and glistening eyes surged and crested just beyond reach. Sipsu worked rapidly. When she had finished, he leaped forward, seized and stunned a second, and flung it to her.

Hennes självbehärskning var fullkomlig. Liksom händelsevis bytte hon om ställning, stödde armbågen mot packen av pälskinn och ordnade sin *parka*, varigenom Hitchcock blev helt och hållet gömd. Vidare lutade hon sig så, att han kunde andas mellan hennes arm och hennes bröst — vilket icke heller kunde märkas av någon — och då hon sänkte sitt huvud, var hennes öra i närheten av hans läppar.

»När det blir läglig tid», viskade han, »skall du gå ut ur tältet och med vinden över snön till grandungen vid kröken nere vid ån. Där finner du mina hundar och min släde rustade till avfärd. I natt bege vi oss ner till Yukon, och eftersom vi måste färdas raskt, skall du gripa de hundar i nackskinnet, som komma i din närhet, och släpa dem till släden i kröken nere vid ån.»

Sipsu skakade avböjande på huvudet; men hennes ögon lyste av glädje, och hon var stolt över att den vite mannen hade bevisat henne en sådan ynnest. Men liksom alla kvinnor av hennes ras var hon född [[150](#)] att lyda mannens vilja, och när Hitchcock upprepade: »Gå!» gjorde han det med myndighet, och fastän hon icke gav något svar, visste han, att hans vilja var lag.

»Och tänk inte på seltyg åt hundarna», tillade han, i det han beredde sig att gå därifrån. »Jag skall vänta. Men förspill ingen tid. Dagen börjar redan jaga bort natten, och den dröjer inte kvar för att vara människan till behag.»

En halvtimme därefter, medan han stampade i snön och slog armarna i kors borta vid släden för att hålla sig varm, såg han henne komma med en motsträvig hund vid vardera handen. Då dessa närmade sig, blevo hans egna djur uppretade, och han måste tukta dem med piskskaftet för att få dem lugna. Han hade nalkats lägret mot vinden, och buller var vad han mest fruktade skulle röja honom.

»Spänn dem närmast släden», befälde han, då hon hade selat på de bägge hundarna. »Jag vill ha mina egna främst.»

Men när hon hade gjort det, kastade sig de förflyttade djuren ursinnigt över de främmande inkräktarna. Hitchcock slog dem med bösskolven, men det blev i alla fall ett oväsen, som trängde upp till det i sömn försänkta lägret.

»Nu tänker jag att vi få hundar i överflöd», sade han bistert och lösgjorde en yxa från slädens surrtåg. »Sela på dem jag slänger till dig och se till spännet under tiden.»

Han gick ett litet stycke fram och stannade sedan mellan två furor. Hundarna i lägret störde nattens tystnad med sitt gläfs, och han väntade att de skulle komma. En mörk fläck, som hastigt tilltog i [[151](#)]storlek, syntes på den skumma, vita snöytan. Det var flockens anförare, som nalkades med lätta språng och på äkta vargmanér vägledande sina kamrater genom sin sång. Hitchcock stod i skuggan. Då hunden skulle springa förbi, sträckte han ut sin arm och grep honom om frambenen midt i ett hopp och slängde honom på marken. Hitchcock gav honom ett väl beräknat slag nedanför örat och överlämnade honom sedan till Sipsu. Och medan hon selade på, återtog han sin yxa och stod och väntade, tills ett par lysande ögon och ett gap med glimmande vita tänder återigen kom inom räckhåll. Sipsu arbetade raskt. Då hon var färdig med påselningen, grep Hitchcock en ny, dödade honom och slängde honom till henne.

This he repeated thrice again, and when the sled team stood snarling in a string of ten, he called, "Enough!"

But at this instant a young buck, the forerunner of the tribe, and swift of limb, wading through the dogs and cuffing right and left, attempted the passage. The butt of Hitchcock's rifle drove him to his knees, whence he toppled over sideways. The witch doctor, running lustily, saw the blow fall.

Hitchcock called to Sipsu to pull out. At her shrill "Chook!" the maddened brutes shot straight ahead, and the sled, bounding mightily, just missed unseating her. The powers were evidently angry with the witch doctor, for at this moment they plunged him upon the trail. The lead-dog fouled his snowshoes and tripped him up, and the nine succeeding dogs trod him under foot and the sled bumped over him. But he was quick to his feet, and the night might have turned out differently had not Sipsu struck backward with the long dog-whip and smitten him a blinding blow across the eyes. Hitchcock, hurrying to overtake her, collided against him as he swayed with pain in the middle of the trail. Thus it was, when this primitive theologian got back to the chief's lodge, that his wisdom had been increased in so far as concerns the efficacy of the white man's fist. So, when he orated then and there in the council, he was wroth against all white men.

"Tumble out, you loafers! Tumble out! Grub'll be ready before you get into your footgear!"

Dave Wertz threw off the bearskin, sat up, and yawned.

Hawes stretched, discovered a lame muscle in his arm, and rubbed it sleepily. "Wonder where Hitchcock bunked last night?" he queried, reaching for his moccasins. They were stiff, and he walked gingerly in his socks to the fire to thaw them out. "It's a blessing he's gone," he added, "though he was a mighty good worker."

"Yep. Too masterful. That was his trouble. Too bad for Sipsu. Think he cared for her much?"

"Don't think so. Just principle. That's all. He thought it wasn't right--and, of course, it wasn't,--but that was no reason for us to interfere and get hustled over the divide before our time."

"Principle is principle, and it's good in its place, but it's best left to home when you go to Alaska. Eh?" Wertz had joined his mate, and both were working pliability into their frozen moccasins. "Think we ought to have taken a hand?"

Sigmund shook his head. He was very busy. A scud of chocolate-colored foam was rising in the coffee-pot, and the bacon needed turning. Also, he was thinking about the girl with laughing eyes like summer seas, and he was humming softly.

Detta upprepade han ytterligare två gånger, och när spannet stod färdigt med tio morrande dragare, ropade han: »Nu är det nog!»

Men just då kom en ung smidig indian, stammens förelöpare, rusande in bland hundarna, knuffade dem åt höger och vänster och försökte komma fram. Med ett slag av bösskolven fällde Hitchcock honom på knä, och han tumlade över åt ena sidan. Sedan kom medicinmannen springande och såg slaget falla.

Hitchcock ropade till Sipsu att sätta i gång. Vid hennes gälla tillrop störtade de vildsinta djuren rakt framåt med släden, som gjorde väldiga hopp och var nära att kasta ur henne. Makterna voro tydligen ogynnsamt stämda mot medicinmannen, ty just i detta ögonblick förde de honom i vägen för det framstörtande spannet. Den främsta hunden trampade på hans snöskor och bragte honom på fall, de nio efterföljande trampade honom under sina fötter. [152] och släden gick över honom. Men han var hastigt uppe igen, och nattens händelser kunde ha fått ett helt annat slut, om icke Sipsu hade slagit bakåt med den långa hundpiskan och träffat honom tvärs över ögonen, så att han blev så godt som blind. Då Hitchcock rusade efter för att hinna upp släden, stötte han ihop med honom, där han med möda trevade sig fram mitt på vägen. Och så gick det till, att den primitive teologen kom tillbaka till hövdingens tält med förökad visdom; han hade nämligen lärt känna vad den vite mannens knytnävar förmå. Varför han höll ett långt tal under den rådplägning, som sedan ägde rum, och urladdade sin vrede mot alla vita. —

»Upp med er, latmaskar! Upp med er! Maten blir färdig, innan ni ens hinna få på er om fötterna!»

Dave Wertz kastade av sig björnhuden, satte sig upp och gäspade.

Hawes sträckte på sig, upptäckte en stelhet i sin ena arm och gned den sömnigt. »Undrar just, var Hitchcock gick till kojs i går kväll!» sade han och tog sina mockasiner. De voro alldeles styva av frost, och han gick varsamt fram till elden i bara strumporna för att låta dem tina upp. »Det är då en riktig välsignelse att han är borta», tillade han, »fastän han var en väldigt duktig arbetare.»

»Ja. Men alldeles för despotisk. Det var felet med honom. Synd om Sipsu i alla fall. Jag tänker han var kär i henne.»

»Tror jag inte. Bara en principfråga. Ingenting annat. Han ansåg, att det inte var rätt — och det var det naturligtvis inte heller — men inte fanns det [153] något skäl för oss att lägga oss i det och bli förpassade till en annan värld i förtid.»

»Principer ä' principer och bra att ha där det är lämpligt, men nog är det bäst att lämna dem hemma, när man far till Alaska. Eller vad?» Wertz hade gått fram till kamraten, och bäge arbetade med att få sina frusna mockasiner uppmjukade. »Tycker ni, att vi skulle ha varit med om det?»

Siegmund skakade på huvudet. Han var ivrigt sysselsatt. En brunfärgad ånga höjde sig ur kaffepannan, och fläsket var färdigt att vända. Han tänkte också på flickan med ögon så glitterglada som sommarsjöar, och han gnolade sakta.

His mates chuckled to each other and ceased talking. Though it was past seven, daybreak was still three hours distant. The aurora borealis had passed out of the sky, and the camp was an oasis of light in the midst of deep darkness. And in this light the forms of the three men were sharply defined. Emboldened by the silence, Sigmund raised his voice and opened the last stanza of the old song:-

"In a year, in a year, when the grapes are ripe--"

Then the night was split with a rattling volley of rifle-shots. Hawes sighed, made an effort to straighten himself, and collapsed. Wertz went over on an elbow with drooping head. He choked a little, and a dark stream flowed from his mouth. And Sigmund, the Golden-Haired, his throat agurgle with the song, threw up his arms and pitched across the fire.

The witch doctor's eyes were well blackened, and his temper none of the best; for he quarrelled with the chief over the possession of Wertz's rifle, and took more than his share of the part-sack of beans. Also he appropriated the bearskin, and caused grumbling among the tribesmen. And finally, he tried to kill Sigmund's dog, which the girl had given him, but the dog ran away, while he fell into the shaft and dislocated his shoulder on the bucket. When the camp was well looted they went back to their own lodges, and there was a great rejoicing among the women. Further, a band of moose strayed over the south divide and fell before the hunters, so the witch doctor attained yet greater honor, and the people whispered among themselves that he spoke in council with the gods.

But later, when all were gone, the shepherd dog crept back to the deserted camp, and all the night long and a day it wailed the dead. After that it disappeared, though the years were not many before the Indian hunters noted a change in the breed of timber wolves, and there were dashes of bright color and variegated markings such as no wolf bore before.

Hans kamrater gjorde småskrattande miner åt varandra och upphörde att prata. Fastän klockan var över sju på morgonen, skulle det dröja ännu tre timmar till dagdräckningen. Norrskenet hade försvunnit från himlen, och lägret var en oas av ljus midt i det djupa mörkret. I denna ljuskrets avtecknade sig de tre männens gestalter mycket skarpt. De andras tystnad gjorde Siegmund djärv, han höjde rösten och började andra versen på den gamla visan.

»Om ett år, om ett år, då druvorna bli mogna...»

I detsamma smattrade en skrällande gevärssalva genom mörkret. Hawes suckade, gjorde ett försök att räta på sig och sjönk ihop. Wertz föll på ena armbågen med hängande huvud. Han kippade efter andan ett par gånger, och en mörk ström forsade ur hans mun. Och Siegmund, den guldhårige — med sången på läpparna — slog upp med armarna och föll framstupa över elden.

[154]Medicinmannens ögon voro mycket mörka och hans lynne tycktes icke vara det bästa, ty han grälade med hövdingen om Wertz' bössa och tog mer än sin andel ur bönpåsen. Dessutom lade han beslag på björnhuden och gav anledning till knot bland de övriga i stammen. Slutligen försökte han att döda Siegmunds hund, som flickan hade givit den unge mannen vid avskedet; men hunden sprang sin väg och medicinmannen föll i schaktet och vrickade sin axel, då han slog emot hinken. Sedan allt i lägret var skiftat, vände indianerna om hem till sig, och där blev stor fröjd bland kvinnorna. Så kom också en vilsekommen flock älgar strövande över bergsryggen i söder och sköts av stammens jägare, och nu blev medicinmannen hållen ännu högre i ära än förut, och det viskades överallt inom stammen, att gudarna talade genom hans mun.

Men efteråt, när alla hade gått, smög fårhunden tillbaka till det skövlade lägret, och hela natten i ända och en hel dag gav han luft åt sin sorg över den döde. Efter detta försvann han. Men det dröjde icke många år, förrän de infödda jägarna lade märke till en förändring i skogsvargarnas utseende; de hade fått ljusa fläckar och en teckning, som man aldrig förr hade sett hos en varg.

A Daughter of the Aurora

"You--what you call--lazy mans, you lazy mans would desire me to haf for wife. It is not good. Nevaire, no, nevaire, will lazy mans my hoosband be."

Thus Joy Molineau spoke her mind to Jack Harrington, even as she had spoken it, but more tritely and in his own tongue, to Louis Savoy the previous night.

"Listen, Joy--"

"No, no; why moos' I listen to lazy mans? It is vaire bad, you hang rount, make visitation to my cabin, and do nothing. How you get grub for the famine? Why haf not you the dust? Odder mans haf plentee."

"But I work hard, Joy. Never a day am I not on trail or up creek. Even now have I just come off. My dogs are yet tired. Other men have luck and find plenty of gold; but I--I have no luck."

"Ah! But when this mans with the wife which is Indian, this mans McCormack, when him discovaire the Klondike, you go not. Odder mans go; odder mans now rich."

"You know I was prospecting over on the head-reaches of the Tanana," Harrington protested, "and knew nothing of the Eldorado or Bonanza until it was too late."

"That is deeferent; only you are--what you call way off."

"What?"

"Way off. In the--yes--in the dark. It is nevaire too late. One vaire rich mine is there, on the creek which is Eldorado. The mans drive the stake and him go 'way. No odddr mans know what of him become. The mans, him which drive the stake, is nevaire no more. Sixty days no mans on that claim file the papaire. Then odder mans, plentee odder mans--what you call--jump that claim. Then they race, O so queek, like the wind, to file the papaire. Him be vaire rich. Him get grub for famine."

Harrington hid the major portion of his interest.

"When's the time up?" he asked. "What claim is it?"

"So I speak Louis Savoy last night," she continued, ignoring him. "Him I think the winnaire."

"Hang Louis Savoy!"

Norrskenets dotter.

»Ni — lätting, tror jag det heter — ni lätting vilja ha mig till hustru? Icke bra. Aldrig, nej aldrig lat man bli min make.»

På detta sätt uttalade Joy Molineau sin mening till Jack Harrington, så som hon också hade gjort det — fastän mera flytande och på hans eget tungomål — till Louis Savoy föregående kväll.

»Hör på, Joy...»

»Nej, nej — varför skulle jag lyssna till lat mans tal? Det var mycket illa att ni bara gå och hänga, göra besök i min hydda och göra ingenting mer. Huru vara möjligt för er skaffa föda åt familj? Varför inte ni ha guldstoft? Andra män ha sådant i överflöd.»

»Men jag arbetar strängt, Joy. Det går inte en enda dag då jag inte är ute på färdvägar eller gör undersökningar. Jag har nyss kommit hem. Mina hundar ä' trötta. Andra män ha tur och finna massor av guld; men jag har ingen tur.»

»Å! Men när mannen, som ha indianska till hustru — han heta Mc Cormack — när han upptäcka Klondyke, ni icke gå dit. Andra män gå; andra män rika nu.»

[156]»Ni vet, att jag då var ute och vaskade vid Tanana» invände Harrington, »och jag visste ingenting om Eldorado eller Bonanza förrän det var för sent.»

»Detta vara annan sak. Men ni ändå vara — vad ni säga — vilse.»

»Vad?»

»Vilse. I — ja — i mörkret. Det *aldrig vara* för sent. Finns en mycket rik mina därborta vid det som vara Eldorado. En man taga inmutning och sedan gå därifrån, och ingen annan man veta vad han bli av. Mannen, honom som mutat in lotten, aldrig komma igen. Sextio dagar förgå utan att någon man låta inregistrera sig för inmutningen. Då andra män — massor av andra män — vad ni kalla 'kasta sig över' samma inmutning. De rusa i kapp — o så fort, så hastigt som vinden, för att den som komma först skola bli inregistrerad. Och honom bli mycket rik. Honom kunna skaffa föda åt familj.»

Harrington sade ingenting om den förnämsta orsaken till sitt intresse för det han nu hade hört.

»När är tiden ute?» frågade han. »Vad är det för inmutning?»

»Så jag säga till Louis Savoy i går afton», fortfor hon utan att höra på honom. »Och jag tänka att honom bli den som vinner.»

»Må hin ta Louis Savoy!»

"So Louis Savoy speak in my cabin last night. Him say, 'Joy, I am strong mans. I haf good dogs. I haf long wind. I will be winnaire. Then you will haf me for hoosband?' And I say to him, I say--"

"What'd you say?"

"I say, 'If Louis Savoy is winnaire, then will he haf me for wife.'"

"And if he don't win?"

"Then Louis Savoy, him will not be--what you call--the father of my children."

"And if I win?"

"You winnaire? Ha! ha! Nevaire!"

Exasperating as it was, Joy Molineau's laughter was pretty to hear. Harrington did not mind it. He had long since been broken in. Besides, he was no exception. She had forced all her lovers to suffer in kind. And very enticing she was just then, her lips parted, her color heightened by the sharp kiss of the frost, her eyes vibrant with the lure which is the greatest of all lures and which may be seen nowhere save in woman's eyes. Her sled-dogs clustered about her in hirsute masses, and the leader, Wolf Fang, laid his long snout softly in her lap.

"If I do win?" Harrington pressed.

She looked from dog to lover and back again.

"What you say, Wolf Fang? If him strong mans and file the papaire, shall we his wife become? Eh? What you say?"

Wolf Fang picked up his ears and growled at Harrington.

"It is vaire cold," she suddenly added with feminine irrelevance, rising to her feet and straightening out the team.

Her lover looked on stolidly. She had kept him guessing from the first time they met, and patience had been joined unto his virtues.

"Hi! Wolf Fang!" she cried, springing upon the sled as it leaped into sudden motion. "Ai! Ya! Mush-on!"

From the corner of his eye Harrington watched her swinging down the trail to Forty Mile. Where the road forked and crossed the river to Fort Cudahy, she halted the dogs and turned about.

"O Mistaire Lazy Mans!" she called back. "Wolf Fang, him say yes--if you winnaire!"

»Louis Savoy tala med mig i min hydda i går afton. Och honom säga: 'Jag vara kraftig man, Joy. Jag ha goda hundar. Jag ha god tur. Jag bli den som vinner. Och ni kanske då vilja ha mig till man?' Och jag svara honom och säga...»

»Nå, vad svarade ni?» [157]»Jag säga: 'Om Louis Savoy bli den som vinner, då honom få mig till hustru.»

»Och om han *inte* vinner?»

»Då honom, Louis Savoy, inte heller bli vad ni kalla mina barns far.»

»Och om *jag* vinner?»

»Ni vinna? Hahaha! Al—drig!»

Hur nedstämmande Joy Molineaus skratt än var, så var det ändå vackert att höra. Och Harrington blev icke ond över hennes gäckeri. Han var så van vid det. Och för resten var han inte den ende. Hon hade för vana att plåga alla sina tillbedjare. Och bedårande var hon just nu där hon satt med halvöppna läppar och med färgen på sina kinder förhöjd genom köldens skarpa kyssar, medan hennes ögon lyste av den lockelse, som är den mäktigaste av alla, och som uteslutande finns i kvinnoögon. Hennes slädhundar trängdes omkring henne i raggiga massor, och deras anförare, Vargkäft, lade smeksamt sin långa nos i hennes knä.

»*Om* jag vinner?» upprepade Harrington enträget. Hon flyttade sin blick från hunden till friaren och sedan tillbaka igen.

»Vad säga du, Vargkäft? Om honom visa sig vara stark man och bli inregistrerad — vilja vi då bli hans hustru? Nå? Vad säga du?»

Vargkäft spetsade öronen och morrade åt Harrington.

»Det var mycket kallt!» tillade hon plötsligt med äkta kvinnlig brist på sammanhang. Varpå hon reste sig upp och drog åt sig tömmarna.

Hennes beundrare såg på med slö uppsyn. Hon [158]hade hållit honom i ovisshet från första gången de träffades, och han hade så småningom lagt tålamod till sina övriga dygder.

»Hej! Vargkäft!» skrek hon och hoppade upp på släden, då den plötsligt satte sig i gång. »Hej! Framåt!»

Harrington såg efter henne, medan hon svängde av nedåt vägen till Forty Mile. Då hon kom till den plats där vägen delade sig och gick över floden till Fort Cudahy höll hon in hundarna och vände sig om.

»O, mister Lätting!» ropade hon tillbaka, »Vargkäft säga ja — om ni vinner!»

But somehow, as such things will, it leaked out, and all Forty Mile, which had hitherto speculated on Joy Molineau's choice between her two latest lovers, now hazarded bets and guesses as to which would win in the forthcoming race. The camp divided itself into two factions, and every effort was put forth in order that their respective favorites might be the first in at the finish. There was a scramble for the best dogs the country could afford, for dogs, and good ones, were essential, above all, to success. And it meant much to the victor. Besides the possession of a wife, the like of which had yet to be created, it stood for a mine worth a million at least.

That fall, when news came down of McCormack's discovery on Bonanza, all the Lower Country, Circle City and Forty Mile included, had stampeded up the Yukon,--at least all save those who, like Jack Harrington and Louis Savoy, were away prospecting in the west. Moose pastures and creeks were staked indiscriminately and promiscuously; and incidentally, one of the unlikeliest of creeks, Eldorado. Olaf Nelson laid claim to five hundred of its linear feet, duly posted his notice, and as duly disappeared. At that time the nearest recording office was in the police barracks at Fort Cudahy, just across the river from Forty Mile; but when it became bruited abroad that Eldorado Creek was a treasure-house, it was quickly discovered that Olaf Nelson had failed to make the down-Yukon trip to file upon his property. Men cast hungry eyes upon the ownerless claim, where they knew a thousand-thousand dollars waited but shovel and sluice-box. Yet they dared not touch it; for there was a law which permitted sixty days to lapse between the staking and the filing, during which time a claim was immune. The whole country knew of Olaf Nelson's disappearance, and scores of men made preparation for the jumping and for the consequent race to Fort Cudahy.

But competition at Forty Mile was limited. With the camp devoting its energies to the equipping either of Jack Harrington or Louis Savoy, no man was unwise enough to enter the contest single-handed. It was a stretch of a hundred miles to the Recorder's office, and it was planned that the two favorites should have four relays of dogs stationed along the trail. Naturally, the last relay was to be the crucial one, and for these twenty-five miles their respective partisans strove to obtain the strongest possible animals. So bitter did the factions wax, and so high did they bid, that dogs brought stiffer prices than ever before in the annals of the country. And, as it chanced, this scramble for dogs turned the public eye still more searchingly upon Joy Molineau. Not only was she the cause of it all, but she possessed the finest sled-dog from Chilkoot to Bering Sea. As wheel or leader, Wolf Fang had no equal. The man whose sled he led down the last stretch was bound to win. There could be no doubt of it. But the community had an innate sense of the fitness of things, and not once was Joy vexed by overtures for his use. And the factions drew consolation from the fact that if one man did not profit by him, neither should the other.

Men på ett eller annat sätt, så som det brukar gå i dylika fall, kom detta ut, och hela Forty Mile, som redan förut hade spekulerat i Joy Molineaus val mellan hennes bägge senaste friare, började nu hålla vad om vem som skulle segra i den blivande kapplöpningen. Lägret delade sig i två partier, och på vardera hållet gjorde man alla tänkbara ansträngningar för att få se sin favorit avgå med seger. Där blev en vild ävlan efter att skaffa de bästa hundar som funnos att få — ty framför allt var det en nödvändig sak att ha goda hundar, om man ville lyckas. Och segern skulle ha mycket att betyda för den som vann. Förutom lyckan att få en hustru, vars like icke stod att finna, gällde det också en guldfyndighet, som var värd minst en million.

På hösten, då det kom underrättelse om Mc Cormacks upptäckt vid Bonanza, hade hela Lower Country — däri inbegripet såväl Circle City som Forty Mile — givit sig av uppåt Yukon; åtminstone alla de [159]som icke i likhet med Jack Harrington och Louis Savoy voro ute och vaskade västerut. Älgbeten och vattendrag inmutades om vartannat och utan åtskillnad och händelsevis också ett av de minst lovande vattendragen, nämligen Eldorado. Olaf Nelson gjorde en inmutning på femhundra fot, skickade vederbörligen in sin anmälan och försvann. På den tiden var närmaste registreringsbyrå polisstationen vid Fort Cudahy, tvärs över floden från Forty Mile; men när så ryktet spreds, att Eldorado Creek var en riktig skattkammare, gjorde man plötsligt den upptäckten, att Olaf Nelson hade underlåtit att resa nedåt Yukon för att låta inregistrera sin tillhörighet. Man kastade snikna blickar på det herrelösa området, där man visste att tusen sinom tusen dollars lågo och väntade på skovel och sköljlåda. Men ingen vågade röra det, ty det fanns en lag som stadgade, att sextio dagar fingo förgå mellan inmutningen och inregistreringen, och under den tiden skulle området ligga i orubbat skick. Hela trakten hade emellertid reda på att Olaf Nelson var försvunnen, och tjugotals män beredde sig på en rusning dit och på den därmed följande kapplöpningen till Fort Cudahy.

Men i Forty Mile var de tävlandes antal begränsat. Eftersom lägret ägnade hela sin energi åt att förhjälpa antingen Jack Harrington eller Louis Savoy till den allra yppersta utrustning, var ingen nog oförnuftig att våga sig in i striden på egen hand. Det var hundra mil att färdas från inmutningen till registreringsbyrån, och man gjorde anstalter för att de bägge medtävlarna skulle få tre hundombyten stationerade utmed vägen. Det sista ombytet skulle naturligtvis [160]vara det avgörande, och för dessa tjugufem mil bemödade sig bägge partierna att anskaffa de allra kraftigaste djur. Så häftig var striden om dessa, och så höga summor bjödos från bägge hållen, att priset på hundar sprang upp till en höjd, som aldrig förut hade förekommit i landets annaler. Och denna ävlan efter hundar riktade den allmänna uppmärksamheten skarpare än någonsin på Joy Molineau. Det var ju inte bara det, att hon var orsaken till det hela, utan hon ägde också den präktigaste slädhund, som fanns mellan Chilkoot och Behrings hav. Som ledare för ett spann hade Vargkäft icke sin like. Den som hade honom till spannedare den sista sträckan måste nödvändigt gå som segrare ur kampen. Det kunde icke finnas något tvivel om det. Men det lilla samhället hade en medfödd känsla för det passande, och ingen besvärade Joy med någon begäran att få använda hennes hund. På bägge hållen tröstade man sig med, att om den ene icke fick dra nytta av honom, så fick icke heller den andre det.

However, since man, in the individual or in the aggregate, has been so fashioned that he goes through life blissfully obtuse to the deeper subtleties of his womankind, so the men of Forty Mile failed to divine the inner deviltry of Joy Molineau. They confessed, afterward, that they had failed to appreciate this dark-eyed daughter of the aurora, whose father had traded furs in the country before ever they dreamed of invading it, and who had herself first opened eyes on the scintillant northern lights. Nay, accident of birth had not rendered her less the woman, nor had it limited her woman's understanding of men. They knew she played with them, but they did not know the wisdom of her play, its deepness and its deftness. They failed to see more than the exposed card, so that to the very last Forty Mile was in a state of pleasant obfuscation, and it was not until she cast her final trump that it came to reckon up the score.

Early in the week the camp turned out to start Jack Harrington and Louis Savoy on their way. They had taken a shrewd margin of time, for it was their wish to arrive at Olaf Nelson's claim some days previous to the expiration of its immunity, that they might rest themselves, and their dogs be fresh for the first relay. On the way up they found the men of Dawson already stationing spare dog teams along the trail, and it was manifest that little expense had been spared in view of the millions at stake.

A couple of days after the departure of their champions, Forty Mile began sending up their relays,--first to the seventy-five station, then to the fifty, and last to the twenty-five. The teams for the last stretch were magnificent, and so equally matched that the camp discussed their relative merits for a full hour at fifty below, before they were permitted to pull out. At the last moment Joy Molineau dashed in among them on her sled. She drew Lon McFane, who had charge of Harrington's team, to one side, and hardly had the first words left her lips when it was noticed that his lower jaw dropped with a celerity and emphasis suggestive of great things. He unhitched Wolf Fang from her sled, put him at the head of Harrington's team, and mushed the string of animals into the Yukon trail.

"Poor Louis Savoy!" men said; but Joy Molineau flashed her black eyes defiantly and drove back to her father's cabin.

Midnight drew near on Olaf Nelson's claim. A few hundred fur-clad men had preferred sixty below and the jumping, to the inducements of warm cabins and comfortable bunks. Several score of them had their notices prepared for posting and their dogs at hand. A bunch of Captain Constantine's mounted police had been ordered on duty that fair play might rule. The command had gone forth that no man should place a stake till the last second of the day had ticked itself into the past. In the northland such commands are equal to Jehovah's in the matter of potency; the dum-dum as rapid and effective as the thunderbolt. It was clear and cold. The aurora borealis painted palpitating color revels on the sky. Rosy waves of cold brilliancy swept across the zenith, while great coruscating bars of greenish white blotted out the stars, or a Titan's hand reared mighty arches above the Pole. And at this mighty display the wolf-dogs howled as had their ancestors of old time.

Eftersom mannen emellertid — både som individ och i allmänhet — har blivit så danad, att han går genom livet i en välsignad blindhet för kvinnosläktets slughet, voro männen vid Forty Mile totalt okunniga om vad som fanns på djupet hos Joy Molineau. Efteråt erkände de, att de aldrig hade vederbörligt uppskattat denna mörkögda dotter av Nordlandet, vars far hade handlat med pälsskinn där i landet, innan de hade haft någon tanke på att bege sig dit, och som själv första gången öppnat sina ögon vid norrskenets blixtrande ljus. Nej, hennes säregna födelseort hade icke gjort henne till mindre kvinna än hennes [161]medsystrar, och icke heller hade den inverkat menligt på hennes kvinnliga förståelse av männen. De visste, att hon lekte med dem, men de förstodo icke den vishet, det djup och den smidighet, som låg i hennes lek. De sågo icke mer av hennes kort än det hon visade dem, och ända in i det sista var hela Forty Mile slaget med en behaglig blindhet. Det var icke förrän hon slog ut sin sista trumf, som man kom underfund med hur spelet stod.

Redan i början av veckan hade lägret brådt med att få Jack Harrington och Louis Savoy i väg. De bägge männen hade slugt nog tagit en grundlig tid på sig för resan, ty det var deras avsikt att komma till Olaf Nelsons inmutning några dagar före den fastslagna tidens förlopp, så att de kunde få vila sig och ej behövde anstränga sina hundar i början. Under vägen funno de, att männen i Dawson redan hade planterat ut reservspann utmed vägen, och det märktes tydligt, att man icke hade sparat några kostnader — det var ju också millioner det gällde.

Ett par dagar efter de bägge medtävlarnas avfärd började Forty Mile skicka upp sina reservhundar — först till sjuttiofemmilstationen, så till femtiomils- och sist till tjugufemmilplatsen. Hundarna, som voro avsedda för den sista sträckan, voro alldeles ypperliga och så jämgoda, att lägret en hel timme diskuterade deras ömsesidiga förtjänster i femtio graders köld, innan de slutligen fingo ge sig av. I sista ögonblicket kom Joy Molineau ditkörande i vild fart med sin släde. Hon tog Lon Mc Fane avsides — han som skulle ta hand om Harringtons spann — och de första orden hade knappt gått över [162]hennes läppar, förrän han sänkte sin underkäk så plötsligt och så eftertryckligt, att det måste förebåda märkliga ting. Så tog han Vargkäft ifrån Joy Molineaus släde, satte honom i spetsen för Harringtons spann och körde ut på vägen till Yukon.

»Stackars Louis Savoy!» sades det man och man emellan. Men med trotsigt blixtrande ögon körde Joy Molineau tillbaka till sin fars hydda. —

Det var svart midnatt vid Olav Nelsons inmutning. Några hundra pälsklädda män hade föredragit en rask tur i sextio graders köld framför de lockelser som bekväma kojor i varma hyddor kunde erbjuda. Tjogtals av dem hade sitt märke färdigt att sätta upp och sina hundar till hands. En trupp av kapten Constantins ridande polis hade blivit ditbeordrad för att övervaka, att allt skulle gå ärligt till. Det hade tillkännagivits, att ingen fick slå ned en påle i marken förrän den sista sekunden av dagen tillhörde det förflutna. I Nordlandet äro dylika påbud lika mäktiga som Jehovas — polismännens vapen träffa lika snabbt och verksamt som blixten. Det var klart och kallt. Norrskenet flammade i färgrik prakt på himlen. Kallt glimmande rosiga vågor böljande över zenith, medan breda gnistrande strålar av grönaktigt vitt plånade ut stjärnorna eller en titans hand reste väldiga valvbågar över polen. Och vid detta storslagna skådespel tjöto varghundarna så som deras förfäder hade gjort före dem i urminnes tider.

A bearskin-coated policeman stepped prominently to the fore, watch in hand. Men hurried among the dogs, rousing them to their feet, untangling their traces, straightening them out. The entries came to the mark, firmly gripping stakes and notices. They had gone over the boundaries of the claim so often that they could now have done it blindfolded. The policeman raised his hand. Casting off their superfluous furs and blankets, and with a final cinching of belts, they came to attention.

"Time!"

Sixty pairs of hands unmitted; as many pairs of moccasins gripped hard upon the snow.

"Go!"

They shot across the wide expanse, round the four sides, sticking notices at every corner, and down the middle where the two centre stakes were to be planted. Then they sprang for the sleds on the frozen bed of the creek. An anarchy of sound and motion broke out. Sled collided with sled, and dog-team fastened upon dog-team with bristling manes and screaming fangs. The narrow creek was glutted with the struggling mass. Lashes and butts of dog-whips were distributed impartially among men and brutes. And to make it of greater moment, each participant had a bunch of comrades intent on breaking him out of jam. But one by one, and by sheer strength, the sleds crept out and shot from sight in the darkness of the overhanging banks.

Jack Harrington had anticipated this crush and waited by his sled until it untangled. Louis Savoy, aware of his rival's greater wisdom in the matter of dog-driving, had followed his lead and also waited. The rout had passed beyond earshot when they took the trail, and it was not till they had travelled the ten miles or so down to Bonanza that they came upon it, speeding along in single file, but well bunched. There was little noise, and less chance of one passing another at that stage. The sleds, from runner to runner, measured sixteen inches, the trail eighteen; but the trail, packed down fully a foot by the traffic, was like a gutter. On either side spread the blanket of soft snow crystals. If a man turned into this in an endeavor to pass, his dogs would wallow perforce to their bellies and slow down to a snail's pace. So the men lay close to their leaping sleds and waited. No alteration in position occurred down the fifteen miles of Bonanza and Klondike to Dawson, where the Yukon was encountered. Here the first relays waited. But here, intent to kill their first teams, if necessary, Harrington and Savoy had had their fresh teams placed a couple of miles beyond those of the others. In the confusion of changing sleds they passed full half the bunch. Perhaps thirty men were still leading them when they shot on to the broad breast of the Yukon. Here was the tug. When the river froze in the fall, a mile of open water had been left between two mighty jams. This had but recently crusted, the current being swift, and now it was as level, hard, and slippery as a dance floor. The instant they struck this glare ice Harrington came to his knees, holding precariously on with one hand, his whip singing fiercely among his dogs and fearsome abjurations hurtling about their ears. The teams spread out on the smooth surface, each straining to the uttermost. But few men in the North could lift their dogs as did Jack Harrington.

En polistjänsteman i björnpäls steg på ett ostentativt sätt fram till fronten med klocka i handen. Män rusade in bland hundarna, körde upp dem, redde ut [163]tömmarna och drogo dem åt sig. Andra gingo fram till gränsmärket, grepo kraftiga tag i pålar och höllo sitt eget märke till reds. De hade så ofta gått omkring gränserna till denna inmutning, att de nu skulle ha kunnat göra det med förbundna ögon. Polistjänstemannen höjde sin hand. De väntande kastade av sig sina överflödiga pälsverk och filter, rättade på sina bälten och stirrade på honom med spänd uppmärksamhet.

»Giv akt!«

Sextio par händer drogos ur vantarna, och lika många par mockasiner trycktes hårdt mot snön.

»Nu!«

De störtade tvärs över det vidsträckta området och rundt om dess fyra sidor, satte upp märken i alla hörn och rusade sedan nedåt midten, där de bägge centralpålarna skulle placeras. Därefter sprungo de ner till slädarna på det tillfrusna vattendraget. Där blev ett larm och ett myller. Slädar stötte ihop med varandra och hundspann trasslade in sig med varandra, morrande, gläfsande och med rest ragg. Den smala ån var till trängsel fullpackad med denna kämpande massa. Slag med såväl snärtar som tjockändar av de väldiga hundpiskorna regnade opartiskt över både människor och djur. Och för att röran skulle bli än värre hade var och en av dem som deltog i striden en flock kamrater, som ville hjälpa dem till rätta. Men så småningom lyckades den ena släden efter den andra arbeta sig lös och gled ur sikte i mörkret från de höga stränderna.

Jack Harrington hade förutsett detta oväsen, och han väntade vid sin släde tills tumultet hade lagt sig. [164]Louis Savoy visste, att hans rival var mera bevandrad än han i konsten att köra hundar, och därför följde han exemplet och väntade, även han. Det bråkiga sällskapet hade redan kommit utom hörhåll, då de begåvo sig i väg, och de hade rest väl sina tio mil eller så nedåt Bonanza, innan de hunno upp de andra, där de färdades framåt i en enda tätt packad rad. Nu hördes där ej något oväsen, och det fanns icke heller någon utsikt att kunna köra om varandra här. Slädarna höllo sexton tum mellan medarna, och vägen var aderton tum bred. Men vägen var så hårdt tilltrampad genom trafik, att den liknade en rädda med fotshöga kanter. Och på ömse sidor sträckte sig stora vidder av mjuk snö. Om någon körde in på dem för att komma förbi de övriga, skulle hans hundar nödgas vada ända upp till buken i snön och skrida framåt med snigels långsamhet. Därför höllo sig alla de tävlande tätt intill sina slädar och väntade på bättre tillfälle. Ingen förändring i situationen inträffade under de återstående femton milerna nedåt Bonanza och Klondyke till Dawson, där Yukon uppnåddes. Här väntade det första hundombytet. Men fast beslutna att köra det första spannet tills det stupade, om så skulle behövas, hade Harrington och Savoy låtit placera sina friska dragare ett par mil bortom de andras. Under den förvirring, som uppstod vid ombytet, körde de förbi halva antalet av de övriga. De hade möjligen trettio före sig, då de körde ut på Yrkons breda yta. Här skulle kraftprovet ske. När floden frös på hösten, hade en milslång sträcka öppet vatten lämnats mellan två väldiga isbäddar. Denna sträcka hade först nyligen frusit till, ty det var stark [165]ström, och nu var den så jämn, hård och hal som golvet i en danssal. I samma ögonblick som glanskisen uppnåddes, reste sig Harrington på knä, tog på vinst och förlust tömmarna i ena handen och lät piskan ursinnigt vina över hundarna, medan skräckinjagande svordomar yrde om deras öron. Spannen spred sig över den glatta ytan, alla ansträngde sina krafter till det yttersta. Men få män i Nordlandet hade förmåga att hetsa sina hundar så som Jack Harrington.

At once he began to pull ahead, and Louis Savoy, taking the pace, hung on desperately, his leaders running even with the tail of his rival's sled.

Midway on the glassy stretch their relays shot out from the bank. But Harrington did not slacken. Watching his chance when the new sled swung in close, he leaped across, shouting as he did so and jumping up the pace of his fresh dogs. The other driver fell off somehow. Savoy did likewise with his relay, and the abandoned teams, swerving to right and left, collided with the others and piled the ice with confusion. Harrington cut out the pace; Savoy hung on. As they neared the end of the glare ice, they swept abreast of the leading sled. When they shot into the narrow trail between the soft snowbanks, they led the race; and Dawson, watching by the light of the aurora, swore that it was neatly done.

When the frost grows lusty at sixty below, men cannot long remain without fire or excessive exercise, and live. So Harrington and Savoy now fell to the ancient custom of "ride and run." Leaping from their sleds, tow- thongs in hand, they ran behind till the blood resumed its wonted channels and expelled the frost, then back to the sleds till the heat again ebbed away. Thus, riding and running, they covered the second and third relays. Several times, on smooth ice, Savoy spurred his dogs, and as often failed to gain past. Strung along for five miles in the rear, the remainder of the race strove to overtake them, but vainly, for to Louis Savoy alone was the glory given of keeping Jack Harrington's killing pace.

As they swung into the seventy-five-mile station, Lon McFane dashed alongside; Wolf Fang in the lead caught Harrington's eye, and he knew that the race was his. No team in the North could pass him on those last twenty-five miles. And when Savoy saw Wolf Fang heading his rival's team, he knew that he was out of the running, and he cursed softly to himself, in the way woman is most frequently cursed. But he still clung to the other's smoking trail, gambling on chance to the last. And as they churned along, the day breaking in the southeast, they marvelled in joy and sorrow at that which Joy Molineau had done.

Forty Mile had early crawled out of its sleeping furs and congregated near the edge of the trail. From this point it could view the up-Yukon course to its first bend several miles away. Here it could also see across the river to the finish at Fort Cudahy, where the Gold Recorder nervously awaited. Joy Molineau had taken her position several rods back from the trail, and under the circumstances, the rest of Forty Mile forbore interposing itself. So the space was clear between her and the slender line of the course. Fires had been built, and around these men wagered dust and dogs, the long odds on Wolf Fang.

"Here they come!" shrilled an Indian boy from the top of a pine.

Up the Yukon a black speck appeared against the snow, closely followed by a second. As these grew larger, more black specks manifested themselves, but at a goodly distance to the rear. Gradually they resolved themselves into dogs and sleds, and men lying flat upon them.

Han jagade ursinnigt framåt, och Louis Savoy drev sitt spann till samma förtvivlade fart och följde efter i hack och häl; hans främsta ledare höllo sig tätt bakom Harringtons släde.

Halvvägs ute på glanskisen körde deras reservspann ut från strandbanken. Men Harrington saktade icke farten. Han passade på, då den nya släden svängde helt nära intill hans, och tog ett hopp över till den under ett högljudt skrik, varefter han satte samma fart i de nya hundarna som han hade fått i de andra. Den förre pådrivaren hoppade av. Savoy gjorde på samma sätt med sitt reservspann, och de bägge övergivna spannen veko av åt höger och vänster, stötte ihop med de andra och ställde till stor förvirring. Harrington ökade farten ännu mer; Savoy följde. Då de nalkades glanskisens slut, körde de jämsides med den som förut åkt i spetsen. Och när de gled in på den smala vägen mellan de mjuka snöfälten, var det de som anförde tåget — och Dawson, som betraktade dem i norrskenets ljus, svor på att det var raskt gjort av dem.

När kölden visar sextio grader under noll, kan man icke länge vara utan eld eller stark kroppsrörelse. [166] såvida man vill behålla livet. Och därför måste nu Harrington och Savoy ta till den gamla plägseden att »åka och springa ömsom». De hoppade av sina slädar med tömmarna i hand och sprungo så bakom slädarna, tills blodet återtog sitt vanliga lopp och den inre kölden var förjagad, varefter de återigen åkte en stund, tills värmen på nytt hade tagit till flykten. Ömsom åkande och springande på detta sätt, tillryggalade de sträckorna mellan andra och tredje hundombytena. Flera gånger, då färden gick över jämn is, hetsade Savoy sina hundar för att komma förbi sin rival, men det lyckades ej. I en lång rad på en sträcka av fem mil bakom dem strävade de övriga att hinna upp dem, ehuru förgäves, ty endast Louis Savoy var den äran förunnad att kunna flyga fram med samma mördande hastighet som Jack Harrington.

Då de svängde in vid sjuttiofemmilstationen, körde Lon Mc Fane fram med sitt spann. När Harrington såg Vargkäft i spetsen för det, visste han att segern var hans. Intet spann i hela Nordlandet skulle kunna köra förbi honom under de återstående tjugufem milen. Och när Savoy fick se Vargkäft i spetsen för sin medtävlarens spann, visste han att han var slagen, och han svor tyst för sig själv så som man vanligen svär över kvinnan. Men han följde fortfarande i hack och häl den andres yrande fart, frestande tur eller otur i det sista. Och under det de jagade framåt, medan dagen började gry i sydost, undrade den ene i glädje och den andre i sorg över vad Joy Molineau hade gjort.

Forty Mile hade i god tid krupit ur sina sovfällar [167] och samlats nära vägkanten. Därifrån kunde de se Yukons övre lopp till dess första krökning flera mil bort. Och därifrån kunde de också se tvärs över floden till Fort Cudahy där guldregistratorn väntade i nervös spänning. Joy Molineau hade emellertid tagit plats på flera famnars avstånd från vägen, och under förevarande omständigheter avstod det övriga Forty Mile från att ställa sig framför henne. Därför låg sträckan klar mellan henne och den smala linje, där vägen gick fram. Eldar voro uppgjorda, och kring dem ingingos vad om guldstoff och hundar. Alla större summor höllos på Vargkäft.

»Nu komma de!» skrek en indiangosse från toppen av en fura.

Uppåt Yukon syntes en mörk fläck mot snön, och den följdes snart av en till. Medan dessa tilltogo i storlek, framträdde flera mörka fläckar, men på ett drygt avstånd från de första, som småningom visade sig vara hundar med slädar, på vilka män lågo framstupa.

"Wolf Fang leads," a lieutenant of police whispered to Joy. She smiled her interest back.

"Ten to one on Harrington!" cried a Birch Creek King, dragging out his sack.

"The Queen, her pay you not mooch?" queried Joy.

The lieutenant shook his head.

"You have some dust, ah, how mooch?" she continued.

He exposed his sack. She gauged it with a rapid eye.

"Mebbe--say--two hundred, eh? Good. Now I give--what you call--the tip. Covaire the bet." Joy smiled inscrutably. The lieutenant pondered. He glanced up the trail. The two men had risen to their knees and were lashing their dogs furiously, Harrington in the lead.

"Ten to one on Harrington!" bawled the Birch Creek King, flourishing his sack in the lieutenant's face.

"Covaire the bet," Joy prompted.

He obeyed, shrugging his shoulders in token that he yielded, not to the dictate of his reason, but to her charm. Joy nodded to reassure him.

All noise ceased. Men paused in the placing of bets.

Yawing and reeling and plunging, like luggers before the wind, the sleds swept wildly upon them. Though he still kept his leader up to the tail of Harrington's sled, Louis Savoy's face was without hope. Harrington's mouth was set. He looked neither to the right nor to the left. His dogs were leaping in perfect rhythm, firm-footed, close to the trail, and Wolf Fang, head low and unseeing, whining softly, was leading his comrades magnificently.

Forty Mile stood breathless. Not a sound, save the roar of the runners and the voice of the whips.

Then the clear voice of Joy Molineau rose on the air. "Ai! Ya! Wolf Fang! Wolf Fang!"

Wolf Fang heard. He left the trail sharply, heading directly for his mistress. The team dashed after him, and the sled poised an instant on a single runner, then shot Harrington into the snow. Savoy was by like a flash. Harrington pulled to his feet and watched him skimming across the river to the Gold Recorder's. He could not help hearing what was said.

"Ah, him do vaire well," Joy Molineau was explaining to the lieutenant. "Him--what you call--set the pace. Yes, him set the pace vaire well."

»Vargkäft i spetsen», viskade en polislöjtnant till Joy. Hon smålog intresserat.

»Tio mot ett på Harrington!» ropade en matador från Birch Creek och drog fram sin stoftpung.

»Staten väl inte betala er mycke'?» frågade Joy.

Polislöjtnanten skakade på huvudet,

»Ni väl ändå ha något guldsoft — men huru mycke'?» fortsatte hon att fråga.

Han visade henne sin pung. Hon gjorde en snabb beräkning av dess innehåll.

»Kan väl vara — ja, låt säga — två hundra, [[168](#)]kanske, vad? Godt. Nu jag ge er vad ni kalla en vink. Ni gå in på vadet!»

Joy log ett outgrundligt leende. Polislöjtnanten betänkte sig. Han såg uppåt vägen. De bägge männen hade rest sig på knä och piskade ursinnigt på sina hundar. Harrington i spetsen.

»Tio mot ett på Harrington!» skrek matadoren från Birch Creek om igen och skakade sin pung midt framför polislöjtnantens ögon.

»Ni gå in på vadet!» kommenderade Joy.

Han lydde; men han ryckte på axlarna till tecken, att han alls icke lyssnade till sitt eget förnuft, utan gav vika för hennes tjuvningsförmåga. Joy nickade uppmuntrande åt honom.

Alla ljud dogo bort. Man upphörde till och med att ingå vad ...

Girande, slängande och guppande upp och ned som loggertar för vinden kommo slädarna rusande i vild fart emot dem. Louis Savoy höll fortfarande sin främsta hund tätt efter Jack Harringtons släde, men hans ansikte förrådde, att han ej längre hyste något hopp. Harringtons läppar voro hårdt slutna. Han såg varken åt höger eller vänster. Hans hundar sprungit i ypperlig takt, med fasta steg, och Vargkäft — med sänkt huvud och utan att se upp — anförde spannet på ett sätt som var honom värdigt. Forty Mile stod i andlös förväntan. Icke ett ljud förutom medarnas knarrande och pisksnärtarnas vinande ...

Då höjde Joy Molineau plötsligt sin klara stämma. »Hej! Hej! Vargkäft! Vargkäft!»

Och Vargkäft hörde henne. Han vek tvärt av [[169](#)]från vägen och rusade rakt fram till sin härskarinna. Spannet följde sin ledare, och släden vacklade ett ögonblick på en mede, varefter Harrington kastades ur i snön. Savoy flög förbi som en blix. Harrington reste sig och såg honom rusa i väg tvärs över floden till registratören. Och han kunde inte undgå att höra vad som sades i hans närhet.

»Honom sköta sig mycke' bra», förklarade Joy Molineau för polislöjtnanten. »Honom vad ni kalla sätta fart. Ja, honom sätta fart mycke' bra.»

At the Rainbow's End

I

It was for two reasons that Montana Kid discarded his "chaps" and Mexican spurs, and shook the dust of the Idaho ranges from his feet. In the first place, the encroachments of a steady, sober, and sternly moral civilization had destroyed the primeval status of the western cattle ranges, and refined society turned the cold eye of disfavor upon him and his ilk. In the second place, in one of its cyclopean moments the race had arisen and shoved back its frontier several thousand miles. Thus, with unconscious foresight, did mature society make room for its adolescent members. True, the new territory was mostly barren; but its several hundred thousand square miles of fridity at least gave breathing space to those who else would have suffocated at home.

Montana Kid was such a one. Heading for the sea-coast, with a haste several sheriff's posses might possibly have explained, and with more nerve than coin of the realm, he succeeded in shipping from a Puget Sound port, and managed to survive the contingent miseries of steerage sea-sickness and steerage grub. He was rather sallow and drawn, but still his own indomitable self, when he landed on the Dyea beach one day in the spring of the year. Between the cost of dogs, grub, and outfits, and the customs exactions of the two clashing governments, it speedily penetrated to his understanding that the Northland was anything save a poor man's Mecca. So he cast about him in search of quick harvests. Between the beach and the passes were scattered many thousands of passionate pilgrims. These pilgrims Montana Kid proceeded to farm. At first he dealt faro in a pine-board gambling shack; but disagreeable necessity forced him to drop a sudden period into a man's life, and to move on up trail. Then he effected a corner in horseshoe nails, and they circulated at par with legal tender, four to the dollar, till an unexpected consignment of a hundred barrels or so broke the market and forced him to disgorge his stock at a loss. After that he located at Sheep Camp, organized the professional packers, and jumped the freight ten cents a pound in a single day. In token of their gratitude, the packers patronized his faro and roulette layouts and were mulcted cheerfully of their earnings. But his commercialism was of too lusty a growth to be long endured; so they rushed him one night, burned his shanty, divided the bank, and headed him up the trail with empty pockets.

Ill-luck was his running mate. He engaged with responsible parties to run whisky across the line by way of precarious and unknown trails, lost his Indian guides, and had the very first outfit confiscated by the Mounted Police. Numerous other misfortunes tended to make him bitter of heart and wanton of action, and he celebrated his arrival at Lake Bennett by terrorizing the camp for twenty straight hours. Then a miners' meeting took him in hand, and commanded him to make himself scarce. He had a wholesome respect for such assemblages, and he obeyed in such haste that he inadvertently removed himself at the tail-end of another man's dog team.

Vid regnbågens fot.

I.

Det var av två skäl som Montana-Kid sade farväl åt kamraterna och sina mexikanska sporrar och skuddade Idahos stoft av sina fötter. För det första hade det intrång, som gjorts av en ihållande, nykter och sträng moralisk civilisation, förstört de ursprungliga förhållandena på betesmarkerna i Västern, och det förfinade samhället betraktade honom och hans gelikar med kalla och ogillande blickar; för det andra hade hans ras i ett av sina cyklopiska ögonblick rest sig och flyttat ut sin gränslinje flera tusen mil. På detta sätt skaffar det mogna samhället med omedveten omtanke utrymme för sina yngre medlemmar. Det nya territoriet var visserligen till största delen fullkomligt ofruktbart, men dess flera hundratusen iskalla kvadratmil lämnade åtminstone andrum åt dem, som skulle ha kvävs i hembygden.

En sådan människa var Montana-Kid. Han styrde kurs mot havskusten med en fart som om han vore eftersatt av rättvisans tjänare, och bättre försedd med energi än med gångbart mynt lyckades han komma ombord på ett fartyg i en hamn vid Puget [[171](#)] Sound och uthärdade lyckligt alla de vedervärdigheter, som åtfölja sjösjuka och utfodring på mellandäck. Han var gråblek och utsvulten, men det oaktat lika oförskräckt som alltid, då han gick i land i Dyea en dag på våren. Tack vare omkostnaderna för matförråd, hundar och utrustning samt avgifter till två stridiga styrelser fick han emellertid snart klart för sig, att Nordlandet var allt annat än ett Mekka för en fattig man. Han såg sig därför omkring efter en hastig skörd. Mellan kusten och bergspassen funnos många tusen ivriga pilgrimer. Och dessa pilgrimer företog sig Montana-Kid att exploatera. Först höll han faraobank i ett spelskjul av furubräder; men en obehaglig nödvändighet tvingade honom att överge detta näringsfång, som endast blev en övergående episod i hans liv, och han begav sig ånyo ut på färdvägar. Sedan drev han affärer med hästskosöm och sålde sådana till det fastställda priset av fyra för en dollar, tills den oväntade ankomsten av hundra lådor eller så förstörde marknaden för honom och tvingade honom att sälja ut sitt lager med förlust. Efter detta slog han sig ned i Sheep Camp, organiserade en trupp lastkarlar och lagade att transporten sprang upp med tio cents per skålpund på en enda dag. Till bevis på sin tacksamhet togo dessa karlar hans faraobord och rulett under sitt beskydd, och där blevo de raskt av med det de hade förtjänat på sitt arbete. Men hans kommers florerade för raskt för att kunna tolereras länge; en natt överföll man honom, brände upp hans skjul, delade spelbankens kassa och körde honom ut på vägen med tomma fickor.

[[172](#)] Han tycktes vara förföljd av en gemen otur. Han gjorde upp med vederbörande parter, att han skulle transportera whisky över tullgränsen på vanskliga och okända vägar, förlorade sina infödda vägvisare och fick redan den första foran konfiskerad av den ridande polisen. En massa andra olyckor bidro att göra honom bitter till sinnes och hänsynslös i sitt uppträdande, och han firade sin ankomst till Lake Bennet genom att formligen terrorisera lägret i tjugo timmars tid. Men då togs han om hand av ett helt sällskap guldgravare, som befälde honom att göra sig osynlig. För dylika folksamlingar hyste han en hälsosam respekt, och han åtlydde befallningen med så stor skyndsamhet, att han oförvarandes råkade bege sig av med en annan mans hundspann.

This was equivalent to horse-stealing in a more mellow clime, so he hit only the high places across Bennett and down Tagish, and made his first camp a full hundred miles to the north.

Now it happened that the break of spring was at hand, and many of the principal citizens of Dawson were travelling south on the last ice. These he met and talked with, noted their names and possessions, and passed on. He had a good memory, also a fair imagination; nor was veracity one of his virtues.

II

Dawson, always eager for news, beheld Montana Kid's sled heading down the Yukon, and went out on the ice to meet him. No, he hadn't any newspapers; didn't know whether Durrant was hanged yet, nor who had won the Thanksgiving game; hadn't heard whether the United States and Spain had gone to fighting; didn't know who Dreyfus was; but O'Brien? Hadn't they heard? O'Brien, why, he was drowned in the White Horse; Sitka Charley the only one of the party who escaped. Joe Ladue? Both legs frozen and amputated at the Five Fingers. And Jack Dalton? Blown up on the "Sea Lion" with all hands. And Bettles? Wrecked on the "Carthagina," in Seymour Narrows,--twenty survivors out of three hundred. And Swiftwater Bill? Gone through the rotten ice of Lake LeBarge with six female members of the opera troupe he was convoying. Governor Walsh? Lost with all hands and eight sleds on the Thirty Mile. Devereaux? Who was Devereaux? Oh, the courier! Shot by Indians on Lake Marsh.

So it went. The word was passed along. Men shouldered in to ask after friends and partners, and in turn were shouldered out, too stunned for blasphemy. By the time Montana Kid gained the bank he was surrounded by several hundred fur-clad miners. When he passed the Barracks he was the centre of a procession. At the Opera House he was the nucleus of an excited mob, each member struggling for a chance to ask after some absent comrade. On every side he was being invited to drink. Never before had the Klondike thus opened its arms to a che-cha-quu. All Dawson was humming. Such a series of catastrophes had never occurred in its history. Every man of note who had gone south in the spring had been wiped out. The cabins vomited forth their occupants. Wild-eyed men hurried down from the creeks and gulches to seek out this man who had told a tale of such disaster. The Russian half-breed wife of Bettles sought the fireplace, inconsolable, and rocked back and forth, and ever and anon flung white wood-ashes upon her raven hair. The flag at the Barracks flopped dismally at half-mast. Dawson mourned its dead.

Why Montana Kid did this thing no man may know. Nor beyond the fact that the truth was not in him, can explanation be hazarded. But for five whole days he plunged the land in wailing and sorrow, and for five whole days he was the only man in the Klondike. The country gave him its best of bed and board. The saloons granted him the freedom of their bars. Men sought him continuously. The high officials bowed down to him for further information, and he was feasted at the Barracks by Constantine and his brother officers. And then, one day, Devereaux, the government courier, halted his tired dogs before the gold commissioner's office. Dead? Who said so? Give him a moose steak and he'd show them how dead he was. Why, Governor Walsh was in camp on the Little Salmon, and O'Brien coming in on the first water. Dead? Give him a moose steak and he'd show them.

Detta var emellertid liktydigt med att stjäla hästar i blidare klimat, så att Montana-Kid icke vågade färdas annorstädes än på höjderna förbi Bennet och nedåt Tagish, och han slog icke läger förrän han hade kommit drygt hundra mil norrut.

Nu hände det sig så, att vårbrytningen var i annalkande, och många av Dawsons förnämsta män voro på väg söderut över den sista isen. Alla dessa mötte han och talade med, och han antecknade deras namn och besittningar, och så for han vidare. Han hade godt minne och livlig fantasi, och sanningskärlek hörde icke till hans dygder.

II.

Dawson var som alltid begärligt efter nyheter. Det såg Montana-Kids släde komma glidande nedåt [173] Yukon, och man gick ut på isen för att möta honom. Nej, han hade inga tidningar med sig; han visste inte om Durrant var hängd ännu, och inte heller vem som hade vunnit första priset på Tacksägelsedagen. Inte hade han hört om Spanien och Förenta staterna hade flugit varandra i luven, och han hade aldrig hört talas om Dreyfus. Men O'Brien? Hade *de* inte hört *det*? O'Brien — ja, han hade drunknat vid White Horse. Sitka Charley var den ende av sällskapet, som hade blivit räddad. Joe Ladue? Bägge benen förfrusna, amputerade vid Five Fingers. Och Jack Dalton? Gått i kvav med »Sea Lion» och med hela sin besättning. Och Bettles? Lidit skeppsbrott med »Carthagina» i Seymour-sundet — bara tjugu kvarlevande av trehundra. Och Swiftwater Bill! Den murkna isen på Lake Le Barge hade brustit under honom och sex kvinnliga medlemmar av en teatertrupp, som han skulle eskortera. Guvernör Walsh? Gått förlorad med alla sina ledsagare och åtta slädar på Thirty Mile. Devereaux? Vem var Devereaux? Å, kuriren! Jo, han hade blivit skjuten av indianer på Lake Marsh.

Så lät det hela raden utefter. Och underrättelserna spredos. Man efter man knuffade sig fram för att fråga efter vänner och kamrater och knuffades undan igen, för häpnad att ens kunna svära. Då Montana-Kid nådde stranden, var han omgiven av flera hundra pälsklädda guldgrävare. Då han passerade barackerna, var han medelpunkten i en procession. Vid operahuset var han omringad av en upphetsad folkmassa, där varenda en kämpade om tillfälle att få fråga efter någon frånvarande kamrat. Från alla [174] håll bjöds han att komma och dricka ett glas. Aldrig förr hade Klondyke på detta sätt mött *chechapua* med öppna armar. Hela Dawson surrade som en bikupa. En sådan massa olyckshändelser var någonting oerhört i dess krönika. Varenda man av betydenhet, som hade rest söderut på våren, hade gått förlorad! Befolkningen strömmade ut ur husen. Män med vildt stirrande ögon rusade ner från vattendrag och flodbäddar, för att uppsöka den som hade berättat om denna ohyggliga manspillan. Bettles' hustru — ryskt halvblod — satte sig vid eldstaden och vaggade otröstlig av och an, i det hon oupphörligt strödde vit aska i sitt korpsvarta hår. Vid barackerna sänktes flaggan bedrövt på halv stång. Dawson sörjde sina döda.

Varför nu Montana-Kid gjorde detta, det kan ingen människa förstå. Man kan icke ens försöka sig på någon förklaring, utom den att sanning icke fanns hos honom. Men i fem hela dagar försänkte han hela landet däromkring i jämmer och sorg, och i fem hela dagar var han mannen framför alla andra i Klondyke. Man gav honom det bästa man ägde av sängkläder och mat. Krogarna lämnade honom fri förtäring. Han var överhopad av besök. Höga ämbetsmän kommo till honom för att få närmare underrättelser, och kapten Constantine och hans kamrater bjödo honom till sig i barackerna.

And forthwith Dawson hummed. The Barracks' flag rose to the masthead, and Bettles' wife washed herself and put on clean raiment. The community subtly signified its desire that Montana Kid obliterate himself from the landscape. And Montana Kid obliterated; as usual, at the tail-end of some one else's dog team. Dawson rejoiced when he headed down the Yukon, and wished him godspeed to the ultimate destination of the case-hardened sinner. After that the owner of the dogs bestirred himself, made complaint to Constantine, and from him received the loan of a policeman.

III

With Circle City in prospect and the last ice crumbling under his runners, Montana Kid took advantage of the lengthening days and travelled his dogs late and early. Further, he had but little doubt that the owner of the dogs in question had taken his trail, and he wished to make American territory before the river broke. But by the afternoon of the third day it became evident that he had lost in his race with spring. The Yukon was growling and straining at its fetters. Long detours became necessary, for the trail had begun to fall through into the swift current beneath, while the ice, in constant unrest, was thundering apart in great gaping fissures. Through these and through countless airholes, the water began to sweep across the surface of the ice, and by the time he pulled into a woodchopper's cabin on the point of an island, the dogs were being rushed off their feet and were swimming more often than not. He was greeted sourly by the two residents, but he unharnessed and proceeded to cook up.

Donald and Davy were fair specimens of frontier inefficients. Canadian- born, city-bred Scots, in a foolish moment they had resigned their counting-house desks, drawn upon their savings, and gone Klondiking. And now they were feeling the rough edge of the country. Grubless, spiritless, with a lust for home in their hearts, they had been staked by the P. C. Company to cut wood for its steamers, with the promise at the end of a passage home. Disregarding the possibilities of the ice-run, they had fittingly demonstrated their inefficiency by their choice of the island on which they located. Montana Kid, though possessing little knowledge of the break-up of a great river, looked about him dubiously, and cast yearning glances at the distant bank where the towering bluffs promised immunity from all the ice of the Northland.

After feeding himself and dogs, he lighted his pipe and strolled out to get a better idea of the situation. The island, like all its river brethren, stood higher at the upper end, and it was here that Donald and Davy had built their cabin and piled many cords of wood. The far shore was a full mile away, while between the island and the near shore lay a back-channel perhaps a hundred yards across.

Men så en dag höll kuriren Devereaux in sina tröttkörda hundar utanför kommissionärens kontor. Död? Vem hade sagt det? Finge han bara en älgstek, så skulle han nog visa dem hur pass död han var. Vad för slag? Guvernör Walsh? Han hade slagit läger [175] vid Little Salmon, och O'Brien skulle komma in med första öppet vatten. Död? Ja, långa bara fram en älgstek, så skulle han visa dem.

Och Dawson surrade fortfarande som en bikupa. Flaggan flög upp i topp vid barackerna, och Bettles' hustru tvättade sig och satte på sig rena kläder. Samhället uttalade ofördröjligen sin önskan att Montana-Kid skulle försvinna från orten. Och Montana-Kid försvann, som vanligt med en annan mans hundspann. Dawson fröjdade sig, då han var på väg nedåt Yukon, och man önskade honom lycklig resa till den plats, dit alla förhårdade syndare slutligen komma. Efter detta började ägaren till det stulna hundspannet röra på sig, klagade för kapten Constantine och fick en polisman till låns av honom.

III.

Med Circle City till mål för sin färd och den sista isen söndersmulande under sina medar drog Montana-Kid fördel av dagarnas tilltagande längd och drev sina hundar framåt både bittida och sent. För övrigt kunde han knappast hysa något tvivel om att hundspannets ägare följde honom i spåren, och han ville gärna över på amerikanskt område innan isen gick upp. Men den tredje dagens eftermiddag blev det klart för honom, att han var besegrad i sin kapplöpning med våren. Yukon brummade dovt och slet i sina fjättrar. Han måste göra långa omvägar, emedan vägen hade börjat falla igenom ner i den snabbt [176] flytande strömmen och isen var stadd i ständig oro, oupphörligt öppnande sig med starka skrällar i stora gapande rämnor. Genom dessa rämnor och genom otaliga lufthål började vattnet spola över isens yta, och då Montana-Kid kom fram till en vedhuggares koja vid udden av en ö, förlorade hundarna fotfästet och summo snarare i land än de gingo. Han hälsades med sura miner av kojans bägge invånare, men han selade av hundarna och satte sina pannor på elden.

Donald och Davy voro ett par äkta typer för odugligt folk. Födda av skotska föräldrar i Canada och uppfostrade i stad, hade de i en dåraktig stund övergivit sina kontorsplatser, tagit ut sina sparpengar och givit sig av till Klondyke. Och nu prövade de som bäst på landets svårigheter. Utan proviant och utan företagsamhet, med hjärtat fullt av hemlängtan, hade de fått anställning hos P. C. kompaniet för att hugga ved åt dess ångbåtar, med löfte att till slut få biljetter till hemresan. Utan en tanke på islossningens möjligheter hade de tydligt bevisat sin oduglighet genom valet av ö, där de slagit sig ned. Ehuru Montana-Kid hade föga vetskap om hur det går till, då isen på en stor flod bryter upp, såg han sig bekymrad omkring och kastade längtansfulla blickar bortåt den avlägsna strandbank, där högt upptornade klippor erbjödo ett säkert skydd mot all Nordlandets is.

Sedan han skaffat sig själv och hundarna mat, tände han sin pipa och gick ut för att ta bättre reda på situationen. I likhet med alla sina flodsyskon var ön högre vid sin övre ände, och det var där som Donald och Davy hade byggt sin koja och staplat upp långa travar med ved. Det var en dryg mil till den [177] längst bort belägna stranden, men mellan ön och den närmaste stranden gick ett sund, som ej var mer än hundra yards brett.

At first sight of this, Montana Kid was tempted to take his dogs and escape to the mainland, but on closer inspection he discovered a rapid current flooding on top. Below, the river twisted sharply to the west, and in this turn its breast was studded by a maze of tiny islands.

"That's where she'll jam," he remarked to himself.

Half a dozen sleds, evidently bound up-stream to Dawson, were splashing through the chill water to the tail of the island. Travel on the river was passing from the precarious to the impossible, and it was nip and tuck with them till they gained the island and came up the path of the wood-choppers toward the cabin. One of them, snow-blind, towed helplessly at the rear of a sled. Husky young fellows they were, rough-garmented and trail-worn, yet Montana Kid had met the breed before and knew at once that it was not his kind.

"Hello! How's things up Dawson-way?" queried the foremost, passing his eye over Donald and Davy and settling it upon the Kid.

A first meeting in the wilderness is not characterized by formality. The talk quickly became general, and the news of the Upper and Lower Countries was swapped equitably back and forth. But the little the newcomers had was soon over with, for they had wintered at Minook, a thousand miles below, where nothing was doing. Montana Kid, however, was fresh from Salt Water, and they annexed him while they pitched camp, swamping him with questions concerning the outside, from which they had been cut off for a twelvemonth.

A shrieking split, suddenly lifting itself above the general uproar on the river, drew everybody to the bank. The surface water had increased in depth, and the ice, assailed from above and below, was struggling to tear itself from the grip of the shores. Fissures reverberated into life before their eyes, and the air was filled with multitudinous crackling, crisp and sharp, like the sound that goes up on a clear day from the firing line.

From up the river two men were racing a dog team toward them on an uncovered stretch of ice. But even as they looked, the pair struck the water and began to flounder through. Behind, where their feet had sped the moment before, the ice broke up and turned turtle. Through this opening the river rushed out upon them to their waists, burying the sled and swinging the dogs off at right angles in a drowning tangle. But the men stopped their flight to give the animals a fighting chance, and they groped hurriedly in the cold confusion, slashing at the detaining traces with their sheath-knives. Then they fought their way to the bank through swirling water and grinding ice, where, foremost in leaping to the rescue among the jarring fragments, was the Kid.

"Why, blime me, if it ain't Montana Kid!" exclaimed one of the men whom the Kid was just placing upon his feet at the top of the bank. He wore the scarlet tunic of the Mounted Police and jocularly raised his right hand in salute.

"Got a warrant for you, Kid," he continued, drawing a bedraggled paper from his breast pocket, "an' I 'ope as you'll come along peaceable."

När Montana-Kid först fick se detta, var han frestad att ta sina hundar och ge sig av över till fastlandet, men vid närmare undersökning fann han, att det var stark ström vid övre ändan av ön. Längre ned gjorde strömmen en skarp krökning åt väster, och just vid denna punkt fanns en oredig massa små holmar och skär.

»Där komma ismassorna att trängas ihop», sade han för sig själv.

Ett halvt dussin slädar, tydligen på väg uppåt floden till Dawson, kommo plaskande genom det kalla vattnet fram till ön. Från att vara vanskelig hade färden på floden nu blivit omöjlig, och det såg illa ut för de resande innan de kommo fram till ön och begåvo sig uppför vägen till vedhuggarnas koja. En av dem tycktes vara snöblind, han höll sig hjälplöst fast vid slädens bakdel. Allesammans voro mörklagda unga män i grova kläder och ansträngda av vägens mödor, men Montana-Kid hade träffat på den sortens folk förut och han visste genast, att de icke voro av samma art som han.

»Hallå! Hur är det uppåt vägen till Dawson?» frågade den som kom först, i det han lät blicken glida förbi Donald och Davy och fäste den på Kid.

Ett första sammanträffande i vildmarken utmärker sig icke för några formaliteter. Samtalet blev genast allmänt och nyheter från de övre och de lägre trakterna utbyttes vederbörligen emellan parterna. Men det lilla som de nykomna hade att förmäla var snart sagt, ty de hade legat vintern över vid Minook, tusen [178]mil längre ner, där ingenting hade hänt; Montana-Kid hade däremot nyligen kommit från kusten, och de överfölo honom med frågor om den yttre världen, från vilken de hade varit avstängda ett helt år.

Ett plötsligt dån nere från isen, som överröstade det allmänna bullret vid floden, förmådde allesammans att bege sig till stranden. Vattnet ovanpå isytan hade tilltagit i djup, och isen, som ansattes både från ovan och nedan, kämpade för att slita sig loss från strändernas grepp. Sprickor och rämnor föddes inför åskådarnas ögon, och luften genljöd av ett oupphörligt skarpt och häftigt smattrande som från en skyttelinje i klart väder.

Uppi från floden kommo nu två män körande ett hundspann med full fart mot ön på en issträcka, som icke låg under vatten. Men just som Montana-Kid och de andra hade fått syn på dem, nådde de vattnet och började plumsa igenom det. Bakom dem, där de hade sprungit nyss förut, bröt isen upp och välte om. Genom denna öppning störtade vattnet över dem, ända upp till midjan, begravnade släden och drev hundarna åt sidan i rät vinkel, trasslande in dem med varandra, kämpande för livet. Men männen hejdade sig för att bereda dem en möjlighet att rädda sig, kastade sig in i det vilda tumultet och högg av de hindrande linorna med sina slidknivar. Sedan kämpade de sig fram till stranden genom virvlande vatten och malande is, medan Kid före alla andra hoppade ner bland isstyckena för att hjälpa dem i land.

»Bevare mig, är det inte Montana-Kid!» utropade den ene av männen, just då Kid satte honom på fötter [179]uppe på banken. Hans skarlakansröda rock utvisade, att han hörde till den ridande polisen, och han förde skämtsamt handen till mössan på militärmanér.

»Har en arresteringsorder för er räkning, Kid», fortsatte han och drog fram ett nedsmutsat papper ur bröstfickan, »och jag vill hoppas, att ni följer med godvilligt.»

Montana Kid looked at the chaotic river and shrugged his shoulders, and the policeman, following his glance, smiled.

"Where are the dogs?" his companion asked.

"Gentlemen," interrupted the policeman, "this 'ere mate o' mine is Jack Sutherland, owner of Twenty-Two Eldorado--"

"Not Sutherland of '92?" broke in the snow-blinded Minook man, groping feebly toward him.

"The same." Sutherland gripped his hand.

"And you?"

"Oh, I'm after your time, but I remember you in my freshman year,--you were doing P. G. work then. Boys," he called, turning half about, "this is Sutherland, Jack Sutherland, erstwhile full-back on the 'Varsity. Come up, you gold-chasers, and fall upon him! Sutherland, this is Greenwich,--played quarter two seasons back."

"Yes, I read of the game," Sutherland said, shaking hands. "And I remember that big run of yours for the first touchdown."

Greenwich flushed darkly under his tanned skin and awkwardly made room for another.

"And here's Matthews,--Berkeley man. And we've got some Eastern cracks knocking about, too. Come up, you Princeton men! Come up! This is Sutherland, Jack Sutherland!"

Then they fell upon him heavily, carried him into camp, and supplied him with dry clothes and numerous mugs of black tea.

Donald and Davy, overlooked, had retired to their nightly game of crib. Montana Kid followed them with the policeman.

"Here, get into some dry togs," he said, pulling them from out his scanty kit. "Guess you'll have to bunk with me, too."

"Well, I say, you're a good 'un," the policeman remarked as he pulled on the other man's socks. "Sorry I've got to take you back to Dawson, but I only 'ope they won't be 'ard on you."

"Not so fast." The Kid smiled curiously. "We ain't under way yet. When I go I'm going down river, and I guess the chances are you'll go along."

"Not if I know myself--"

Montana-Kid kastade en blick utåt den kaotiska floden och ryckte på axlarna, och polismannen följde den riktning hans ögon togo och smålog.

»Var ä' hundarna?» frågade hans följeslagare.

»Mina herrar!» avbröt polismannen. »Min reskamrat här är Jack Sutherland, ägare till numro 22, Eldorado...»

»Väl aldrig Sutherland från 92?» inföll den snöblinde och trevade osäkert efter honom.

»Just han.» Sutherland grep hans hand.

»Och ni då?»

»Å, jag kom efter er tid, men jag minns er från mitt första studentår. Pojkar!» ropade han och vände sig åt sidan, »det här är Sutherland, Jack Sutherland, f. d. fullback i studenternas fotbollslag. Kom hit, guldsökare, och skaka labb med honom! Ser ni Sutherland, det här är Greenwich — han var quarterback för ett par år sedan.»

»Ja, jag läste om den matchen», sade Sutherland och skakade hand med Greenwich, »vet att han skötte sig som en hel karl.»

Greenwich blev mörkröd under det garvade skinnet och lämnade tafatt rum för en annan.

»Och här ha vi Matthews — han hör till Berkeleylaget. Vi ha fått hit några överdängare österifrån [[180](#)] också. Kom upp, ni Princetonprissar! Kom upp! Det här är Sutherland, Jack Sutherland!»

De omringade honom ivrigt, förde honom till lägret och försågo honom med torra kläder och otaliga muggar svart te.

Donald och Davy hade förbisedda dragit sig undan till sitt bås för att spela kort. Montana-Kid följde efter dem i sällskap med polismannen.

»Se här, ta på er lite torrt», sade han och drog fram några paltor ur sitt torftiga förråd. »Antar, att ni får lov att krypa till kojs hos mig också.»

»Nå, jag må då säga, att ni är en riktig människovän», förklarade polismannen, medan han drog på sig den andres strumpor. »Ledsamt att jag får lov att föra er tillbaka till Dawson, men jag vill väl hoppas, att de inte ska bli så värst stränga mot er.»

»Nå, nå, sakta i backarna.» Kid smålog betydelsefullt. »Vi ä' inte på väg än. När jag ger mig av härifrån, styr jag kurs nedåt floden, och jag antar att ni kommer att göra så med.»

»Inte om jag känner mig själv rätt...»

"Come on outside, and I'll show you, then. These damn fools," thrusting a thumb over his shoulder at the two Scots, "played smash when they located here. Fill your pipe, first--this is pretty good plug--and enjoy yourself while you can. You haven't many smokes before you."

The policeman went with him wonderingly, while Donald and Davy dropped their cards and followed. The Minook men noticed Montana Kid pointing now up the river, now down, and came over.

"What's up?" Sutherland demanded.

"Nothing much." Nonchalance sat well upon the Kid. "Just a case of raising hell and putting a chunk under. See that bend down there? That's where she'll jam millions of tons of ice. Then she'll jam in the bends up above, millions of tons. Upper jam breaks first, lower jam holds, pouf!" He dramatically swept the island with his hand. "Millions of tons," he added reflectively.

"And what of the woodpiles?" Davy questioned.

The Kid repeated his sweeping gestures and Davy wailed, "The labor of months! It canna be! Na, na, lad, it canna be. I doot not it's a jowk. Ay, say that it is," he appealed.

But when the Kid laughed harshly and turned on his heel, Davy flung himself upon the piles and began frantically to toss the cordwood back from the bank.

"Lend a hand, Donald!" he cried. "Can ye no lend a hand? 'T is the labor of months and the passage home!"

Donald caught him by the arm and shook him, but he tore free. "Did ye no hear, man? Millions of tons, and the island shall be sweepit clean."

"Straighten yersel' up, man," said Donald. "It's a bit fashed ye are."

But Davy fell upon the cordwood. Donald stalked back to the cabin, buckled on his money belt and Davy's, and went out to the point of the island where the ground was highest and where a huge pine towered above its fellows.

The men before the cabin heard the ringing of his axe and smiled. Greenwich returned from across the island with the word that they were penned in. It was impossible to cross the back-channel. The blind Minook man began to sing, and the rest joined in with--

"Wonder if it's true?
Does it seem so to you?
Seems to me he's lying--
Oh, I wonder if it's true?"

»Kom med mig ut, så skall jag visa er nå'nting. De där förbannade galningarna» — han pekade med tummen över axeln på de bägge skottarna — »voro väl alldeles vridna, då de slogo sig ned här. Stoppa er pipa nu först — det ä' ganska bra tobak — och njut av den medan ni kan få. Ni får inte tillfälle att göra om det många gånger.»

Polismannen gick undrande med honom ut, och Donald och Davy lade ifrån sig korten och följde efter. Männen från Minook sågo, att Montana-Kid [[181](#)]pekade ömsom uppåt och nedåt floden, och de kommo över till honom.

»Vad står på?» frågade Sutherland.

»Å, just ingenting.» Kid visade sig mycket nonchalant. »Bara det, att här blir ett rent helvete snart. Ser ni den där kröken därnere? Där kommer strömmen att tränga ihop millioner ton is. Och i krökarna ovanför tränger den också ihop millioner ton. Nå, de övre massorna bryta först loss, medan de nedre hålla sig kvar, och pang!» Han gjorde en dramatisk gest och sopade över ön med sin hand. »Millioner ton», tillade han betänksamt.

»Och hur går det då med vedstaplarna?» frågade Davy. Kid gjorde om igen samma gest som förut, och Davy jämrade: »Flera månaders arbete! Det är aldrig möjligt! Nej, nej, kamrat, det är aldrig möjligt. Jag kan nog tro, att det bara är ett skämt. Å, men säg nu, att det bara är ett skämt», bad han.

Men då Kid svarade med ett gällt skratt och vände sig om på klacken, rusade Davy bort till vedstaplarna och började med ursinnig iver kasta vedträna längre från strandbanken.

»Hjälp mig då, Donald!» skrek han. »Kan du inte hjälpa till? Det är ju flera månaders arbete och vår hemresa det gäller!»

Donald grep honom i armen och skakade honom, men han slet sig lös. »Hör du inte, människa? Millioner ton is — och ön blir rensopad.»

»Sansa dig Davy», sade Donald. »Du är ju alldeles ifrån dig.»

Men Davy fortfor att kasta vedträn. Donald gick tillbaka in i hyddan, spände på sig sitt bälte med [[182](#)]pengarna och även Davys och begav sig sedan åt den ändan av ön som var högst och där en väldig fura höjde sig över de övriga.

Männen vid hyddan hörde hans yxhugg och drogo på munnen. Greenwich kom tillbaka efter att ha gått tvärs över ön, och han förklarade, att de voro instängda. Det var en omöjlighet att komma över sundet. Den snöblinde började sjunga, och de övriga instämde:

»Kan sanning det vara?
Vad tro ni om det?
Bedrar han oss bara?
Kan sanning det vara?»

"It's ay sinfu'," Davy moaned, lifting his head and watching them dance in the slanting rays of the sun. "And my guid wood a' going to waste."

"Oh, I wonder if it's true,"

was flaunted back.

The noise of the river ceased suddenly. A strange calm wrapped about them. The ice had ripped from the shores and was floating higher on the surface of the river, which was rising. Up it came, swift and silent, for twenty feet, till the huge cakes rubbed softly against the crest of the bank. The tail of the island, being lower, was overrun. Then, without effort, the white flood started down-stream. But the sound increased with the momentum, and soon the whole island was shaking and quivering with the shock of the grinding bergs. Under pressure, the mighty cakes, weighing hundreds of tons, were shot into the air like peas. The frigid anarchy increased its riot, and the men had to shout into one another's ears to be heard. Occasionally the racket from the back channel could be heard above the tumult. The island shuddered with the impact of an enormous cake which drove in squarely upon its point. It ripped a score of pines out by the roots, then swinging around and over, lifted its muddy base from the bottom of the river and bore down upon the cabin, slicing the bank and trees away like a gigantic knife. It seemed barely to graze the corner of the cabin, but the cribbed logs tilted up like matches, and the structure, like a toy house, fell backward in ruin.

"The labor of months! The labor of months, and the passage home!" Davy wailed, while Montana Kid and the policeman dragged him backward from the woodpiles.

"You'll 'ave plenty o' hoppertunity all in good time for yer passage 'ome," the policeman growled, clouting him alongside the head and sending him flying into safety.

Donald, from the top of the pine, saw the devastating berg sweep away the cordwood and disappear down-stream. As though satisfied with this damage, the ice-flood quickly dropped to its old level and began to slacken its pace. The noise likewise eased down, and the others could hear Donald shouting from his eyrie to look down-stream. As forecast, the jam had come among the islands in the bend, and the ice was piling up in a great barrier which stretched from shore to shore. The river came to a standstill, and the water finding no outlet began to rise. It rushed up till the island was awash, the men splashing around up to their knees, and the dogs swimming to the ruins of the cabin. At this stage it abruptly became stationary, with no perceptible rise or fall.

Montana Kid shook his head. "It's jammed above, and no more's coming down."

"And the gamble is, which jam will break first," Sutherland added.

"Exactly," the Kid affirmed. "If the upper jam breaks first, we haven't a chance. Nothing will stand before it."

»Det är då riktigt syndigt», jämrade Davy, i det han lyfte upp sitt huvud och såg de slungade vedträna dansa omkring i de sneda solstrålarna, »om all min präktiga ved skall fördärvas.»

»Kan sanning det vara?»

Ljöd sången på nytt.

Dånet från floden upphörde plötsligt. En underlig stillhet rådde. Isen hade slitit sig loss från stränderna och flöt nu högre på vattenytan, som var i stigande; uppåt steg den snabbt och tyst, väl sina tjugu fot, tills de stora flaken stötte mot strandbankens krön. Den nedre och lägre delen av ön var översvämmad. Sedan drog den vita drivisen helt lugnt med strömmen. Men bullret tilltog med farten, och snart skakade och skälvde hela ön under ismassornas rasande angrepp. Våldiga isflak, som vägde hundratals ton, slungades under trycket i luften som ärtor. [183] Isens uppror tilltog i raseri, och de måste skrika varandra i öronen för att göra sig hörda. Ibland överröstade larmet och bruset från sundet det övriga tumultet. Plötsligt skakades ön under trycket av ett kolossalt isflak, som drev rakt på udden. Det slet upp ett tjog furor med rötterna, svängde sedan rundt och välvde om, så att dess smutsiga underdel lyftes upp från flodens botten, varefter det styrde kurs på hyddan, mejande bort grus och gräs som en jättestor kniv. Det tycktes endast skrapa emot ett hörn av hyddan, men stockarna vräktes omkull som tändstickor, och hela byggnaden föll ihop som ett korthus.

»Månaders arbete! Månaders arbete — och vår hemresa!» klagade Davy, medan Montana-Kid och polismannen släpade bort honom från vedstaplarna.

»Tänker att ni får god tid och rikligt tillfälle att bestyra om hemresan», brummade polismannen, i det han gav honom en knuff, som hastigt bragte honom i säkerhet.

Från toppen av furan såg Donald den ödeläggande ismassan sopa bort veden och försvinna nedåt strömmen. Liksom belåten med den skada den åstadkommit sänkte sig isfloden nu helt hastigt till sin förra höjd och började sakta sitt lopp. Bullret dämpades också, och de övriga kunde höra Donald ropa från sin utsiktsplats, att de skulle se nedåt strömmen. Alldeles som Kid hade förutsett, låg isen inklämd mellan holmarna vid kröken, och där staplade den upp sig till en väldig barriär, som sträckte sig från strand till stand. Där kom nu floden icke längre, och då vattnet ej kunde finna något utlopp, började det stiga. [184] Det brusade upp tills ön var översvämmad; karlarna vadade omkring i vatten upp till knäna och hundarna simmade fram till ruinerna efter hyddan. Vid detta stadium blev vattenhöjden plötsligt stationär, utan märkbart stigande eller fallande.

Montana-Kid skakade på huvudet. »Nu har isen stockat sig ovanför, det kommer ingenting mera.»

»Och så blir frågan den, vilkendera stockningen som bryter upp först», tillade Sutherland.

»Alldeles», bekräftade Kid. »Om den övre bryter loss först, ha vi inte någon utsikt alls. Ingenting kan hålla stand mot den.»

The Minook men turned away in silence, but soon "Rumsky Ho" floated upon the quiet air, followed by "The Orange and the Black." Room was made in the circle for Montana Kid and the policeman, and they quickly caught the ringing rhythm of the choruses as they drifted on from song to song.

"Oh, Donald, will ye no lend a hand?" Davy sobbed at the foot of the tree into which his comrade had climbed. "Oh, Donald, man, will ye no lend a hand?" he sobbed again, his hands bleeding from vain attempts to scale the slippery trunk.

But Donald had fixed his gaze up river, and now his voice rang out, vibrant with fear:--

"God Almichty, here she comes!"

Standing knee-deep in the icy water, the Minook men, with Montana Kid and the policeman, gripped hands and raised their voices in the terrible, "Battle Hymn of the Republic." But the words were drowned in the advancing roar.

And to Donald was vouchsafed a sight such as no man may see and live. A great wall of white flung itself upon the island. Trees, dogs, men, were blotted out, as though the hand of God had wiped the face of nature clean. This much he saw, then swayed an instant longer in his lofty perch and hurtled far out into the frozen hell.

Männen från Minook vände sig tyst bort, men snart stämde de upp den ena sången efter den andra. Rum gjordes i deras krets för Montana-Kid och polismannen, vilka med snabb uppfattning för takt och melodi instämde i sång efter sång...

»Å, Donald, vill du inte hjälpa till?» snyftade Davy vid foten av trädet, där hans kamrat hade klättrat upp. »Å, Donald, vill du då inte hjälpa till?» snyftade han om igen med händerna blödande efter fåfånga försök att klättra uppför den slippriga stammen.

Men Donald höll blicken oavvänt riktad uppåt floden, och plötsligt ropade han med rösten skälvande av fruktan och fasa:

»Herre Gud — där kommer det!»

Stående i isvatten upp till knäna, grepo männen från Minook jämte Montana-Kid och polismannen varandras händer och stämde upp »Republikens stridssång». Men orden drunknade i det annalkande dånet.

Och för Donald tedde sig nu en syn, som ingen [[185](#)]människa kan se och ändå leva. En väldig vit mur störtade sig över ön. Träd, hundar, människor — allt sopades bort, som om Guds hand hade torkat naturens anlete rent. Det var vad han såg, innan han ett ögonblick sviktade på sin upphöjda plats och sedan slungades långt ut i ishelvetet.

The Scorn of Women

I

Once Freda and Mrs. Eppingwell clashed.

Now Freda was a Greek girl and a dancer. At least she purported to be Greek; but this was doubted by many, for her classic face had overmuch strength in it, and the tides of hell which rose in her eyes made at rare moments her ethnology the more dubious. To a few--men--this sight had been vouchsafed, and though long years may have passed, they have not forgotten, nor will they ever forget. She never talked of herself, so that it were well to let it go down that when in repose, expurgated, Greek she certainly was. Her furs were the most magnificent in all the country from Chilcoot to St. Michael's, and her name was common on the lips of men. But Mrs. Eppingwell was the wife of a captain; also a social constellation of the first magnitude, the path of her orbit marking the most select coterie in Dawson,--a coterie captioned by the profane as the "official clique." Sitka Charley had travelled trail with her once, when famine drew tight and a man's life was less than a cup of flour, and his judgment placed her above all women. Sitka Charley was an Indian; his criteria were primitive; but his word was flat, and his verdict a hall-mark in every camp under the circle.

These two women were man-conquering, man-subduing machines, each in her own way, and their ways were different. Mrs. Eppingwell ruled in her own house, and at the Barracks, where were younger sons galore, to say nothing of the chiefs of the police, the executive, and the judiciary. Freda ruled down in the town; but the men she ruled were the same who functioned socially at the Barracks or were fed tea and canned preserves at the hand of Mrs. Eppingwell in her hillside cabin of rough-hewn logs. Each knew the other existed; but their lives were apart as the Poles, and while they must have heard stray bits of news and were curious, they were never known to ask a question. And there would have been no trouble had not a free lance in the shape of the model-woman come into the land on the first ice, with a spanking dog-team and a cosmopolitan reputation. Loraine Lisznayi--alliterative, dramatic, and Hungarian--precipitated the strife, and because of her Mrs. Eppingwell left her hillside and invaded Freda's domain, and Freda likewise went up from the town to spread confusion and embarrassment at the Governor's ball.

All of which may be ancient history so far as the Klondike is concerned, but very few, even in Dawson, know the inner truth of the matter; nor beyond those few are there any fit to measure the wife of the captain or the Greek dancer. And that all are now permitted to understand, let honor be accorded Sitka Charley. From his lips fell the main facts in the screed herewith presented. It ill befits that Freda herself should have waxed confidential to a mere scribbler of words, or that Mrs. Eppingwell made mention of the things which happened. They may have spoken, but it is unlikely.

En strid mellan kvinnor.

I.

En gång drabbade Freda och mrs Eppingwell ihop.

Freda var en grekisk flicka och danserska. Åtminstone ansåg hon själv att hon var grekiska, men detta betvivlades av många, emedan hennes klassiska drag voro för energiska och den demoniska glöd, som vid sällsynta tillfällen kunde lysa i hennes ögon, gjorde hennes nationalitet ännu mera tvivelaktig. Några få — endast män — hade denna syn blivit förunnad, och ehuru många år kanske förflutit sedan dess, ha de aldrig glömt och kunna aldrig glömma den. Hon talade aldrig om sig själv, och man kan gärna ta för godt, att när hon var lugn och blid till sinnes, *var* hon grekiska. Hennes pälsverk var det dyrbaraste i hela landet från Chilcoot till St. Michael's, och hennes namn var på alla mäns läppar. Men mrs Eppingwell var hustru till en kapten, och hon var dessutom en mondän stjärna av första storleken, omgiven av det utvaldaste kotteriet i Dawson — ett kotteri, som av de utomstående betecknades som »den officiella klicken». Sitka Charley hade en gång varit ute på resa med henne, när hungersnöden var stor och en [187]människas liv var mindre värdt än ett mått mjöl, och enligt hans omdöme var hon för mer än andra kvinnor. Sitka Charley var indian och hans åskådning var primitiv, men hans ord var detsamma som ett »varde!» och hans dom gällde som hallstämpel i vartenda läger under polcirkeln.

Bägge dessa kvinnor voro erövrarinnor gentemot männen, var på sitt fält, men deras sätt var olika. Mrs Eppingwell härskade i sitt eget hus och över barackerna, där yngre slösaktiga familjesöner hade hamnat, för att nu icke tala om cheferna för ordningsmakten, både den exekutiva och den juridiska. Freda regerade däremot nere i staden, och de, över vilka hon härskade, voro desamma som i socialt avseende fungerade vid barrackerna eller blevo serverade te och konserver av mrs Eppingwells egen hand i hennes blockhus på sidan av kullen. Den ena visste att den andra fanns till, men de levde så skilda som två motsatta poler, och fastän de måste ha hört ett och annat berättas om varandra och naturligtvis voro nyfikna, hade man aldrig hört någondera göra en fråga om den andra. Det skulle således aldrig ha blivit något bråk av alls, om icke en fribryterska — f. d. modell — hade kommit till landet på den första isen med präktigt hundspann och världsrykte. Loraine Lisznayi — illiterat, dramatisk och från Ungern — var den som framkallade striden. För hennes skull begav sig mrs Eppingwell ner från sin höjd och gjorde intrång på Fredas domän, och av samma orsak begav sig Freda upp från staden och åstadkom förvirring på guvernörens bal.

Vilket ju alltsammans är en gammal välbekant [188]historia för Klondyke, ehuru mycket få — till och med i Dawson — känna till saken i dess helhet. Och förutom dessa få kan ingen vara kompetent att bedöma vare sig kapten Eppingwells hustru eller den grekiska danserskan. Att *alla* nu få reda på hur det verkligen förhöll sig, därför tillkommer nog äran Sitka Charley. Från hans mun förskriver sig meddelandet av de fakta, som här framläggas för allmänheten. Det skulle väl ha varit högst opassande, om Freda helt simpelt hade valt en bläcksuddare till förtrogen, eller om mrs Eppingwell hade skvallrat ur skolan. Det kunde ju vara möjligt att de ha gjort det, men nog är det tämligen otroligt.

II

Floyd Vanderlip was a strong man, apparently. Hard work and hard grub had no terrors for him, as his early history in the country attested. In danger he was a lion, and when he held in check half a thousand starving men, as he once did, it was remarked that no cooler eye ever took the glint of sunshine on a rifle-sight. He had but one weakness, and even that, rising from out his strength, was of a negative sort. His parts were strong, but they lacked co-ordination. Now it happened that while his centre of amateness was pronounced, it had lain mute and passive during the years he lived on moose and salmon and chased glowing Eldorados over chill divides. But when he finally blazed the corner-post and centre-stakes on one of the richest Klondike claims, it began to quicken; and when he took his place in society, a full-fledged Bonanza King, it awoke and took charge of him. He suddenly recollected a girl in the States, and it came to him quite forcibly, not only that she might be waiting for him, but that a wife was a very pleasant acquisition for a man who lived some several degrees north of 53. So he wrote an appropriate note, enclosed a letter of credit generous enough to cover all expenses, including trousseau and chaperon, and addressed it to one Flossie. Flossie? One could imagine the rest. However, after that he built a comfortable cabin on his claim, bought another in Dawson, and broke the news to his friends.

And just here is where the lack of co-ordination came into play. The waiting was tedious, and having been long denied, the amative element could not brook further delay. Flossie was coming; but Loraine Lisznayi was here. And not only was Loraine Lisznayi here, but her cosmopolitan reputation was somewhat the worse for wear, and she was not exactly so young as when she posed in the studios of artist queens and received at her door the cards of cardinals and princes. Also, her finances were unhealthy. Having run the gamut in her time, she was now not averse to trying conclusions with a Bonanza King whose wealth was such that he could not guess it within six figures. Like a wise soldier casting about after years of service for a comfortable billet, she had come into the Northland to be married. So, one day, her eyes flashed up into Floyd Vanderlip's as he was buying table linen for Flossie in the P. C. Company's store, and the thing was settled out of hand.

When a man is free much may go unquestioned, which, should he be rash enough to cumber himself with domestic ties, society will instantly challenge. Thus it was with Floyd Vanderlip. Flossie was coming, and a low buzz went up when Loraine Lisznayi rode down the main street behind his wolf-dogs. She accompanied the lady reporter of the "Kansas City Star" when photographs were taken of his Bonanza properties, and watched the genesis of a six-column article. At that time they were dined royally in Flossie's cabin, on Flossie's table linen. Likewise there were comings and goings, and junketings, all perfectly proper, by the way, which caused the men to say sharp things and the women to be spiteful.

II.

Floyd Vanderlip var en duktig karl, det kunde man se. Hårt arbete och hårdtuggad föda var ingenting avskräckande för honom, vilket bevisades av hans tidigare upplevelser i Nordlandet. I fara var han som ett lejon, och då han — som det en gång hände — höll ett halvt tusental svältande män i schack, förstod man, att ett mera kallblodigt öga aldrig sett siktet av en bössa glimma i solskenet. Han hade blott en enda svaghet, och till och med den var av negativ art och härledde sig från hans styrka. Hans egenskaper voro kraftiga, men de saknade jämvikt. Och nu var det så, att han hade en avgjord böjelse för det erotiska, fastän den hade legat tyst och passiv under de år han hade levat på älgkött och lax och jäktat efter [189]guld i frostbitna bergstrakter. Men då han slutligen slog ned sina pålar kring inmutningen av en av de rikaste fyndigheterna i Klondyke, började hans livsandar kvickna vid igen, och då han som fullödigg Bonanzamatador intog sin plats inom societeten, fick det erotiska elementet åter makt med honom. Han kom helt plötsligt ihåg en viss ung flicka därnere i Staterna, och han kände intensivt både att hon möjligen gick och väntade på honom och att en hustru skulle vara en mycket angenäm ackquisition för en man, som framlevde sina dagar åtskilliga grader norr om 53. Varför han skrev ett för ändamålet lämpat brev och inneslöt i detsamma en bankanvisning, som var tillräcklig för att betäcka alla omkostnader, utstyrsel och resällskap inbegripet, och adresserade alltsammans till en viss miss Flossie. Flossie? Nåja, resten kunde man tänka sig. Emellertid byggde han nu en bekväm bostad vid inmutningen, köpte en dito dito i Dawson och talade om för sina vänner, att han ämnade gifta sig.

Men just här var det som bristen på jämvikt kom med i leken. Att gå och vänta var tråkigt, och det erotiska elementet hos honom, som så länge hade varit undertryckt, ville ej veta av vidare uppskov. Flossie skulle visserligen komma, men Lorraine Lisznayi var där. Och Lorraine Lisznayi var icke allenast där, utan hon började få svårt att upprätthålla sitt världsrykte, och hon var icke längre så ung som då hon brukade sitta modell i konstnärsdrottningars ateljéer och kardinaler och prinsar avlämnade sina visitkort vid hennes dörr. Dessutom voro hennes finanser i ett bedrövligt tillstånd. Sedan hon under sitt [190]föregående liv hade gått igenom hela skalan, var hon långt ifrån ovillig att avsluta den genom att fånga en Bonanzamatador, vars förmögenhet var så stor, att den icke kunde betecknas med något sexsiffrigt tal. Liksom en klok soldat efter åratals tjänst ser sig om efter bekväm inkvartering, så hade hon nu kommit till Nordlandet för att bli gift. Och en vacker dag mötte hennes blixtrande ögon Floyd Vanderlips, medan han var inne i P. C. kompaniets magasin och köpte duktyg för Flossies räkning — och så var saken klar dem emellan.

Då en man är fri, kan mycket gå för sig opåttalt, som samhället genast är färdigt att fördöma, ifall han skulle vara nog obetänksam att vilja belasta sig med äktenskapliga band. Så var det nu också med Floyd Vanderlip. Flossie skulle komma och därför hördes ett svagt mummel, då Lorraine Lisznayi åkte uppför huvudgatan efter hans varghundar. Hon åtföljdes av den kvinnliga reportern för »Kansas City Star», då fotografierna togos av hans område i Bonanza, och hon övervakade tillkomsten av en tidningsartikel på sex spalter. Vid detta tillfälle bjödos de bägge damerna på en kunglig middag i den för Flossie avsedda bostaden och på Flossies duktyg. Och där blev ett kommande och gående och kalasande — alltsammans visserligen fullkomligt anständigt, men det gav männen anledning att säga skarpa saker, och det väckte förargelse hos kvinnorna.

Only Mrs. Eppingwell did not hear. The distant hum of wagging tongues rose faintly, but she was prone to believe good of people and to close her ears to evil; so she paid no heed. Not so with Freda. She had no cause to love men, but, by some strange alchemy of her nature, her heart went out to women,--to women whom she had less cause to love. And her heart went out to Flossie, even then travelling the Long Trail and facing into the bitter North to meet a man who might not wait for her. A shrinking, clinging sort of a girl, Freda pictured her, with weak mouth and pretty pouting lips, blow-away sun-kissed hair, and eyes full of the merry shallows and the lesser joys of life. But she also pictured Flossie, face nose-strapped and frost-rimed, stumbling wearily behind the dogs. Wherefore she smiled, dancing one night, upon Floyd Vanderlip.

Few men are so constituted that they may receive the smile of Freda unmoved; nor among them can Floyd Vanderlip be accounted. The grace he had found with the model-woman had caused him to re-measure himself, and by the favor in which he now stood with the Greek dancer he felt himself doubly a man. There were unknown qualities and depths in him, evidently, which they perceived. He did not know exactly what those qualities and depths were, but he had a hazy idea that they were there somewhere, and of them was bred a great pride in himself. A man who could force two women such as these to look upon him a second time, was certainly a most remarkable man. Some day, when he had the time, he would sit down and analyze his strength; but now, just now, he would take what the gods had given him. And a thin little thought began to lift itself, and he fell to wondering whatever under the sun he had seen in Flossie, and to regret exceedingly that he had sent for her. Of course, Freda was out of the running. His dumps were the richest on Bonanza Creek, and they were many, while he was a man of responsibility and position. But Loraine Lisznayi--she was just the woman. Her life had been large; she could do the honors of his establishment and give tone to his dollars.

But Freda smiled, and continued to smile, till he came to spend much time with her. When she, too, rode down the street behind his wolf-dogs, the model-woman found food for thought, and the next time they were together dazzled him with her princes and cardinals and personal little anecdotes of courts and kings. She also showed him dainty missives, superscribed, "My dear Loraine," and ended "Most affectionately yours," and signed by the given name of a real live queen on a throne. And he marvelled in his heart that the great woman should deign to waste so much as a moment upon him. But she played him cleverly, making flattering contrasts and comparisons between him and the noble phantoms she drew mainly from her fancy, till he went away dizzy with self-delight and sorrowing for the world which had been denied him so long. Freda was a more masterful woman. If she flattered, no one knew it. Should she stoop, the stoop were unobserved. If a man felt she thought well of him, so subtly was the feeling conveyed that he could not for the life of him say why or how. So she tightened her grip upon Floyd Vanderlip and rode daily behind his dogs.

Mrs Eppingwell var den enda som icke lyssnade till vad som sades. Hon hörde visserligen ett svagt och avlägset sorl av tungor som voro i verksamhet, men hon var alltid benägen för att tro godt om folk och sluta till öronen för det onda, och därför lade hon icke märke till vad som försiggick. Men så var det icke med Freda. Hon hade alls ingen orsak att hysa sympatier för männen, men tack vare någon säregen alkemi i hennes natur svallade hennes hjärta av medkänsla för kvinnorna — för kvinnorna, vilka hon väl hade ännu mindre orsak att älska. Och nu fylldes hennes hjärta av sympati för Flossie — hon, som anträdte den långa och besvärliga resan dit upp till den bistra Norden för att möta en man, som troligen icke väntade på henne. Freda föreställde sig att Flossie måste vara en blyg och känslig flicka med vek mun och täcka, barnsligt utputande läppar, fladdrande solkysst hår och ögonen fulla av livets enklare och barnsliga fröjder. Men hon tyckte sig också se denna Flossie blåfrusen och inbyltad mödosamt stappla framåt bakom släden ... Och därför, då hon dansade en kväll, smålog hon helt förföriskt åt Floyd Vanderlip.

Få män äro så beskaffade, att de skulle kunna likgiltigt ta emot ett leende av Freda, och bland dessa kan man i alla händelser icke räkna Floyd Vanderlip. Den framgång han haft hos f. d. modellen hade kommit honom att överskatta sig själv, och då han nu även såg sig vara i gunst hos den grekiska danserskan, blev hans manliga självkänsla fördubblad. Det måste tydligen finnas fördolda egenskaper och värden hos honom, som dessa bägge kvinnor hade upptäckt. Han hade nu icke precis klart för sig vari dessa egenskaper och värden kunde bestå, men han hade i alla fall en oklar förnimmelse av att de funnos där någonstädes, och detta alstrade hos honom en ofantlig stolthet över hans eget jag. En man, som kunde förmå två kvinnor sådana som dessa att betrakta honom om och om igen, var säkert en högst märkvärdig man. Någon gång då han fick tid skulle han slå sig ned och analysera vari hans styrka låg — men nu, just nu skulle han helt enkelt ta emot vad gudarna bjödo honom. En svag liten tanke började nu också spira upp i hans hjärna: han förvånade sig över vad i all världen han hade sett för intagande hos Flossie, och han ångrade förtvivlat, att han hade skrivit efter henne. Freda var naturligtvis alldeles utom räkningen. Han ägde många av de rikaste inmutningarna vid Bonanza Creek, och han hade en viss ansvarighet gentemot den ställning han innehade i samhället. Men Loraine Lisznayi — *hon* vore den rätta. Hon hade en rik erfarenhet från den eleganta världen; hon skulle kunna på ett värdigt sätt göra les honneurs i hans hus och ge klang åt hans dollars.

Men Freda smålog, och hon fortfor att småle, tills Floyd Vanderlip kom därhän, att han tillbragte mycken tid tillsammans med henne. Då nu också hon åkte nedåt gatan efter hans hundar, fick f. d. modellen åtskilligt att fundera över, och nästa gång hon var tillsammans med Floyd Vanderlip bländade hon honom formligen med sina prinsar och kardinaler och sina personliga små anekdoter om kungar och hov. Hon visade honom till och med små eleganta biljetter med överskriften »Min dyra Loraine!» och undertecknade »Er hängivna ...» varpå följde namnet på en verklig regerande konungs gemål. Och Floyd Vanderlip undrade i sitt sinne över att denna uppburna kvinna värdigades förspilla ett enda ögonblick på honom. Men hon skötte sina kort mästerligt och uppdrog smickrande kontraster och jämförelser mellan honom och de högborna fantom som hon mest hämtade ur sin fantasi, så att han gick sina färde yr i huvudet av självbelåtenhet och suckande efter den värld, som så länge varit honom förnekad. Freda var mera slipad. Om hon smickrade, hade ingen någon aning därom. Ödmjukade hon sig, kunde ingen märka det. Om en man kände med sig, att hon hyste vänliga tankar gentemot honom, kom detta medvetande honom till del på ett så slugt sätt, att han icke för sitt liv kunde förklara hur och varför han visste det. Men hon grep allt fastare tag i Floyd Vanderlip och åkte dagligen efter hans hundar.

And just here is where the mistake occurred. The buzz rose loudly and more definitely, coupled now with the name of the dancer, and Mrs. Eppingwell heard. She, too, thought of Flossie lifting her moccasined feet through the endless hours, and Floyd Vanderlip was invited up the hillside to tea, and invited often. This quite took his breath away, and he became drunken with appreciation of himself. Never was man so maltreated. His soul had become a thing for which three women struggled, while a fourth was on the way to claim it. And three such women!

But Mrs. Eppingwell and the mistake she made. She spoke of the affair, tentatively, to Sitka Charley, who had sold dogs to the Greek girl. But no names were mentioned. The nearest approach to it was when Mrs. Eppingwell said, "This--er--horrid woman," and Sitka Charley, with the model-woman strong in his thoughts, had echoed, "--er--horrid woman." And he agreed with her, that it was a wicked thing for a woman to come between a man and the girl he was to marry. "A mere girl, Charley," she said, "I am sure she is. And she is coming into a strange country without a friend when she gets here. We must do something." Sitka Charley promised his help, and went away thinking what a wicked woman this Loraine Lisznayi must be, also what noble women Mrs. Eppingwell and Freda were to interest themselves in the welfare of the unknown Flossie.

Now Mrs. Eppingwell was open as the day. To Sitka Charley, who took her once past the Hills of Silence, belongs the glory of having memorialized her clear-searching eyes, her clear-ringing voice, and her utter downright frankness. Her lips had a way of stiffening to command, and she was used to coming straight to the point. Having taken Floyd Vanderlip's measurement, she did not dare this with him; but she was not afraid to go down into the town to Freda. And down she went, in the bright light of day, to the house of the dancer. She was above silly tongues, as was her husband, the captain. She wished to see this woman and to speak with her, nor was she aware of any reason why she should not. So she stood in the snow at the Greek girl's door, with the frost at sixty below, and parleyed with the waiting-maid for a full five minutes. She had also the pleasure of being turned away from that door, and of going back up the hill, wroth at heart for the indignity which had been put upon her. "Who was this woman that she should refuse to see her?" she asked herself. One would think it the other way around, and she herself but a dancing girl denied at the door of the wife of a captain. As it was, she knew, had Freda come up the hill to her,--no matter what the errand,--she would have made her welcome at her fire, and they would have sat there as two women, and talked, merely as two women. She had overstepped convention and lowered herself, but she had thought it different with the women down in the town. And she was ashamed that she had laid herself open to such dishonor, and her thoughts of Freda were unkind.

Not that Freda deserved this. Mrs. Eppingwell had descended to meet her who was without caste, while she, strong in the traditions of her own earlier status, had not permitted it.

Och just här var det som fauten begicks. Det allmänna ogillandet blev allt högljuddare och mera avgjort, sedan danserskans namn nämndes i förbindelse med Floyds, och nu öppnades mrs Eppingwells öron. Även hon föreställde sig, hur Flossie timme efter timme trampade framåt med sina mockasinklädda fötter och nu blev Floyd Vanderlip bjuden på te upp till huset på kullen och bjuden rätt ofta. Detta var ju att rent av komma honom att storkna, och han blev totalt yr i mössan av självuppskattning. Aldrig hade väl en man varit i värre dilemma. Hans hjärta var ett ting, som tre kvinnor kämpade om, medan den fjärde var på väg dit för att göra sina anspråk gällande. Och tre *sådana* kvinnor!

Men vi skulle ju tala om mrs Eppingwell och det missgrepp hon begick. Hon talade försöksvis om saken med Sitka Charley, som hade sålt hundar till [194]den grekiska danserskan. Men där nämndes inga namn. Det tydligaste mrs Eppingwell uttryckte sig var »den där — hm — den där fasliga kvinnan», och Sitka Charley, som tänkte på f. d. modellen upprepade som ett eko »den där — hm — den där fasliga kvinnan». Och han var alldeles överens med mrs Eppingwell, att det var orätt av en kvinna att tränga sig emellan en man och den han skulle gifta sig med. »Hon är nog bara barnet, Charley», sade hon, »det är jag säker på. Och så kommer hon hit till detta främmande land utan att ha en enda vän på platsen. Vi *måste* göra någonting åt saken.» Sitka Charley lovade henne sin hjälp och gick sin väg, funderande över vilken syndig kvinna denna Loraine Lisznayi måste vara och vilka ädelsinnade varelser mrs Eppingwell och Freda voro, som hyste ett så varmt intresse för den obekanta Flossies välfärd.

Mrs Eppingwell var öppen som en dag. Sitka Charley, som en gång hade ledsagat henne över Hills of Silence, tillhör äran av att ha beskrivit hennes klara genomträngande ögon, hennes klart ljudande stämma och hennes ytterligt ärliga öppenhet. Hennes läppar hade en vana att strama till, då hon uttalade en befallning, och hon brukade gå rakt på sak. Sedan hon hade gjort sina observationer på Floyd Vanderlip, vågade hon emellertid icke bete sig på detta sätt mot honom, men hon var däremot icke rädd för att bege sig ner i staden till Freda. Och det gjorde hon också; midt på ljusa dagen styrde hon kurs till danserskans bostad. Hon själv var höjd över elaka tungors förtal, och det var även [195]hennes man, kapten Eppingwell. Hon ville träffa den där kvinnan och tala med henne, och hon kunde icke finna något skäl varför hon icke skulle göra det. Så stod, hon nu i snön utanför den grekiska flickans dörr i sextio graders köld och parlementerade med hennes uppasserska i dryga fem minuter. Hon hade också nöjet att bli bortvisad från denna dörr och få vandra tillbaka uppför kullen med vrede i hjärtat över den ovärdiga behandling hon varit utsatt för. »Vem var väl den där kvinnan att hon kunde vägra att ta emot henne?» sade hon till sig själv. Man skulle kunna tro att förhållandet vore omvänt och att *hon* bara vore en danserska, som blivit bortvisad från en kaptenskas dörr. Så som sakerna stodo, visste hon med sig, att om Freda hade kommit upp på kullen till henne — sak samma i vilket ärende — så skulle hon ha välkomnat henne och bedt henne sitta ned vid sin härd, och de skulle ha suttit där som två kvinnor och pratat med varandra som två kvinnor... Hon hade överskridit konvensans fordringar och förödmjukat sig, men hon hade trott, att det var helt olika med kvinnorna därnere i staden. Och nu blygdes hon över att hon hade utsatt sig för en sådan skam, och hennes tankar om Freda voro allt annat än vänliga.

Freda förtjänade emellertid icke detta. Mrs Eppingwell hade nedlåtit sig att komma för att träffa henne, som stod utanför allt vad kast hette — och hon, stark i minnet av sitt forna livs traditioner, hade icke låtit det ske.

She could worship such a woman, and she would have asked no greater joy than to have had her into the cabin and sat with her, just sat with her, for an hour. But her respect for Mrs. Eppingwell, and her respect for herself, who was beyond respect, had prevented her doing that which she most desired. Though not quite recovered from the recent visit of Mrs. McFee, the wife of the minister, who had descended upon her in a whirlwind of exhortation and brimstone, she could not imagine what had prompted the present visit. She was not aware of any particular wrong she had done, and surely this woman who waited at the door was not concerned with the welfare of her soul. Why had she come? For all the curiosity she could not help but feel, she steeled herself in the pride of those who are without pride, and trembled in the inner room like a maid on the first caress of a lover. If Mrs. Eppingwell suffered going up the hill, she too suffered, lying face downward on the bed, dry-eyed, dry-mouthed, dumb.

Mrs. Eppingwell's knowledge of human nature was great. She aimed at universality. She had found it easy to step from the civilized and contemplate things from the barbaric aspect. She could comprehend certain primal and analogous characteristics in a hungry wolf-dog or a starving man, and predicate lines of action to be pursued by either under like conditions. To her, a woman was a woman, whether garbed in purple or the rags of the gutter; Freda was a woman. She would not have been surprised had she been taken into the dancer's cabin and encountered on common ground; nor surprised had she been taken in and flaunted in prideless arrogance. But to be treated as she had been treated, was unexpected and disappointing. Ergo, she had not caught Freda's point of view. And this was good. There are some points of view which cannot be gained save through much travail and personal crucifixion, and it were well for the world that its Mrs. Eppingwells should, in certain ways, fall short of universality. One cannot understand defilement without laying hands to pitch, which is very sticky, while there be plenty willing to undertake the experiment. All of which is of small concern, beyond the fact that it gave Mrs. Eppingwell ground for grievance, and bred for her a greater love in the Greek girl's heart.

III

And in this way things went along for a month,--Mrs. Eppingwell striving to withhold the man from the Greek dancer's blandishments against the time of Flossie's coming; Flossie lessening the miles each day on the dreary trail; Freda pitting her strength against the model-woman; the model-woman straining every nerve to land the prize; and the man moving through it all like a flying shuttle, very proud of himself, whom he believed to be a second Don Juan.

It was nobody's fault except the man's that Loraine Lisznayi at last landed him. The way of a man with a maid may be too wonderful to know, but the way of a woman with a man passeth all conception; whence the prophet were indeed unwise who would dare forecast Floyd Vanderlip's course twenty-four hours in advance. Perhaps the model-woman's attraction lay in that to the eye she was a handsome animal; perhaps she fascinated him with her old-world talk of palaces and princes.

Hon kunde se upp till en sådan kvinna som Mrs Eppingwell, och hon skulle ej ha kunnat önska sig en större glädje än att få henne in till sig och sitta tillsammans med henne — ja, just sitta tillsammans med henne i en timme. Men hennes aktning för Mrs Eppingwell och hennes aktning för sig själv, som ingen aktning kunde göra anspråk på, hade avhållit henne från att göra vad hon mest önskade. Hon hade för övrigt icke helt och hållet hämtat sig efter det besök hon nyss hade haft av Mrs Mc Fee, prästens hustru, som hade kommit över henne likt ett slagregn av förmaningar och svavel, och hon kunde omöjligt förstå vad som var anledningen till Mrs Eppingwells besök. Hon visste icke med sig, att hon hade gjort någonting särskilt ondt och damen som nu väntade utanför hade säkert ingenting med hennes själs välfärd att skaffa. Varför hade hon kommit? Oaktat all den nyfikenhet besöket väckte hos henne, stålsatte hon sig i kraft av stoltheten hos dem som ingen stolthet få ha, och hon darrade i sitt inre rum likt en ungmö vid älskarens första smekning. Om Mrs Eppingwell plågades under vägen uppför kullen, pinades också Freda där hon låg framstupa på sin bädd med torra ögon, torr i halsen och med fast slutna läppar.

Mrs Eppingwells kännedom om människonaturen var stor. Hon var böjd för att generalisera. Hon hade vidare funnit det lätt att vända sig ifrån civiliserade synpunkter och betrakta saker och ting från barbariska. Hon kunde uppfatta vissa primitiva och analoga drag hos en hungrig varghund och en svältande människa, och hon kunde förutse vad bägge skulle företaga sig under samma omständigheter. För henne var en kvinna en kvinna, antingen hon var klädd i purpur eller i rännstenstrasor. Freda var kvinna. Mrs Eppingwell skulle icke alls ha blivit förvånad, om hon tagits emot i danserskans bostad och blivit bemött som en like — och icke heller om hon släppts in och bemötts med pöbelaktig oförsynthet utan stolthet. Men att hon blev behandlad så som det nu hade skett, det var helt och hållet oväntat och beredde henne en stor missräkning. Hon hade således icke kunnat uppfatta Fredas synpunkt. Och detta var egentligen bra. Det finns synpunkter, vilka man icke kan tillägna sig utan arbete och självplågeri, och det vore väl för världen, om Mrs Eppingwells gelikar i vissa avseenden misslyckades i att generalisera. Ingen kan rätt förstå vad besudling vill säga utan att själv ha lagt händerna i beck, vilket är mycket klibbigt — och ändå finns det massor av människor, som äro villiga att företa det experimentet. Vilket allt är av föga betydelse för vår historia, utom i det avseendet att det gav Mrs Eppingwell orsak till missnöje och väckte större tillgivenhet för henne i den grekiska flickans hjärta.

III.

Och på detta sätt fortgick det i en månad: Mrs Eppingwell strävade att hålla Floyd Vanderlip på avstånd från den grekiska danserskans förförelsekonster; Flossie närmade sig dagligen mil efter mil på den mödosamma färden; Freda mätte sina stridskrafter med f. d. modellens; f. d. modellen ansträngde varje nerv för att vinna sitt mål, och mannen flög hit och dit som en skottspole i allt detta, mycket stolt över sig själv och övertygad om att han var en ny don Juan.

Det var ingen annans fel än hans eget att Loraine Lisznayi slutligen lyckades fånga honom. En ung mans väg till ena pigo kan vara märkvärdig nog att lära känna, men en kvinnas väg till en man övergår allt förstånd. Varför också en profet skulle ha handlat mycket oklokt, om han hade dristat sig till att förutsäga Floyd Vanderlips handlingssätt ett dygn i förväg. Måhända låg f. d. modellens dragningskraft däri, att hon var ett vackert djur att se på; kanske också att hon hade bedårat honom med sitt prat om Gamla världens palats och prinsar.

Leastwise she dazzled him whose life had been worked out in uncultured roughness, and he at last agreed to her suggestion of a run down the river and a marriage at Forty Mile. In token of his intention he bought dogs from Sitka Charley,--more than one sled is necessary when a woman like Loraine Lisznayi takes to the trail, and then went up the creek to give orders for the superintendence of his Bonanza mines during his absence.

He had given it out, rather vaguely, that he needed the animals for sledding lumber from the mill to his sluices, and right here is where Sitka Charley demonstrated his fitness. He agreed to furnish dogs on a given date, but no sooner had Floyd Vanderlip turned his toes up-creek, than Charley hied himself away in perturbation to Loraine Lisznayi. Did she know where Mr. Vanderlip had gone? He had agreed to supply that gentleman with a big string of dogs by a certain time; but that shameless one, the German trader Meyers, had been buying up the brutes and skimmed the market. It was very necessary he should see Mr. Vanderlip, because of the shameless one he would be all of a week behindhand in filling the contract. She did know where he had gone? Up-creek? Good! He would strike out after him at once and inform him of the unhappy delay. Did he understand her to say that Mr. Vanderlip needed the dogs on Friday night? that he must have them by that time? It was too bad, but it was the fault of the shameless one who had bid up the prices. They had jumped fifty dollars per head, and should he buy on the rising market he would lose by the contract. He wondered if Mr. Vanderlip would be willing to meet the advance. She knew he would? Being Mr. Vanderlip's friend, she would even meet the difference herself? And he was to say nothing about it? She was kind to so look to his interests. Friday night, did she say? Good! The dogs would be on hand.

An hour later, Freda knew the elopement was to be pulled off on Friday night; also, that Floyd Vanderlip had gone up-creek, and her hands were tied. On Friday morning, Devereaux, the official courier, bearing despatches from the Governor, arrived over the ice. Besides the despatches, he brought news of Flossie. He had passed her camp at Sixty Mile; humans and dogs were in good condition; and she would doubtless be in on the morrow. Mrs. Eppingwell experienced a great relief on hearing this; Floyd Vanderlip was safe up-creek, and ere the Greek girl could again lay hands upon him, his bride would be on the ground. But that afternoon her big St. Bernard, valiantly defending her front stoop, was downed by a foraging party of trail-starved Malemutes. He was buried beneath the hirsute mass for about thirty seconds, when rescued by a couple of axes and as many stout men. Had he remained down two minutes, the chances were large that he would have been roughly apportioned and carried away in the respective bellies of the attacking party; but as it was, it was a mere case of neat and expeditious mangling. Sitka Charley came to repair the damages, especially a right fore-paw which had inadvertently been left a fraction of a second too long in some other dog's mouth. As he put on his mittens to go, the talk turned upon Flossie and in natural sequence passed on to the--"er horrid woman." Sitka Charley remarked incidentally that she intended jumping out down river that night with Floyd Vanderlip, and further ventured the information that accidents were very likely at that time of year.

Säkert är att hon *hade* bländat denne man, vars liv hade formats på avstånd från kultur och civilisation, så att han slutligen fattat det av henne ingivna beslutet, att de skulle göra en tur nedåt floden och låta viga sig i Forty Mile. I denna avsikt köpte han ett spann hundar av Sitka Charley — det behövs mer än en släde, då en sådan kvinna som Loraine Lisznayi ger sig ut på färdvägar — varefter han begav sig uppåt floden för att ge order om Bonanzagruvornas skötsel under hans frånvaro.

Han hade sagt någonting obestämt om att han behövde hundarna för att transportera virke från sågen till sina slussar — och nu var det som Sitka Charley lade sin duglighet i dagen. Han lovade att avlämna hundspannet på bestämd dag, men Floyd Vanderlip hade knappast vändt ryggen till och fortsatt uppåt ån, förrän Charley skyndade med bekymrad uppsyn till Loraine Lisznayi. Visste hon vart mr Vanderlip [199] hade begivit sig? Han hade nämligen lovat skaffa bemälda herre ett spann duktiga hundar till en viss dag, men nu hade den skamlöse tyske köpmannen Meyer köpt upp alla djur och fördärvat marknaden. Det var alldeles nödvändigt, att han finge träffa mr Vanderlip, emedan den skamlöse tyskens tilltag gjorde, att han ej kunde uppfylla sitt löfte förrän en hel vecka senare. Visste hon vart han hade begivit sig? Uppåt ån? Godt! Då skulle han genast ge sig av efter honom och upplysa om det olyckliga uppskovet. Hade han uppfattat rätt att hon sagt, att mr Vanderlip nödvändigt behövde hundarna fredags kväll? Att han *måste* ha dem då? Det var ju alldeles fasligt illa, men felet var den skamlöse tyskens, som hade drivit upp prisen så oerhört. De hade stigit femtio dollars pr styck, och om han köpte till det priset, skulle han göra förlust på affären. Han undrade om mr Vanderlip kunde vara villig att betala förhöjningen. Jaså, hon visste att han skulle vara det? Och eftersom hon var god vän med mr Vanderlip, skulle hon till och med kunna lägga ut summan för hans räkning i förskott? Bara han inte talade om det för någon. Godt! Hundarna skulle vara till hands.

En timme senare visste Freda, att paret skulle resa fredags kväll, ävensom att Floyd Vanderlip hade begivit sig uppåt ån, och nu voro hennes händer bundna. På fredagsmorgonen kom den officiella kuriren Devereaux åkande över isen med depescher från guvernören. Han medförde också underrättelser om Flossie. Vid Sixty Mile hade han passerat hennes läger, både människor och djur voro i god kondition, och [200] hon skulle säkert anlända följande dag. Då mrs Eppingwell fick höra detta, kände hon en stor lättnad. Floyd Vanderlip var i godt förvar uppåt ån, och innan den grekiska flickan hann få fatt i honom igen, skulle hans brud vara på platsen. Men samma eftermiddag blev hennes stora S:t Bernhardshund under ett tappert försvar av trappan vid ingången omkullslagen av en flock uthungrade varghundar, som kommo för att skaffa sig föda. Hunden låg begravd under den raggiga röran ungefär en halv minut, innan han hjälptes upp av ett par handfasta karlar väpnade med yxor. Hade han legat där i två minuter, skulle det ha varit alla möjliga utsikter till att han hade blivit söndersliten, utportionerad och bortförd i sina angripares utsvultna magar, men som saken nu gestaltade sig hade han endast fått åtskilliga blesstyrer. Sitka Charley kom dit för att se till dem, särskilt ett sår på högra framtassen, som ovarsamt hade lämnats en bråkdel av en sekund för länge mellan en angripares betar. Då Sitka Charley drog på sig vantarna för att gå, råkade samtalet falla på Flossie och i följd därav även på »den där — hm — den där fasliga kvinnan». Sitka Charley kom då händelsevis att nämna, att hon ämnade ge sig av nedåt floden samma kväll tillsammans med Floyd Vanderlip, och han framkastade även den anmärkningen, att olyckshändelser ofta brukade inträffa vid denna tid på året.

So Mrs. Eppingwell's thoughts of Freda were unkindier than ever. She wrote a note, addressed it to the man in question, and intrusted it to a messenger who lay in wait at the mouth of Bonanza Creek. Another man, bearing a note from Freda, also waited at that strategic point. So it happened that Floyd Vanderlip, riding his sled merrily down with the last daylight, received the notes together. He tore Freda's across. No, he would not go to see her. There were greater things afoot that night. Besides, she was out of the running. But Mrs. Eppingwell! He would observe her last wish,--or rather, the last wish it would be possible for him to observe,--and meet her at the Governor's ball to hear what she had to say. From the tone of the writing it was evidently important; perhaps-- He smiled fondly, but failed to shape the thought. Confound it all, what a lucky fellow he was with the women any way! Scattering her letter to the frost, he *mushed* the dogs into a swinging lope and headed for his cabin. It was to be a masquerade, and he had to dig up the costume used at the Opera House a couple of months before. Also, he had to shave and to eat. Thus it was that he, alone of all interested, was unaware of Flossie's proximity.

"Have them down to the water-hole off the hospital, at midnight, sharp. Don't fail me," he said to Sitka Charley, who dropped in with the advice that only one dog was lacking to fill the bill, and that that one would be forthcoming in an hour or so. "Here's the sack. There's the scales. Weigh out your own dust and don't bother me. I've got to get ready for the ball."

Sitka Charley weighed out his pay and departed, carrying with him a letter to Loraine Lisznayi, the contents of which he correctly imagined to refer to a meeting at the water-hole of the hospital, at midnight, sharp.

IV

Twice Freda sent messengers up to the Barracks, where the dance was in full swing, and as often they came back without answers. Then she did what only Freda could do--put on her furs, masked her face, and went up herself to the Governor's ball. Now there happened to be a custom--not an original one by any means--to which the official clique had long since become addicted. It was a very wise custom, for it furnished protection to the womankind of the officials and gave greater selectness to their revels. Whenever a masquerade was given, a committee was chosen, the sole function of which was to stand by the door and peep beneath each and every mask. Most men did not clamor to be placed upon this committee, while the very ones who least desired the honor were the ones whose services were most required. The chaplain was not well enough acquainted with the faces and places of the townspeople to know whom to admit and whom to turn away. In like condition were the several other worthy gentlemen who would have asked nothing better than to so serve. To fill the coveted place, Mrs. McFee would have risked her chance of salvation, and did, one night, when a certain trio passed in under her guns and muddled things considerably before their identity was discovered. Thereafter only the fit were chosen, and very ungracefully did they respond.

Så att mrs Eppingwells tankar om Freda voro mindre vänliga än någonsin. Hon skrev emellertid en biljett, adresserad till mannen i fråga, och anförtrorde den åt en budbärare, som förständigades att invänta [201]adressaten vid mynningen av Bonanza Creek. Dit kom också ett annat bud, med en biljett från Freda, och även han stod på vakt vid denna strategiska punkt. Så gick det till att Floyd Vanderlip, då han kom åkande där i skymningen, fick de bägge biljetterna sig tillställda. Fredas rev han sönder. Nej, han ville inte gå till henne. Det var viktigare saker i görningen den kvällen. *Hon* var ju alldeles lämnad ur räkningen. Men mrs Eppingwell! Han ville uppfylla hennes sista önskan — eller rättare sagt den sista önskan av henne, som det vore honom möjligt att uppfylla. Han skulle gå och träffa henne på guvernörens bal för att höra vad hon hade att säga. Det lät på biljetten, som om det vore fråga om någonting viktigt. Kanhända att... Han smålog ömt, men tänkte inte sin tanke till slut. Det var då i alla fall tusan till tur han hade hos kvinnorna! Han rev sönder även den biljetten och strödde bitarna för alla isiga vindar, drev på sina hundar och styrde kurs till sin bostad. Det skulle bli maskeradbal, och han måste leta rätt på den kostym, han hade begagnat på operamaskeraden för ett par månader sedan. Och så måste han även raka sig och äta. Därav kom det sig, att han var den ende av de i saken intresserade, som icke visste någonting om Flossies nära förestående ankomst.

»Laga att de ä' till hands vid vaskhålet bortom sjukhuset precis klockan tolv. Låt se att ni är påpasslig», sade han till Sitka Charley, som tittade in med den underrättelsen, att det nu blott fattades en enda hund för att spannet skulle vara fulltaligt, och att denne skulle vara anskaffad om en timme eller [202]så. »Här har ni min pung. Och där är vågen. Väg upp guldstoffet åt er själv och stör mig inte. Jag måste kläda mig till balen.»

Sitka Charley vägde upp vad han skulle ha och gick sin väg, medförande ett brev till Loraine Lisznayi, vars innehåll han mycket riktigt antog vara en uppmaning att hon skulle möta brevskrivaren vid vaskdammen bortom sjukhuset precis klockan tolv.

IV.

Två gånger skickade Freda bud upp till barackerna, där dansen var i full gång, men bägge hennes budbärare kommo tillbaka utan svar. Då gjorde hon någonting som endast Freda kunde företaga sig — hon satte på sig sitt pälsverk, tog en mask för ansiktet och gick själv upp på guvernörens bal. Men nu råkade där existera ett bruk — ingalunda enastående för den platsen för övrigt — vid vilket den officiella klicken för länge sedan hade vant sig. Det var för resten en mycket klok sed, därför att den gav skydd åt ämbetsmännens damer och gjorde sällskapet vid deras nöjen mera utvalt. När en maskerad gavs, valdes en kommitté, vars enda åliggande var att stå vid dörren och titta under de anländandes masker. De flesta hade alls ingenting emot att placeras i denna kommitté, men just de, som minst eftersträvade äran att höra till de utvalda, voro de som bäst behövdes. Prästen var icke tillräckligt bekant med stadsfolkets utseende och bostäder för att kunna veta, vem som [203]kunde släppas in eller vem som skulle avvisas. Detsamma var förhållandet med flera andra herrar, som icke skulle ha begärt bättre än att få tjänstgöra. För att få intaga denna ivrigt efterlängtade plats skulle mrs Mc Fee ha äventyrat sin själs salighet, och hon gjorde det också en kväll, då en viss trio släpptes in under hennes presidium och ställde till ett ansenligt rabalder innan deras identitet blev upptäckt. Efter detta valdes endast kompetenta personer till dörrvaktare, och de skötte uppdraget ganska motvilligt.

On this particular night Prince was at the door. Pressure had been brought to bear, and he had not yet recovered from amaze at his having consented to undertake a task which bid fair to lose him half his friends, merely for the sake of pleasing the other half. Three or four of the men he had refused were men whom he had known on creek and trail,--good comrades, but not exactly eligible for so select an affair. He was canvassing the expediency of resigning the post there and then, when a woman tripped in under the light. Freda! He could swear it by the furs, did he not know that poise of head so well. The last one to expect in all the world. He had given her better judgment than to thus venture the ignominy of refusal, or, if she passed, the scorn of women. He shook his head, without scrutiny; he knew her too well to be mistaken. But she pressed closer. She lifted the black silk ribbon and as quickly lowered it again. For one flashing, eternal second he looked upon her face. It was not for nothing, the saying which had arisen in the country, that Freda played with men as a child with bubbles. Not a word was spoken. Prince stepped aside, and a few moments later might have been seen resigning, with warm incoherence, the post to which he had been unfaithful.

A woman, flexible of form, slender, yet rhythmic of strength in every movement, now pausing with this group, now scanning that, urged a restless and devious course among the revellers. Men recognized the furs, and marvelled,--men who should have served upon the door committee; but they were not prone to speech. Not so with the women. They had better eyes for the lines of figure and tricks of carriage, and they knew this form to be one with which they were unfamiliar; likewise the furs. Mrs. McFee, emerging from the supper-room where all was in readiness, caught one flash of the blazing, questing eyes through the silken mask-slits, and received a start. She tried to recollect where she had seen the like, and a vivid picture was recalled of a certain proud and rebellious sinner whom she had once encountered on a fruitless errand for the Lord.

So it was that the good woman took the trail in hot and righteous wrath, a trail which brought her ultimately into the company of Mrs. Eppingwell and Floyd Vanderlip. Mrs. Eppingwell had just found the opportunity to talk with the man. She had determined, now that Flossie was so near at hand, to proceed directly to the point, and an incisive little ethical discourse was titillating on the end of her tongue, when the couple became three. She noted, and pleasurably, the faintly foreign accent of the "Beg pardon" with which the furred woman prefaced her immediate appropriation of Floyd Vanderlip; and she courteously bowed her permission for them to draw a little apart.

Then it was that Mrs. McFee's righteous hand descended, and accompanying it in its descent was a black mask torn from a startled woman. A wonderful face and brilliant eyes were exposed to the quiet curiosity of those who looked that way, and they were everybody. Floyd Vanderlip was rather confused. The situation demanded instant action on the part of a man who was not beyond his depth, while *he* hardly knew where he was. He stared helplessly about him. Mrs. Eppingwell was perplexed. She could not comprehend. An explanation was forthcoming, somewhere, and Mrs. McFee was equal to it.

"Mrs. Eppingwell," and her Celtic voice rose shrilly, "it is with great pleasure I make you acquainted with Freda Moloof, *Miss* Freda Moloof, as I understand."

Denna kväll stod ingenjör Prince vid dörren. Man hade så godt som tvingat honom att stå där, och han hade ännu icke hämtat sig från sin häpnad över att han samtyckt att åtaga sig ett uppdrag, som hotade honom med förlusten av halva antalet av hans vänner, bara för att han skulle behaga den andra hälften. Tre eller fyra av de män han avvisat voro hans persomliga bekanta från färdvägar och vaskplatser — präktiga kamrater, men icke precis lämpliga för så utvald societet. Han höll just på att överväga möjligheterna att kunna när som helst resignera från sin post, då en kvinna trippade in i ljusskenet. Freda! Det skulle han ha kunnat svära på, bara att döma efter pälsverket, om han också icke hade känt så väl igen henne på det där sättet att bära upp huvudet... Den sista i världen som han skulle ha väntat att få se på denna plats! Han hade verkligen tilltrott henne bättre omdöme än att utsätta sig för skammen att bli avvisad — eller för damernas förakt, om hon finge passera. Han skakade på huvudet utan vidare undersökning; han kände henne för väl att kunna misstaga [204] sig. Men hon kom närmare. Hon lyfte en smula på det svarta sidenbandet och drog sedan hastigt ned det igen. En enda blixtrande oförgätlig sekund såg han in i hennes ögon. Det var icke för intet som det gick en sägen i landet, att Freda lekte med män som ett barn med såpbubblor. Icke ett ord växlades. Prince steg åt sidan, och några ögonblick senare kunde man ha sett honom med ivrig inkonsekvens lämna den post han hade skött så illa.

En dam med smärt och smidig gestalt och med harmoniskt behag i varje rörelse stannade än vid den ena gruppen och än vid den andra, medan hon rastlöst irrade omkring bland balgästerna. Män kände igen hennes pälsverk och förvånade sig — män, som borde ha tillhört dörrkommittén. Men de hade ingen lust att säga någonting. Annorlunda var förhållandet med damerna. De hade säkrare blick för växt och hållning, och de sågo genast, att den figuren icke tillhörde någon av deras bekanta, lika litet som pälsverket. Då mrs Mc Fee kom ut från matsalen, där allt var redo, uppfångade hon en glimt av de blixtrande ögonen, som spejade bakom sidenmasken, och hon ryckte till. Hon försökte påminna sig var hon hade sett dessa ögon förut, och för hennes sinne stod plötsligt den livliga hågkomsten av en stolt och upprorisk synderska, som hon en gång hade fruktlöst sökt i Herrens ärenden.

Så gick det till, att den goda damen fortsatte sin väg i flammande och rättfärdig vrede, och hennes väg [205] förde henne slutligen fram till mrs Eppingwell och Floyd Vanderlip. Mrs Eppingwell hade just nu funnit tillfälle att tala med mannen. Nu, då Flossie var så nära, hade hon bestämt sig för att tala rent ut med honom, och ett skarpt litet etiskt föredrag dallrade just på spetsen av hennes tunga, då en tredje person plötsligt sällade sig till dem. Mrs Eppingwell lade med välbehag märke till den lätt utländska accent, varmed den i pälsverk klädda damen uttalade sitt »Ber om ursäkt», då hon omedelbart lade beslag på Floyd Vanderlip, och hon böjde artigt på huvudet till tecken, att hon gav dem tillåtelse att dra sig litet avsides.

I detsamma ingrep mrs Mc Fees rättfärdiga hand, och med den följde en svart mask, som rycktes från en överraskad kvinnas ansikte. Ett underbart vackert ansikte med granna blixtrande ögon exponerades inför de nyfikna, som sågo ditåt, och det gjorde hela sällskapet. Floyd Vanderlip var alldeles konfys. Situationen krävde ögonblicklig handling av en rådig man och — *han* visste knappt var han var. Han stirrade hjälplöst omkring sig. Mrs Eppingwell var förbryllad. Hon begrep ingenting alls. En förklaring måste emellertid komma från något håll, och mrs Mc Fee var kapabel att ge den.

»Mrs Eppingwell», sade hon med sin gälla, keltiska röst, »det är med stort nöje jag här får göra er bekant med Freda Moloof — *miss* Freda Moloof, efter vad jag antar.»

Freda involuntarily turned. With her own face bared, she felt as in a dream, naked, upon her turned the clothed features and gleaming eyes of the masked circle. It seemed, almost, as though a hungry wolf-pack girdled her, ready to drag her down. It might chance that some felt pity for her, she thought, and at the thought, hardened. She would by far prefer their scorn. Strong of heart was she, this woman, and though she had hunted the prey into the midst of the pack, Mrs. Eppingwell or no Mrs. Eppingwell, she could not forego the kill.

But here Mrs. Eppingwell did a strange thing. So this, at last, was Freda, she mused, the dancer and the destroyer of men; the woman from whose door she had been turned. And she, too, felt the imperious creature's nakedness as though it were her own. Perhaps it was this, her Saxon disinclination to meet a disadvantaged foe, perhaps, forsooth, that it might give her greater strength in the struggle for the man, and it might have been a little of both; but be that as it may, she did do this strange thing. When Mrs. McFee's thin voice, vibrant with malice, had raised, and Freda turned involuntarily, Mrs. Eppingwell also turned, removed her mask, and inclined her head in acknowledgment.

It was another flashing, eternal second, during which these two women regarded each other. The one, eyes blazing, meteoric; at bay, aggressive; suffering in advance and resenting in advance the scorn and ridicule and insult she had thrown herself open to; a beautiful, burning, bubbling lava cone of flesh and spirit. And the other, calm-eyed, cool-browed, serene; strong in her own integrity, with faith in herself, thoroughly at ease; dispassionate, imperturbable; a figure chiselled from some cold marble quarry. Whatever gulf there might exist, she recognized it not. No bridging, no descending; her attitude was that of perfect equality. She stood tranquilly on the ground of their common womanhood. And this maddened Freda. Not so, had she been of lesser breed; but her soul's plummet knew not the bottomless, and she could follow the other into the deeps of her deepest depths and read her aright. "Why do you not draw back your garment's hem?" she was fain to cry out, all in that flashing, dazzling second. "Spit upon me, revile me, and it were greater mercy than this!" She trembled. Her nostrils distended and quivered. But she drew herself in check, returned the inclination of head, and turned to the man.

"Come with me, Floyd," she said simply. "I want you now."

"What the--" he began explosively, and quit as suddenly, discreet enough to not round it off. Where the deuce had his wits gone, anyway? Was ever a man more foolishly placed? He gurgled deep down in his throat and high up in the roof of his mouth, heaved as one his big shoulders and his indecision, and glared appealingly at the two women.

"I beg pardon, just a moment, but may I speak first with Mr. Vanderlip?" Mrs. Eppingwell's voice, though flute-like and low, predicated will in its every cadence.

The man looked his gratitude. He, at least, was willing enough.

Freda vände sig ofrivilligt bort. Med sitt ansikte blottat kände hon sig avklädd som i en dröm medan hela det maskerade sällskapet stirrade på henne med [206]betäckta anleten och glimmande ögon. Det föreföll nästan som om en hungrig vargflock omgav henne, färdig att slå henne till jorden. Det kunde ju ändå hända, att någon kände medlidande med henne, tänkte hon — och vid den tanken blev hon hård till sinnes. Hon föredrog då långt hellre deras förakt. En stark själ hade hon, denna kvinna, och sedan hon nu hade nått sitt byte midt inne i flocken, skulle hon nog inte avstå från det, antingen mrs Eppingwell gillade detta eller ej.

Men nu gjorde mrs Eppingwell någonting märkvärdigt. Jaså, detta var verkligen Freda Moloof, tänkte hon, den grekiska danserskan och manförförerskan, den kvinna från vars dörr hon hade blivit bortvisad. Och hon kände den övermodiga varelsens nakenhet som om den vore hennes egen. Kanske var det hennes anglosachsiska motvilja för att kämpa mot en fiende, som icke hade samma chanser som hon — kanske tänkte hon också, att det skulle ge henne mera makt i kampen om Floyd Vanderlip — det kan ha varit litet av vardera av dessa orsaker. Vare därmed hur som helst, hon gjorde i alla fall det märkvärdiga. Då mrs Mc Fees tunna, gälla stämma ljöd genom rummet, vibrerande av elakhet, och Freda ofrivilligt vände sig bort, vände sig mrs Eppingwell mot danserskan, tog av sig masken och böjde på huvudet till ett erkännande av presentationen.

Nu följde en blixtrande, oförgätlig sekund, varunder de bägge kvinnorna betraktade varandra. Den ena med ögonen flammande meteoriskt; ett jäktat byte, färdigt till självförsvar; lidande i förväg och ursinnig under förväntan på utbrottet av allt det förakt [207]och åtlöje och hån, för vilket hon hade utsatt sig — en vacker, glödande och sjudande lava i kvinnogestalt. Och den andra lugn och klar, med fridfull panna och ro i ögat; stark i sin egen oförvitlighet, med tro på sig själv, fullkomligt otvungen, sansad och lugn; en gestalt mejslad i den kalla marmorn. Vilken klyfta som än kunde finnas dem emellan, erkände hon den icke. Ingen kompromiss, intet nedlåtande; hennes hållning var densamma, som om hon hade stått inför en fullt jämlik varelse. Hon stod där lugn på grund av deras gemensamma kvinnlighet. Och detta gjorde Freda alldeles utom sig. Det skulle icke ha varit så, om mrs Eppingwell ej hade varit den hon var; men *hennes* omdöme kunde ju omöjligt pejla bottenlösa djup, då Freda däremot kunde följa hennes tankar och känslor ända in i hennes själs innersta och läsa dem tydligt och klart. »Varför drar ni inte undan er klädningsfäll?» ville hon skrika* till henne under den blixtrande sekunden. »Spotta på mig, överhopa mig med smädelser — det skulle vara barmhärtigare av er än detta!» Hon skälvde i hela sin kropp och näsvingarna flämtade. Men hon gjorde våld på sig, besvarade den andres böjning på huvudet och vände sig sedan till Floyd Vanderlip.

»Kom med, Floyd», sade hon kort. Jag vill tala med er.»

»Vad tus...» började han häftigt, men tystnade lika plötsligt, klok nog att icke fullborda den påbörjade frasen. Vart tusan hade hans rådighet tagit vägen i alla fall? Hade en man någonsin varit värre ute? Han grymtade långt nere i strupen och högt uppe i munnen, ryckte på sina breda axlar, försökte [208]göra sig kvitt sin obeslutsamhet och stirrade bönfallande på de bägge kvinnorna.

»Jag ber om ursäkt — men skulle *jag* först kunna få tala några ord med mr Vanderlip?» Mrs Eppingwells röst var flöjtlik och lågmäld, men varje tonfall uttryckte en bestämd vilja.

Floyd Vanderlip såg tacksam ut. Nog var *han* villig att uppfylla hennes önskan.

"I'm very sorry," from Freda. "There isn't time. He must come at once." The conventional phrases dropped easily from her lips, but she could not forbear to smile inwardly at their inadequacy and weakness. She would much rather have shrieked.

"But, Miss Moloof, who are you that you may possess yourself of Mr. Vanderlip and command his actions?"

Whereupon relief brightened his face, and the man beamed his approval. Trust Mrs. Eppingwell to drag him clear. Freda had met her match this time.

"I--I--" Freda hesitated, and then her feminine mind putting on its harness--"and who are you to ask this question?"

"I? I am Mrs. Eppingwell, and--"

"There!" the other broke in sharply. "You are the wife of a captain, who is therefore your husband. I am only a dancing girl. What do you with this man?"

"Such unprecedented behavior!" Mrs. McFee ruffled herself and cleared for action, but Mrs. Eppingwell shut her mouth with a look and developed a new attack.

"Since Miss Moloof appears to hold claims upon you, Mr. Vanderlip, and is in too great haste to grant me a few seconds of your time, I am forced to appeal directly to you. May I speak with you, alone, and now?"

Mrs. McFee's jaws brought together with a snap. That settled the disgraceful situation.

"Why, er--that is, certainly," the man stammered. "Of course, of course," growing more effusive at the prospect of deliverance.

Men are only gregarious vertebrates, domesticated and evolved, and the chances are large that it was because the Greek girl had in her time dealt with wilder masculine beasts of the human sort; for she turned upon the man with hell's tides aflood in her blazing eyes, much as a bespangled lady upon a lion which has suddenly imbibed the pernicious theory that he is a free agent. The beast in him fawned to the lash.

"That is to say, ah, afterward. To-morrow, Mrs. Eppingwell; yes, to-morrow. That is what I meant." He solaced himself with the fact, should he remain, that more embarrassment awaited. Also, he had an engagement which he must keep shortly, down by the water-hole off the hospital. Ye gods! he had never given Freda credit! Wasn't she magnificent!

"I'll thank you for my mask, Mrs. McFee."

»Jag beklagar, men tiden tillåter det inte», förklarade, Freda. »Han måste komma med nu genast.» De konventionella fraserna gingo lätt nog över hennes läppar, men hon kunde icke låta bli att småle inom sig åt hur matta och intetsägande de voro. Hon skulle mycket hellre ha skrikit.

»Men vem är ni, miss Moloof, eftersom ni kan så här lägga beslag på mr Vanderlip och befälla över hans handlingar?»

Floyds ansikte ljusnade och hans ögon lyste av gillande. Lita på att mrs Eppingwell skulle klara honom till sist! Den gången hade Freda råkat på sin överman.

Jag — jag...» stammade Freda, men så bragtes hennes sinne i harnesk. »Och vem är *ni*, eftersom ni kan framställa en sådan fråga?»

»Jag? Jag är mrs Eppingwell, och...»

»Se där!» avbröt den andra skarpt. »Ni är hustru till en kapten och har således en man. Jag är bara danserska. Vad kan *ni* vilja Floyd Vanderlip?»

»Vilket oerhört oförsynt uppträdande!» Mrs Mc Fee beredde sig att ingripa, upprörd i hela sin själ, men mrs Eppingwell tystaste henne med en blick och företog en ny attack.

[209]»Eftersom miss Moloof tycks ha anspråk på er, mr Vanderlip, och har för brådtom att kunna bevilja mig några sekunder av er tid, måste jag vädja direkt till er själv. Kan jag få tala ostört med er nu genast?»

Mrs Mc Fee slog ihop sina käkar med en smäll. Detta skulle naturligtvis göra slut på den obehagliga situationen.

»Å — hm — ja visst», stammade Floyd. »Naturligtvis, naturligtvis», tillade han ivrigt vid utsikten till befrielse.

Männen äro ingenting annat än flockvis sammanlevande, tämnda och utvecklade ryggradsdjur, och man kan ha stora skäl att tro, att den grekiska flickan i sin tid hade handskats med vildare maskulina odjur av människoras. Ty hon vände sig nu mot Floyd Vanderlip med den demoniska glöd i sina flammande ögon, som påminde om det uttryck, varmed en paljetterad djurtämjerska ser på ett lejon, som plötsligt har fått den farliga inbillningen att vara en fri varelse. Och djuret inom Floyd Vanderlip kröp ihop inför slaget.

»Det vill säga — hm — efteråt. I morgon, mrs Eppingwell — ja, i morgon. Det var så jag menade.» Han tröstade sig med den tanken, att om han stannade kvar, skulle det bara bli mera förtretligheter. Och för övrigt hade han ju en förbindelse att uppfylla — det där mötet nere vid vaskdammen bortom sjukhuset — det fick han icke försumma. I gudar! Aldrig hade han trott Freda om att vara så modig! Hon var ju riktigt präktig, den flickan!

[210]»Jag skulle vara tacksam att få tillbaka min mask, mrs Mc Fee.»

That lady, for the nonce speechless, turned over the article in question.

"Good-night, Miss Moloof." Mrs. Eppingwell was royal even in defeat.

Freda reciprocated, though barely downing the impulse to clasp the other's knees and beg forgiveness,--no, not forgiveness, but something, she knew not what, but which she none the less greatly desired.

The man was for her taking his arm; but she had made her kill in the midst of the pack, and that which led kings to drag their vanquished at the chariot-tail, led her toward the door alone, Floyd Vanderlip close at heel and striving to re-establish his mental equilibrium.

V

It was bitter cold. As the trail wound, a quarter of a mile brought them to the dancer's cabin, by which time her moist breath had coated her face frostily, while his had massed his heavy mustache till conversation was painful. By the greenish light of the aurora borealis, the quicksilver showed itself frozen hard in the bulb of the thermometer which hung outside the door. A thousand dogs, in pitiful chorus, wailed their ancient wrongs and claimed mercy from the unheeding stars. Not a breath of air was moving. For them there was no shelter from the cold, no shrewd crawling to leeward in snug nooks. The frost was everywhere, and they lay in the open, ever and anon stretching their trail-stiffened muscles and lifting the long wolf-howl.

They did not talk at first, the man and the woman. While the maid helped Freda off with her wraps, Floyd Vanderlip replenished the fire; and by the time the maid had withdrawn to an inner room, his head over the stove, he was busily thawing out his burdened upper lip. After that he rolled a cigarette and watched her lazily through the fragrant eddies. She stole a glance at the clock. It lacked half an hour of midnight. How was she to hold him? Was he angry for that which she had done? What was his mood? What mood of hers could meet his best? Not that she doubted herself. No, no. Hold him she could, if need be at pistol point, till Sitka Charley's work was done, and Devereaux's too.

There were many ways, and with her knowledge of this her contempt for the man increased. As she leaned her head on her hand, a fleeting vision of her own girlhood, with its mournful climacteric and tragic ebb, was vouchsafed her, and for the moment she was minded to read him a lesson from it. God! it must be less than human brute who could not be held by such a tale, told as she could tell it, but--bah! He was not worth it, nor worth the pain to her. The candle was positioned just right, and even as she thought of these things sacredly shameful to her, he was pleasuring in the transparent pinkiness of her ear. She noted his eye, took the cue, and turned her head till the clean profile of the face was presented.

Bemålde dam, som för tillfället stod mållös, utlämnade det begärda föremålet.

»Godnatt, miss Moloof.» Mrs Eppingwell var kunglig till och med i sitt nederlag.

Freda besvarade hennes avskedshälsning, men hon kvävde den impuls, som ville driva henne att omfatta den andras knän och tigga henne om förlåtelse — nej, icke förlåtelse, utan någonting annat, hon visste icke vad, men efter vilket hon icke desto mindre hyste en stark längtan.

Floyd Vanderlip bjöd henne sin arm. Men hon hade vunnit sin seger i hela flockens åsyn, och samma känsla, som förmådde forntidens kungar att låta de besegrade släpa efter deras vagnar, drev henne att gå ensam mot dörren, följd i hack och häl av Floyd Vanderlip, som kämpade av alla krafter för att återfå jämvikt i sin själ.

V.

Det var en bister köld. Vägen gick i krökar, och de hade en fjärdedels mil att gå till danserskans bostad. Under vägen lade sig hennes andedräkt som frost över ansiktet, och hans förvandlade de tjocka mustascherna till en frusen ismassa, som gjorde det till en plåga för honom att tala. I norrskenets grönaktiga ljus visade det sig, att kvicksilvret i termometern, som hängde utanför dörren, var hårdt fruset. [211]Ett tusental hundar klagade i hjärtslitande korus sina lidna oförrätter och anropade de känslolösa stjärnorna om förbarmande. Icke en enda fläkt rörde sig. För de tjutande djuren fanns intet skydd mot kölden, ingen möjlighet att krypa undan i värmande vrår. Kölden var överallt, och de lågo ute i det fria, oupphörligt sträckande på sina styvnade muskler och uppgivande sitt långdragna vargtjut.

Först talade de icke alls, mannen och kvinnan. Medan tjänstflickan hjälpte Freda av med sina överplagg, lade Floyd Vanderlip mera ved på elden, och när flickan hade gått in i det inre rummet, stod han med huvudet lutat över spiseln och lät sin stelnade överläpp tina upp. Därefter rullade han en cigarrett och betraktade henne slött genom de doftande rökmolnen. Hon kastade i smyg en blick på klockan. Den fattades en halvtimme i midnatt. Hur skulle hon hålla honom kvar? Var han ond på henne för vad hon hade gjort? Hur var han till sinnes? På vad sätt skulle hon bäst kunna sköta honom? Icke att hon tvivlade på sin förmåga att göra det. Nej, nej. Hålla honom kvar, det kunde och skulle hon — om det också måste ske med riktad pistol — tills Sitka Charley hade fullbordat sitt värv och Devereaux sitt.

Det fanns många utvägar, och hennes kännedom därom ökade det förakt hon kände för Floyd Vanderlip. Där hon nu satt med huvudet lutat mot handen, flög en tanke på hennes egen tidigare ungdom med dess dystra klimax och tragiska ebb genom hennes själ, och ett ögonblick var hon frestad att ge honom en läxa genom att berätta någonting ur sin historia [212]för honom. Gud i himlen! Den skulle väl vara sämre än ett djur i människohamn, som icke hölls kvar av en sådan berättelse, framställd så som hon kunde göra det, men — bah! Det var han inte värd — inte den plåga, det skulle vålla henne. Ljuset stod alldeles på sin rätta plats, och medan hon tänkte på detta, som framkallade en helig blygsel hos henne, roade han sig med att betrakta hennes genomskinligt rosenröda lilla öra. Hon märkte, att hans ögon voro fästade på henne, tog detta som en fingervisning och vred på huvudet, så att han såg hennes ansikte i ren profil.

Not the least was that profile among her virtues. She could not help the lines upon which she had been builded, and they were very good; but she had long since learned those lines, and though little they needed, was not above advantaging them to the best of her ability. The candle began to flicker. She could not do anything ungracefully, but that did not prevent her improving upon nature a bit, when she reached forth and deftly snuffed the red wick from the midst of the yellow flame. Again she rested head on hand, this time regarding the man thoughtfully, and any man is pleased when thus regarded by a pretty woman.

She was in little haste to begin. If dalliance were to his liking, it was to hers. To him it was very comfortable, soothing his lungs with nicotine and gazing upon her. It was snug and warm here, while down by the water-hole began a trail which he would soon be hitting through the chilly hours. He felt he ought to be angry with Freda for the scene she had created, but somehow he didn't feel a bit wrathful. Like as not there wouldn't have been any scene if it hadn't been for that McFee woman. If he were the Governor, he would put a poll tax of a hundred ounces a quarter upon her and her kind and all gospel sharks and sky pilots. And certainly Freda had behaved very ladylike, held her own with Mrs. Eppingwell besides. Never gave the girl credit for the grit. He looked lingeringly over her, coming back now and again to the eyes, behind the deep earnestness of which he could not guess lay concealed a deeper sneer. And, Jove, wasn't she well put up! Wonder why she looked at him so? Did she want to marry him, too? Like as not; but she wasn't the only one. Her looks were in her favor, weren't they? And young--younger than Loraine Lisznayi. She couldn't be more than twenty- three or four, twenty-five at most. And she'd never get stout. Anybody could guess that the first time. He couldn't say it of Loraine, though. *She* certainly had put on flesh since the day she served as model. Huh! once he got her on trail he'd take it off. Put her on the snowshoes to break ahead of the dogs. Never knew it to fail, yet. But his thought leaped ahead to the palace under the lazy Mediterranean sky--and how would it be with Loraine then? No frost, no trail, no famine now and again to cheer the monotony, and she getting older and piling it on with every sunrise. While this girl Freda--he sighed his unconscious regret that he had missed being born under the flag of the Turk, and came back to Alaska.

"Well?" Both hands of the clock pointed perpendicularly to midnight, and it was high time he was getting down to the water-hole.

"Oh!" Freda started, and she did it prettily, delighting him as his fellows have ever been delighted by their womankind. When a man is made to believe that a woman, looking upon him thoughtfully, has lost herself in meditation over him, that man needs be an extremely cold-blooded individual in order to trim his sheets, set a lookout, and steer clear.

"I was just wondering what you wanted to see me about," he explained, drawing his chair up to hers by the table.

Och hennes profil var icke det minst vackra hos henne. Hon rådde icke för, att hon hade blivit skapad med idel skönhetslinjer, men hon hade för längesedan lärt sig inse att så var, och hur föga det behövdes, var hon icke höjd över att framhålla dem på bästa sätt. Ljuset började flämta. Hon kunde aldrig göra någonting utan behag, men det hindrade henne icke från att hjälpa upp naturen en smula, då hon sträckte sig fram och graciöst snoppade av den röda vecken midt i ljuslågans gula flamma. Sedan stödde hon åter sitt huvud mot handen, och nu såg hon på mannen framför henne med tankfull blick, så som varje man med välbehag ser sig betraktad av en vacker kvinna.

Hon gjorde sig ingen brådska med att börja tala. Om dröjsmål var i hans smak, så var det även i hennes. Han hade det så bra där han satt; förnöjande sina lungor med nikotin och sina ögon med ett se på henne. Och därinne var det varmt och behagligt, då han däremot bort vid vaskdammen skulle börja en färd på många iskalla timmar. Han kände med sig, [213]att han borde vara ond på Freda för det uppträde hon hade ställt till på balen, men han kunde icke känna den minsta vrede mot henne. Det var ju ganska troligt, att där aldrig skulle ha blivit något uppträde alls, om inte den där mrs Mc Fee hade varit. Om *han* vore guvernör, skulle han minsann lägga en skatt av hundra uns guld i kvartalet på henne och hennes gelikar och alla slags predikohajar och himlalotsar för övrigt. Och Freda hade verkligen uppfört sig som en riktig lady — och inte givit vika ens för mrs Eppingwell. Aldrig hade han trott flickan om att vara så duktig. Han såg länge på henne, och hans blick återvände oupphörligt till hennes tankfulla ögon, under vilkas djupa allvar han icke kunde ana att ett ännu djupare hån låg fördolt. Det var då själva tusan vad hon såg bra ut! Han kände just undra, varför hon såg på honom så där? Ville kanske hon också gifta sig med honom? Inte otroligt — men hon var inte den enda. Bra såg hon ut, det var då visst och sant. Och ung var hon också — yngre än Loraine Lisznayi. Hon kunde aldrig vara mer än tjugutre eller tjugufyra, allra högst tjugufem. Och hon skulle aldrig bli korpulent. Det kunde man då se på henne genast. Men *det* kunde han inte påstå i fråga om Loraine Lisznayi, ty hon hade med all säkerhet lagt på hullet sedan hon slutade upp att vara modell. Uff! Men det skulle han nog hjälpa henne av med, då han väl fick henne med sig ut på färdvägar — sätta snöskor på henne och ha henne att trampa väg åt hundarna. Det var då ett medel, som aldrig kunde slå fel. Men så flögo hans tankar till palatset, som de skulle ha i Medelhavets soliga nejder — hur [214]skulle det då bli med Loraine? Ingen köld, ingen väg att trampa, ingen hungersnöd emellanåt till omväxling i enformigheten — medan hon bleve äldre och tjockare med varje dag. Freda däremot ... Han drog omedvetet en suck av saknad över att han ej hade blivit född under turkarnas flagga — och så var han åter i Alaska.

»Nå?» Klockans bägge visare pekade rakt på tolv, och det var hög tid för honom att bege sig ned till vaskdammen.

»Å!» Freda spratt till, och hon gjorde det mycket täckt, så att det tjusade honom, så som hans gelikar alltid ha blivit tjusade genom dylika kvinnolater. När en man har fått den tron, att en kvinna, som betraktar honom med tankfulla ögon, har försjunkit i begrundan för hans skull, måste han vara en ytterligt kallblodig individ, om han skall kunna sätta till segel, hålla utkik och styra klar kurs.

»Jag undrade bara, vad det var ni ville mig», sade han, i det han drog sin stol närmare hennes vid bordet.

"Floyd," she looked him steadily in the eyes, "I am tired of the whole business. I want to go away. I can't live it out here till the river breaks. If I try, I'll die. I am sure of it. I want to quit it all and go away, and I want to do it at once."

She laid her hand in mute appeal upon the back of his, which turned over and became a prison. Another one, he thought, just throwing herself at him. Guess it wouldn't hurt Loraine to cool her feet by the water-hole a little longer.

"Well?" This time from Freda, but softly and anxiously.

"I don't know what to say," he hastened to answer, adding to himself that it was coming along quicker than he had expected. "Nothing I'd like better, Freda. You know that well enough." He pressed her hand, palm to palm. She nodded. Could she wonder that she despised the breed?

"But you see, I--I'm engaged. Of course you know that. And the girl's coming into the country to marry me. Don't know what was up with me when I asked her, but it was a long while back, and I was all-fired young--"

"I want to go away, out of the land, anywhere," she went on, disregarding the obstacle he had reared up and apologized for. "I have been running over the men I know and reached the conclusion that--that--"

"I was the likeliest of the lot?"

She smiled her gratitude for his having saved her the embarrassment of confession. He drew her head against his shoulder with the free hand, and somehow the scent of her hair got into his nostrils. Then he discovered that a common pulse throbbed, throbbed, throbbed, where their palms were in contact. This phenomenon is easily comprehensible from a physiological standpoint, but to the man who makes the discovery for the first time, it is a most wonderful thing. Floyd Vanderlip had caressed more shovel-handles than women's hands in his time, so this was an experience quite new and delightfully strange. And when Freda turned her head against his shoulder, her hair brushing his cheek till his eyes met hers, full and at close range, luminously soft, ay, and tender--why, whose fault was it that he lost his grip utterly? False to Flossie, why not to Loraine? Even if the women did keep bothering him, that was no reason he should make up his mind in a hurry. Why, he had slathers of money, and Freda was just the girl to grace it. A wife she'd make him for other men to envy. But go slow. He must be cautious.

"You don't happen to care for palaces, do you?" he asked.

She shook her head.

»Jag är trött på alltsammans, Floyd.» Hon såg honom stadigt i ögonen. »Jag vill härifrån. Jag står inte ut här tills floden går upp. Om jag försöker det, skall jag dö. Det är jag säker på. Jag vill komma ifrån alltsammans och resa min väg, och jag vill göra det genast.»

Hon lade bönfällande sin hand på baksidan av hans, som genast vändes om och tog hennes till fånga. Så, där var ännu en som kastade sig i armarna på honom, tänkte han. Och han trodde, att det aldrig [215]kunde skada Loraine att svalka sina fötter vid vaskdammen en liten stund till.

»Nå?» Den gången kom frågan från Freda, men sakta och oroligt.

»Jag vet inte vad jag skall säga», skyndade han sig att svara, och han tillade inom sig, att detta hade kommit över honom hastigare än han hade väntat. »Jag skulle inte önska någonting högre, Freda. Det vet ni mycket väl.» Han tryckte ömt hennes hand.

Hon nickade. Var det underligt att hon föraktade det där släktet?

»Men, ser ni, jag — jag är förlovad. Det har ni naturligtvis hört. Och min fästmö är på väg hit för att gifta sig med mig. Vet rakt inte vad som kom åt mig, då jag friade till henne, men det — det är mycket längesedan, och jag var ung och obetänksam.»

»Jag vill härifrån, ut ur landet, vart det än må bära», fortfor Freda, utan att fästa något avseende vid det hinder han framdrog och ursäktade sig med. »Och jag har i tankarna gått igenom alla mina manliga bekantskaper här och kommit till den slutsatsen, att — att ...»

»Att jag var den ni tyckte bäst om av hela bunten?»

Hon smålog tacksamt för att han hade befriat henne från den förvirrande förklaringen. Med sin lediga hand drog han hennes huvud intill sin axel, och doften från hennes hår trängde in i hans näsborrar. I detsamma upptäckte han, att en gemensam puls slog och dunkade där deras händer voro i kontant med varandra. Detta fenomen är lätt begripligt från [216]fysiologisk ståndpunkt, men när en man för första gången gör denna upptäckt, förefaller det honom som en högst märkvärdig sak. Floyd Vanderlips händer voro mera vana vid att trycka skovelhandtag än kvinnofingerar, varför denna erfarenhet var fullkomligt ny och överraskande behaglig för honom. Och då nu Freda lade sitt huvud mot hans axel, så att hennes hår snuddade mot hans kind och hans ögon mötte hennes helt och fullt och i närmaste närhet — strålande milda, ja, rent av ömma — vems fel var det då, att han förlorade allt välde över sig själv? Han hade varit trolös mot Flossie, varför inte också mot Loraine? Om också kvinnorna skulle fortfara att bråka med honom, så vore väl detta icke något skäl för att han skulle besluta sig så genast. Pengar hade han i mängd, och Freda vore nog den som kunde använda dem trevligt. Hon skulle minsann bli en hustru, som andra män kunde avundas honom. Men man får lov att gå långsamt tillväga. Man måste vara försiktig.

»Ni frågar väl icke mycket efter palats, eller hur, Freda?» frågade han.

Hon skakade på huvudet.

"Well, I had a hankering after them myself, till I got to thinking, a while back, and I've about sized it up that one'd get fat living in palaces, and soft and lazy."

"Yes, it's nice for a time, but you soon grow tired of it, I imagine," she hastened to reassure him. "The world is good, but life should be many-sided. Rough and knock about for a while, and then rest up somewhere. Off to the South Seas on a yacht, then a nibble of Paris; a winter in South America and a summer in Norway; a few months in England--"

"Good society?"

"Most certainly--the best; and then, heigho! for the dogs and sleds and the Hudson Bay Country. Change, you know. A strong man like you, full of vitality and go, could not possibly stand a palace for a year. It is all very well for effeminate men, but you weren't made for such a life. You are masculine, intensely masculine."

"Think so?"

"It does not require thinking. I know. Have you ever noticed that it was easy to make women care for you?"

His dubious innocence was superb.

"It is very easy. And why? Because you are masculine. You strike the deepest chords of a woman's heart. You are something to cling to,--big- muscled, strong, and brave. In short, because you *are* a man."

She shot a glance at the clock. It was half after the hour. She had given a margin of thirty minutes to Sitka Charley; and it did not matter, now, when Devereaux arrived. Her work was done. She lifted her head, laughed her genuine mirth, slipped her hand clear, and rising to her feet called the maid.

"Alice, help Mr. Vanderlip on with his *parka*. His mittens are on the sill by the stove."

The man could not understand.

"Let me thank you for your kindness, Floyd. Your time was invaluable to me, and it was indeed good of you. The turning to the left, as you leave the cabin, leads the quickest to the water-hole. Good-night. I am going to bed."

Floyd Vanderlip employed strong words to express his perplexity and disappointment. Alice did not like to hear men swear, so dropped his *parka* on the floor and tossed his mittens on top of it. Then he made a break for Freda, and she ruined her retreat to the inner room by tripping over the *parka*. He brought her up standing with a rude grip on the wrist. But she only laughed. She was not afraid of men. Had they not wrought their worst with her, and did she not still endure?

»Jag har haft en viss längtan efter dem själv, men för en stund sedan kom jag att tänka på, att man alldeles säkert bara blir tjock och fet och lat av att bo i sådana», sade Floyd.

»Ja, det kan nog vara behagligt för en tid, men jag föreställer mig, att ni snart skulle tröttna på det», förklarade hon skyndsamt för att uppmuntra honom. »Världen därute är nog bra, men man skall föra ett omväxlande liv. Först irra omkring litet varstades, [[217](#)] och sedan vila ut. En långtur med yacht till Söderhavet, så en tripp till Paris — en vinter i Sydamerika och en sommar i Norge... Så några månader i England...»

»I fin societet?»

»Naturligtvis — den allra bästa. Och därefter — hej hopp — tillbaka till hundar och slädar och landet vid Hudson Bay! Omväxling, förstår ni. En stark och livskraftig man som ni skulle inte stå ut med att leva i ett palats ens ett år. Sådant kan vara lämpligt för vekliga män, men ni är inte skapad för ett sådant liv. Därtill är ni för manlig, mycket för manlig.»

»Tror ni det?»

»Jag tror inte allenast, jag vet det. Har ni någon gång lagt märke till, att det har varit lätt för er att vinna kvinnohjärtan?»

Hans tvivlande oskuld var superb.

»Det *är* lätt för er. Och varför? Därför att ni är så manlig. Ni anslår de djupaste strängarna i kvinnohjärtat. Ty ni är någonting att stödja sig vid — ni är stor, stark och modig. Med ett ord, det är därför att ni *är* en man.»

Hon kastade en blick på klockan. Den var halv ett. Hon hade givit Silka Charley trettio minuter på köpet, och nu kunde det göra detsamma när Devereaux kom. Hennes värv var fyllt. Hon lyfte upp huvudet, skrattade med oförställd munterhet, ryckte sin hand ur hans, steg upp och ropade på sin tjänstflicka.

»Alice! Hjälp mr Vanderlip på med sin *parka*. Hans vantar ligga på hyllan vid spiseln.»

Han begrep icke det ringaste.

[[218](#)]»Tack så mycket för er vänlighet, Floyd! Ert besök var av oskattbart värde för mig, och det var mycket snällt av er att följa mig hem. Om ni tar av till vänster, då ni går härifrån, så kommer ni fortast till vaskdammen. Godnatt! Nu tänker jag gå och lägga mig.»

Floyd Vanderlip använde starka uttryck för att ge luft åt sin häpnad och missräkning. Alice tyckte icke om att höra svordomar, och därför släppte hon hans *parka* på golvet och slängde vantarna ovanpå. Han rusade fram mot Freda, och hon misslyckades i sin tillämnade flykt inåt det andra rummet därigenom att hon snavade på hans *parka*. Han grep henne hårdt om handloven och ryckte upp henne. Men hon skrattade bara. Hon var inte rädd för männen. De hade gjort henne sitt värsta, och ändå levde hon ju.

"Don't be rough," she said finally. "On second thought," here she looked at his detaining hand, "I've decided not to go to bed yet a while. Do sit down and be comfortable instead of ridiculous. Any questions?"

"Yes, my lady, and reckoning, too." He still kept his hold. "What do you know about the water-hole? What did you mean by--no, never mind. One question at a time."

"Oh, nothing much. Sitka Charley had an appointment there with somebody you may know, and not being anxious for a man of your known charm to be present, fell back upon me to kindly help him. That's all. They're off now, and a good half hour ago."

"Where? Down river and without me? And he an Indian!"

"There's no accounting for taste, you know, especially in a woman."

"But how do I stand in this deal? I've lost four thousand dollars' worth of dogs and a tidy bit of a woman, and nothing to show for it. Except you," he added as an afterthought, "and cheap you are at the price."

Freda shrugged her shoulders.

"You might as well get ready. I'm going out to borrow a couple of teams of dogs, and we'll start in as many hours."

"I am very sorry, but I'm going to bed."

"You'll pack if you know what's good for you. Go to bed, or not, when I get my dogs outside, so help me, onto the sled you go. Mebbe you fooled with me, but I'll just see your bluff and take you in earnest. Hear me?"

He closed on her wrist till it hurt, but on her lips a smile was growing, and she seemed to listen intently to some outside sound. There was a jingle of dog bells, and a man's voice crying "Haw!" as a sled took the turning and drew up at the cabin.

"*Now* will you let me go to bed?"

As Freda spoke she threw open the door. Into the warm room rushed the frost, and on the threshold, garbed in trail-worn furs, knee-deep in the swirling vapor, against a background of flaming borealis, a woman hesitated. She removed her nose-trap and stood blinking blindly in the white candlelight. Floyd Vanderlip stumbled forward.

"Floyd!" she cried, relieved and glad, and met him with a tired bound.

»Var inte brutal», sade hon slutligen. »Vid närmare eftertanke — » hon såg på hans hand, som höll henne kvar — »har jag bestämt mig för att inte gå och lägga mig ännu på en stund. Sitt ned och var lugn i stället för löjlig. Har ni några frågor att göra?»

»Lita på det, mylady — och en räkning att göra upp också.» Han släppte icke sitt grepp. »Vad vet ni om vaskdammen? Och vad menade ni med — nej, vänta. En fråga i sänder.»

»Å, just ingenting. Bara att Sitka Charley där skulle träffa någon, som ni kanske känner — och eftersom han inte var angelägen att en man med er bekanta tjuvningsförmåga skulle komma dit som tredje person, bad han mig vara snäll och hjälpa [[219](#)] honom. Det är alltsammans. Nu ha de rest, och det för en dryg halvtimme sedan.»

»Vad för slag? Nedåt floden och utan mig? Och han — en indian!»

»Smaksaker skall man aldrig disputerar om, som ni vet, i synnerhet när det gäller kvinnor.»

»Men på vad punkt står nu jag i den här affären? Jag har förlorat hundar till fyratusen dollars värde och dessutom en vacker kvinna och har ingenting till ersättning. Utom *er*», tillade han, som om detta just nu hade fallit honom in, »och det är egentligen ett godt pris för en sådan vara.»

Freda ryckte på axlarna.

»Det är så godt ni gör er i ordning med ens. Jag går ut och lånar mig ett par hundspann och inom ett par timmar ge vi oss av.»

»Det gör mig verkligen ondt, men jag tänker gå till sängs.»

»Ni packar, om ni har något begrepp om ert eget bästa. Gå till sängs eller inte, hur ni behagar, men när jag håller här utanför med mina hundar, så Gud hjälpe mig skall ni inte i släden. Det kan hända att ni har drivit gäck med mig, men jag tar saken på allvar. Hör ni det!»

Han klämde henne om handloven, så att det gjorde ondt, men hon smålog och tycktes lyssna uppmärksamt till något ljud utifrån. Där hördes bjällror och en manlig stämma ropade »Hej!» då släden vek om kröken och stannade utanför hyddan.

»*Nu* tänker jag att ni låter mig gå till sängs!»

Medan Freda sade detta, slog hon upp dörren på vid gavel. In i det varma rummet trängde kölden [[220](#)] och på tröskeln stod tvekande en kvinna, klädd i pälsverk, som farit illa under resan, till knäna dold av den utströmmande varma luftens virvlande ångor, men för övrigt tydligt avtecknande sig mot en bakgrund av flammande norrsken. Hon tog bort sin respirator och stod där sedan blinkande och bländad av ljusskenet. Floyd Vanderlip stapplade framåt...

»Floyd!» utbrast hon med lättnad och glädje och gjorde ett trött litet språng emot honom.

What could he but kiss the armful of furs? And a pretty armful it was, nestling against him wearily, but happy.

"It was good of you," spoke the armful, "to send Mr. Devereaux with fresh dogs after me, else I would not have been in till to-morrow."

The man looked blankly across at Freda, then the light breaking in upon him, "And wasn't it good of Devereaux to go?"

"Couldn't wait a bit longer, could you, dear?" Flossie snuggled closer.

"Well, I was getting sort of impatient," he confessed glibly, at the same time drawing her up till her feet left the floor, and getting outside the door.

That same night an inexplicable thing happened to the Reverend James Brown, missionary, who lived among the natives several miles down the Yukon and saw to it that the trails they trod led to the white man's paradise. He was roused from his sleep by a strange Indian, who gave into his charge not only the soul but the body of a woman, and having done this drove quickly away. This woman was heavy, and handsome, and angry, and in her wrath unclean words fell from her mouth. This shocked the worthy man, but he was yet young and her presence would have been pernicious (in the simple eyes of his flock), had she not struck out on foot for Dawson with the first gray of dawn.

The shock to Dawson came many days later, when the summer had come and the population honored a certain royal lady at Windsor by lining the Yukon's bank and watching Sitka Charley rise up with flashing paddle and drive the first canoe across the line. On this day of the races, Mrs. Eppingwell, who had learned and unlearned numerous things, saw Freda for the first time since the night of the ball. "Publicly, mind you," as Mrs. McFee expressed it, "without regard or respect for the morals of the community," she went up to the dancer and held out her hand. At first, it is remembered by those who saw, the girl shrank back, then words passed between the two, and Freda, great Freda, broke down and wept on the shoulder of the captain's wife. It was not given to Dawson to know why Mrs. Eppingwell should crave forgiveness of a Greek dancing girl, but she did it publicly, and it was unseemly.

It were well not to forget Mrs. McFee. She took a cabin passage on the first steamer going out. She also took with her a theory which she had achieved in the silent watches of the long dark nights; and it is her conviction that the Northland is unregenerate because it is so cold there. Fear of hell-fire cannot be bred in an ice-box. This may appear dogmatic, but it is Mrs. McFee's theory.

Vad kunde han göra annat än kyssa det han fick i sin famn? Ett vackert litet ansikte var det, som tittade fram ur den yviga pälsen och smög sig intill honom — så trött, men lyckligt.

»Det var bra snällt av dig att skicka mr Devereaux efter mig med utvilade hundar», sade den famntagna. »Annars skulle jag inte ha varit här förrän i morgon.»

Floyd Vanderlip stirrade idiotiskt på Freda, men så gick ett ljus upp för honom. »Och var det inte bra snällt av Devereaux att han reste?»

»Du kunde inte vänta en timme längre, eller hur, älskade?» Flossie smög sig ännu närmare intill honom.

»Neej — jag höll på att bli litet otålig», erkände han undvikande, i det han lyfte upp henne så högt, att hennes fötter icke snuddade vid golvet, varefter han bar henne med sig ut. — —

Samma natt tilldrog sig någonting oförklarligt hos pastor James Brown, en missionär, som uppehöll sig bland infödingarna flera mil nedåt Yukon och såg till, att de vägar de trampade skulle leda till den vite mannens paradis. Han blev väckt ur sin sömn av [221] en främmande indian, som lämnade i hans vård en kvinna — icke allenast hennes själ, utan även hennes kropp — och när detta var gjort, reste han genast sin väg. Kvinnan var mycket ung, mycket vacker och mycket ond, och i sin vrede lät hon fula ord strömma över sina läppar. Det gjorde den värdige mannen förfärad; han var ännu ung, och hennes närvaro skulle i hans hjords enfaldiga ögon ha varit besmittande — men redan i den första daggryningen begav hon sig till fots tillbaka till Dawson.

Den egentliga uppståndelsen framkallades i Dawson långt efteråt, då sommaren var kommen och befolkningen hedrade en viss kunglig dam i Windsor genom att ställa upp sig utmed Yukons strand och se på, huru Sitka Charley arbetade med glimmande paddelåra och förde den första kanoten över gränslinjen. Denna kapproddsdag återsåg mrs Eppingwell — som under tiden hade blivit upplyst om mångt och mycket — Freda för första gången efter den händelserika kvällen på maskeraden. »Och alldeles offentligt, kom väl ihåg det», som mrs Fee sedermera uttryckte sig, »utan någon hänsyn eller aktning för samhällets moral», gick hon fram till danserskan och räckte henne sin hand. Först — detta komma de ihåg, som sågo detta — ryggade flickan tillbaka, men så utbyttes några ord mellan de bägge kvinnorna, och därpå brast Freda, den hjältemodiga Freda i gråt, lutad mot mrs Eppingwells axel. Det blev aldrig Dawson förunnat att få veta, varför kapten Eppingwells hustru bad den grekiska danserskan om förlåtelse, men hon gjorde det offentligt, och det var högst opassande.

[222] Vi få icke glömma mrs Mc Fee. Hon skaffade sig hyttplats på första ångare, som lämnade Nordlandet. Och hon tog med sig en åsikt, till vilken hon hade kommit under de långa mörka nätternas tysta vikor. Det är nämligen hennes övertygelse, att Nord landet icke kan omvända sig, därför att där är så kallt. Frukten för helvetets eld kan icke väckas i en iskällare. Det kan förefalla dogmatiskt, men det är mrs Mc Fees åsikt om saken.